CUVÂNT ÎNAINTE

Această carte de dimensiuni reduse tratează problema fundamentală a motivaţiei pornite din inimă. Ea cercetează regresul conştiinţei adventiste şi pune accentul pe chemarea finală a Martorului Credincios. După 6.000 de ani de aşteptare, Mântuitorul dă glas ultimei Sale cereri. Aceasta a trecut neobservată mai bine de un secol.

Adevărul care trebuie să pună la încercare lumea în timpul sfârşitului nu a fost încă apreciat la justa lui valoare, şi nici poporul ales al lui Dumnezeu nu a fost testat cu ajutorul lui. Oare cât timp mai putem continua să ne ocupăm cu afacerile noastre obişnuite?

Există în biserică unii care spun că persecuţia poate rezolva problema noastră spirituală. Dar persecuţia este oare cauza, sau efectul reînviorării şi reformei care au loc în poporul lui Dumnezeu? Ce rol joacă persecuţia în cadrul Zilei Ispăşirii, considerată de noi de mult timp ca fiind vitală pentru lucrarea finală a Martorului Credincios?

Şi apoi, dacă duşmanul lui Dumnezeu este cel care arde de nerăbdare să persecute, de ce aşteaptă?

Nu suntem noi primii care am înţeles greşit o solie trimisă de Dumnezeu. Vechii iudei au cauzat atâta suferinţă lui Mesia pentru că erau siguri că au înţeles – dar ei nu înţeleseseră. Chemarea Sa la pocăinţă, la care ei nu au luat aminte, cu greu ar fi putut să frângă inima Mântuitorului mai tare decât răspunsul căldicel, de ignoranţi, pe care l-a primit din partea ultimei din cele „şapte biserici” ale istoriei.

Iudeii aşteptau ca fiul lui David să ia tronul şi să domnească în slavă. Respingerea Lui la nivel naţional se aseamănă fără îndoială cu faptul că noi îl lăsăm afară să bată încă la uşă pentru a fi primit. Istoria strămoşilor noştri spirituali cere o clară înţelegere din partea noastră.

Ce ar fi putut face Domnul universului mai mult decât a făcut deja, stăruind pe lângă „Îngerul Bisericii Laodiceea”?

Fie ca Domnul să folosească solia acestei cărţi pentru a ne ajuta să înţelegem această chemare a Martorului Credincios. Marele Mare Preot doreşte să se ridice şi să spună: „S-a sfârşit”. Atunci puterea Evangheliei îşi va fi dovedit eficacitatea şi ispăşirea se va dovedi că e completă.

DONALD K. SHORX

INTRODUCERE

În vechile regate ale lui Israel şi Iuda, problema aproape permanentă a Domnului a fost ce să facă cm conducătorii omeneşti.

Rege după rege au condus poporul la apostazie, până când cele două naţiuni au fose pustiite şi au trebuit să plece în robie sub stăpânirea păgânilor.

Dar niciodată nu a avut Domnul o problemă mai dificilă de rezolvat decât încropeala „Îngerului Bisericii Laodiceea”, adică a conducătorilor omeneşti ai bisericii rămăşiţei Sale din ultimele zile. Soluţia pe care o propune Hristos este să ne „pocăim”. Înţelesul „istoric” cel mai răspândit a fost că, o asemenea pocăinţă este doar personală sau individuală.

Lucrul acesta pare destul de simplu, dar istoria noastră de aproape un secol şi jumătate dovedeşte că experienţa în acest domeniu ne-a ocolit pe departe. E posibil oare ca El să ni se adreseze ca unui trup colectiv şi de aceea să ne cheme la o pocăinţă colectivă?

Discutarea acestui subiect a fost suprimată timp de decenii şi de aceea pare pentru mulţi un subiect nou. Dar acum acest subiect începe să ne atragă serios atenţia.

Această carte este o revizuire completă a unei lucrări anterioare, intitulată „As Many as I Love” (Pe toţi cei pe care îi iubesc). Autorul dedică acest efort Celui care are toată autoritatea să ne cheme la pocăinţă, pentru că El S-a dat pe sine însuşi să fie răstignit pentru a ne răscumpăra. El a murit de moartea a doua în locul nostru şi ne-a dat în schimb viaţa Lui.

Dar cea mai mare parte a oamenilor înţeleg puţin sau chiar nimic din jertfa divină sau din iubirea care a insuflat-o. În timp ce este adevărat că noi facem multe „activităţi” cu sârguinţa, Apocalipsul ne descoperă că piedica cea mai mare din calea terminării vestirii Evangheliei la scară mondială este necredinţa spirituală şi încropeala „Îngerului Bisericii Laodiceea”.

7

Cum poate Domnul să rezolve problema? Ar folosi la ceva ca să aducă peste noi judecăţi şi dezastre? Sau războaie mondiale şi mai teribile? Sau epidemii mai periculoase? Sau cutremurarea munţilor şi sfărâmarea stâncilor? Alte furtuni şi cutremure de pământ? Alte incendii, ca cele care au distrus sanatoriul de la Battle Creek şi editura „Review and Herald” ta, începutul acestui secol?

Sau s-ar putea să aibă eficienţă înţelegerea faptului că o voce încă şoptită ne cheamă la pocăinţă denominaţională?

Să sperăm că această modestă; contribuţie va ajuta la

demonstrarea faptului că o asemenea pocăinţă este foarte indicată în această ultimă decadă a secolului XX.

1. UN FAX (MESAJ) TRIMIS DIRECT DIN CER

Cheamă Iisus Hristos Biserica Adventiştilor de Ziua a Şaptea la pocăinţă? Sau cheamă doar pe unele persoane din biserică?)

Niciun fax (mesaj) venit din cer nu ar putea fi mai izbitor decât porunca lui Hristos către îngerul bisericii laodiceenilor: „Fii plin de râvnă dar şi pocăieşte-te!” Cui spune El acestea? Ce vrea să spună prin – pocăieşte-te”?

„Îngerii celor şapte biserici” şi „bisericile” nu sunt acelaşi lucru. Noţiunile acestea sunt distincte. „Cele şapte sfeşnice sunt şapte biserici”. Dar „cele şapte stele pe care le-ai văzut în mâna Mea”, spune El, sunt „îngerii”, care simbolizează pe conducători. (Apoc. 1: 20). Deoarece El adresează solia Îngerului Bisericii Laodiceea, înseamnă că ne cheamă la ceva mai mult decât o pocăinţă individuală sau personală.

Lucrătorii lui Dumnezeu sunt simbolizaţi prin şapte stele, pe care El, cel care este primul şi ultimul, le are sub grija şi protecţia Sa specială. Influenţele agreabile, care trebuie să abunde în biserică, depind de aceşti lucrători sau slujbaşi ai lui Dumnezeu…Stelele cerului sunt sub controlul lui Dumnezu…Aşa e şi cu lucrătorii Săi. Ei sunt doar instrumente în mâinile Sale… (Gospel Workesrs, pag. 13, 14).

Acest „înger” al Bisericii Laodiceea trebuie să-i includă pe conducătorii Şcolii de Sabat, pe profesorii din academii, colegii şi universităţi, pe prezbiterii locali, pe diaconi, pe conducătorii de conferinţe şi pe cei de la uniunea de conferinţe şi bineînţeles, conducerea Conferinţei Generale – pe toţi cei care conduc biserica.

De aceea, tot acest corp de conducere este centrul atenţiei speciale a lui Hristos în solia către laodiceeni. A da atenţie soliei Martorului Credincios nu înseamnă în niciun caz lipsă de respect pentru conducătorii omeneşti ai bisericii.

Laodiceea este a şaptea biserică din istorie, ultima înainte de a doua venire a lui Hristos. Ea este paralelă cu proclamarea soliilor celor trei, îngeri din Apocalips 14. Nu mai poate urma o a opta biserică. Solia nu poate fi o veste rea, pentru că nici Laodiceea nu este un cuvânt urât. Laodiceea însemna pur şi simplu „îndreptăţirea poporului” 1. Ascultarea de chemarea la pocăinţă o salvează pe Laodiceea de eşec şi-i oferă unica ei speranţă.

De cât timp cunoaştem solia?

În istoria noastră denominaţională timpurie, solia a fost luată foarte în serios. Încă din 1856 pionierii noştri se aşteptau ca ea să aducă în timpul generaţiei lor ploaia târzie şi marea strigare finală. Dar cu golul de mai bine de un secol de aparentă indiferenţă din partea cerului, noi am crezut că solia fie că nu este foarte urgentă, fie că şi-a făcut deja lucrarea. Indiferent care a fost motivul, ea a fost aruncată la coş. Cultura noastră modernă este profund obsedată de nevoia de a cultiva respectul de sine, atât personal cât şi denominaţional, şi această solie nu pare prea potrivită pentru ca să facă lucrul acesta. Tocmai de aceea a devenit atât de nepopular să vorbeşti despre aceasta.

Din momentul în care am considerat că solia este adresată doar la nivel individual, punerea ei în practică a devenit atât de difuză, încât nu mai avea un obiect real asupra căruia să fie aplicată. Nu am ştiut ce să facem cu ea. Problema altuia, oricine ar fi el, e problema nimănui.

10

Dar posibilitatea ca apelul lui Hristos să fie pentru o pocăinţă *colectivă* pune solia într-o lumină complet diferită. Dacă El ne cheamă la o pocăinţă colectivă, asta înseamnă că ne cheamă la o pocăinţă denominaţională.

Vorbeşte El serios?

De ce este El oare atât de preocupat de aceasta? El nu poate uita că şi-a dat sângele *pentru lume*. „Îngerul Bisericii Laodiceea" este reprezentat în Apocalips ca stând între lumina cerului şi o lume întunecată, ca o barieră. Rezolvarea problemei din Apocalips 3 determină rezultatul întregii cărţi a Apocalipsei. O înfrângere în capitolul 3 va reţine sau chiar va anula victoria din capitolul 19. Noi, „îngerul" sau conducătorii, am întârziat cu un secol scopul final al lui Dumnezeu de a lumina lumea cu slava „Evangheliei veşnice", aşa cum este ea prezentată la vremea sfârşitului. Succesul final al marelui plan de mântuire cere astfel ca „îngerul" să ia aminte la solia lui Hristos şi să învingă. Dacă Laodiceea nu va reuşi, tot planul va. suferi o înfrângere finală dezastruoasă.

Motivul este evident. Adventiştii de Ziua a Şaptea nu-şi însuşesc doctrina bisericilor Romano-Catolică şi Protestante că oamenii mântuiţi merg în cer imediat după moarte. Noi credem că toţi morţii drepţi trebuie să rămână în mormintele lor până la o înviere colectivă.

Dar J această „primă înviere” depinde de revenirea personală a lui Iisus, care la rândul ei depinde de un grup de sfinţi în viaţă, care se pregătesc pentru venirea Sa. Motivul pentru această pregătire este că „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” pentru păcat (Evrei 12: 29). Hristos nu îndrăzneşte să revină până când nu are un popor din inima căruia să fi fost ştearsă orice urmă de păcat. Altfel venirea Sa i-ar mistui şi El, îi iubeşte prea mult ca să le facă una ca asta. Iubirea Sa este cea care îi cere să aştepte până când va avea pregătit un asemenea popor. De aici rezultă că, până atunci toţi morţii drepţi sunt condamnaţi să rămână prizonieri în mormintele lor.

Începem noi oare să înţelegem cum un duşman a infiltrat şi continuă să infiltreze în această biserică minciuna „noii teologii” că este imposibil ca un popor să în

11

vingă păcatul total? Deoarece succesul întregului plan de mântuire depinde de ultimul ceas al acestuia, Satana se luptă din tranşee împotriva acestui punct.

Cu siguranţă, Cerul nu este interesat în perpetuarea unei maşini organizaţionale de dragul mândriei denomi-naţionale, cum lupta General Motors să-şi menţină imaginea în faţa competiţiei externe. Cerul e preocupat de tragica nevoie a lumii pentru solia pură a Evangheliei care, singură poate aduce eliberarea de păcat a tuturor celor care cheamă Numele Domnului. Suferinţa omenirii apasă inima lui Dumnezeu mai mult decât preocuparea pe care o avem pentru imaginea noastră denominaţională. Dacă „Îngerul Bisericii Laodiceea” stă pe calea către Cer, solia Domnului pentru acest „înger” trebuie să fie dată. Aparenta indiferenţă a cerului este înşelătoare, Domnul face chiar pietrele să strige:

„Tot cerul este în activitate şi îngerii lui Dumnezeu aşteaptă să coopereze cu toţi cei care fac planuri prin care sufletele pentru care a murit Hristos să poată auzi vestea cea bună a mântuirii... Pier suflete fără să ştie de Hristos şi cei care pretind a fi ucenicii lui Hristos, îi lăsă să moară...O, fie ca Domnul să pună această problemă în toată importanţa ei înaintea bisericilor adormite!” (Testimo-nies. voi. 6, pag. 433, 434).

Adevăratul cap al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea

Iisus. Se prezintă ca „Amin, martorul credincios şi adevărat”. De ce este El adevăratul Cap al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea?

Pentru că El Şi-a dat sângele pentru Biserica Sa. Numai El îi poate comunica adevărul. Niciun comitet sau instituţie nu-L poate controla sau să-l interzică solia pentru totdeauna. Cuvântul „Amin" ne arată că El dă şi acum o mărturie vie bisericii. Deasupra larmei vocilor de azi, care se contrazic, ni se spune că El va avea grijă ca solia Sa să răsune puternic şi clar: „În mijlocul strigătelor confuze, „Iată, Hristos este aici! Iată, Hristos este acolo!", se va răspândi o măr

12

turie specială, o solie specială a adevărului, potrivită pentru acest timp" (Ellen G. White, Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 17, pag, 984).

Ellen White a deplâns tendinţa noastră permanentă de a pune fiinţe umane, supuse greşelii, între Hristos şi noi. Observaţi cum într-un scurt paragraf ea ne vorbeşte despre această idolatrie nu mai puţin de cinci ori:

„A fost scopul hotărât al lui Satan să-L eclipseze pe Iisus şi să-i facă pe oameni să privească la om. să se încreadă în om, să fie educaţi şi să aştepte ajutor de la om. Ani la rândul biserica s-a uitat şi se mai uită încă la om, aşteptând mult de la om, fără să se uite la Iisus" (Testimonies to Ministere, pag. 93; 1896).

Imaginaţi-vi-L pe Iisus Hristos ca pe un musafir care ia cuvântul

Hristos are „ochi ca para focului" (Apoc. 2: 18). Solia Sa nu este o soluţie de circumstanţă pentru problemele noastre, nu este o strategie plănuită de un comitet. Este o solie solemnă şi sfântă; noi vom aduce asupra noastră judecata tuturor veacurilor trecute dacă o desconsiderăm. Dacă Hristos ar fi invitat să ia cuvântul înaintea conducerii omeneşti a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, solia Sa ar fi cea din Apocalips 3: 14 – 21. Ne-ar mişca sufletul până în profunzime. Şi El are cel mai mare drept să ne vorbească astfel! Subiectul acesta al pocăinţei colective a fost puternic contestat timp de mai bine de 40 de ani2.

Opoziţia Conferinţei Generale a fost intensă şi s-a răspândit peste tot. Dar în ultimele luni doi autori proeminenţi de la Conferinţa Generală au scos acest subiect din dizgraţie şi l-au considerat demn de a fi discutat serioasă. Studiul trimestrial pentru Şcoala de Sabat, adulţii, de la începutul lui 1992: iau. discutat: deschis această, necesitate.

13

S-ar putea oare ca providenţa lui Dumnezeu să fi deschis

drumul pentru ca noi să ne interesăm mai îndeaproape ce înseamnă chemarea Sa? Pentru noi, ca şi pentru tineretul nostru, chemarea Sa trebuie să aibă un sens. Putem să căutăm cu umilinţă să o înţelegem. În acest modest volum vom căuta să-i cercetăm înţelesul.

Când vom răspunde Domnului?

Pocăinţa nu este ceva ce facem. Ea nu se realizează niciodată prin votul unui comitet. Ea este un dar de la Domnul, care trebuie primit în umilinţă şi cu recunoştinţă (Fapte 5: 31). Dar cum am putea găsi vreodată timp să primim un asemenea dar? Există totdeauna veşnica presiune a lui „acţionează”, care apasă peste noi, toţi. Şi când vom găsi dispoziţia de a-l primi? Recenta carte, având drept co-autori doi conducători ai Conferinţei Generale întreabă pe un ton trist:

„Vom face noi oare lucrarea de pregătire spirituală la care ne cheamă Dumnezeu şi-l vom permite să ne folosească pentru a termina lucrarea Sa pe pământ? Sau vom lăsa încă o ocazie să ne alunece printre degete şi vom rămâne noi şi copiii noştri în această lume păcătoasă încă 50 sau 60 de ani? (Neal C. Wilson şi George Nice, The Power of the Spirit, pag. 53)... Vă puteţi imagina dezamăgirea pe care ar fi simţit-o vechiul Israel dacă Iosua le-ar fi spus la râul Iordan, după ce pribegiseră deja 40 de ani: „Îmi pare rău, oameni buni, dar trebuie să ne întoarcem în deşert pentru a mai pribegi timp de încă o generaţie”? Dar asemenea întârzieri au avut deja loc în repetate rânduri în istoria noastră denominaţională şi cea mai mare dezamăgire a simţit-o Domnul însuşi.

Cu cât ne apropiem de sfârşit, cu atât vedem la lucru tot mai multe forţe centrifuge în interiorul bisericii, încercând să împingă lucrurile spre disensiune şi dezbi

n-are. Unii ar putea trage concluzia că aceste zguduiri fără precedent înseamnă că Hristos şi-a abandonat biserica. Dar apelul Său către „Îngerul Bisericii” dovedeşte că nu a făcut aşa ceva. Preocuparea Sa cea mai mare, prima prioritate a cerului este de a realiza reînviorarea, reforma şi pocăinţa în cadrul acestei biserici. El îi poartă de grijă. Ce ne spune El?

1 Notaţi faptul că Tatăl a refuzat să ne judece, încredinţând toată judecata Fiului, deoarece El este Fiul omului (Ioan 5: 22, 27). La fel şi Hristos spune că refuză să judece pe cei care nu cred în El. De aceea singurii oameni pe care îi va judeca sunt cei care cred în El şi Ei îl va

îndreptăţi (Ioan 12: 47, 48).

2 Vedeţi, de exemplu: Norval E. Pease, By Faith Alone, prefaţată de preşedintele Conferinţei Generale, R.R. Figuhr (1962); A.V. Olson, Through Cris is to Victory, pag. 237 – 239 (1966); L.E. Froom, Movelment of Destiny, pag. 357, 358, 445, 45H, 686 (1971); George R. Knight, From 1888 to Apostasy, pag. 64 (1987); George R. Knight, Angry Saints, pag. 130, 131, 150, 151 (1989)

3 Vedeţi The Power of the Spirit, de George Ekiee şi Neal C. Wilson (Rekew and Herald, 1991).

2. NICIUN CUVÂNT DE LAUDĂ DIN PARTEA LUI IISUS

Se pare că noi suntem mai mulţumiţi de noi înşine decât este Iisus de noi. Dar dacă adevărul Său răneşte, tot el şi vindecă.

Şi Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i...” (Apoc. 3: 14 KJV). Timp de multe decenii am considerat că mesajul este adresat bisericii în totalitatea ei. Dar „în mod surprinzător, solia este adresată conducătorilor ei. Noi, conducătorii, am greşit adesea trecând acuzaţia soliei asupra laicilor, luându-i la rost şi blamându-i pentru faptul că întârzie să termine lucrarea lui Dumnezeu.

Dacă solia este adresată în primul rând persoanelor din biserică, atunci ne confruntăm cu câteva probleme serioase. Adventiştii de ziua a şaptea au murit şi continuă să moară de aproape 150 de ani. La toate aceste funeralii noi ne-am exprimat încrezătoarea speranţă că cei morţi vor învia la prima înviere, ceva imposibil fără pocăinţa lor personală, individuală.

De aceea, dacă chemarea lui Hristos la pocăinţă a fost adresată în primul rând indivizilor, înseamnă că ea a fost în mare măsură ascultată, pentru că trebuie să admitem că mulţi din aceşti sfinţi credincioşi s-au pocăit cu adevărat în pregătirea lor pentru moarte. În acest caz solia către laodiceeni devine aparent o scrisoare moartă. Ne

putem aştepta doar la rezultate minore în afară de continua pocăinţă personală care a predominat de mai bine de un secol. Iată cum vede acum solia o mare parte din poporul nostru şi în special tineretul.

Deşi fiecare* din noi trebuie să aplicăm individual şi personal orice sfat cuprins în soliile către cele şapte biserici, această chemare la

„pocăinţă" este adresată în mod precis mai mult decât persoanelor în mod individual. Şi când începem să înţelegem cui îi este ea adresată, însuşi conţinutul soliei capătă o semnificaţie mai frapantă.

Apelul din Apocalips 3: 20 („dacă aude cineva glasul Meu") conţine un cuvânt grecesc semnificativ, t is, care înseamnă în primul rând „cineva a nu în e", nu doar „cineva". De exemplu, nu „cineva oarecare" a „fugit în pielea goală" la vânzarea lui Iisus, aşa cum ni se spune în Marcu 14: 51, 52. Cuvântul t is este folosit şi tradus ca „un anumit tânăr". În solia către Laodierea este evident că aceasta se referă la „înger", ca fiind cineva anume căruia îi este adresată solia. Indiscutabil, Iisus citează Cântarea Cântărilor în apelul Său: „Iată, Eu stau la uşă şi bat" (5: 2 Septiiaginta). „Cea anume" care trebuie să audă este iubita sa, biserică. Domnul cheamă conducerea să joace rolul de model şi exemplu. Hristos spune despre El însuşi: „Şi Eu însumi Mă sfinţesc pentru ei". (Ioan 17: 19).

„Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot… Dar, fiindcă eşti căldicel… am să te vărs din gura Mea" (Apoc. 3: 15, 16). Am putea trage concluzia superficială că, deoarece „îngerul" este incontestabil „căldicel", automat Hristos şi-a ţinut promisiunea şi ne-a lepădat. Această concepţie este bazată pe Versiunea King James şi pe alte câteva traduceri. Acestea au pus probleme serioase unor membri sinceri ai bisericii şi i-a făcut să dispere la gândul că biserica organizată nu se va mai împăca niciodată cu adevărat cu Hristos.

Dar în limba originală este un cuvânt cheie, *mello,* care înseamnă: Sunt pe *punctul* să te vărs din gura Mea" (NIV). Asta devine clar în Apoc. 10: 4, unde Ioan spune că „era gata să scrie" ce „au spus cele şapte tunete", dar nu a scris, deoarece „un glas din cer" i-a interzis. Iisus abia se poate abţine, la un pas de a ne vomita. Ceea ce ne spune El de fapt, exprimat într-un limbaj modern

expresiv, ar fi: „Îmi superi atât de mult stomacul, încât simt că-mi vine să vomit!"

Acesta este un fenomen omenesc normal în situaţii de dezgust emoţional extrem. O femeie din Germania de Est a citit dosarul ei STASI (Poliţia comunistă secretă), care-i fusese pus la dispoziţie recent. Ea a descoperit cu oroare că, timp de ani de zile de pretinsă loialitate, soţul ei informase în secret temuta poliţie în legătură cu ea. Reacţia ei involuntară: a mers la baie şi a vomitat. Aşa neplăcut, cum poate ni se

pare, Iisus ne spune că aşa simte, nu faţă de noi, ci faţă de încropeala pe care o întreţinem. Asta nu înseamnă că El nu ne iubeşte, sau că nu ne este credincios. (Şi doamna din Germania îşi iubea soţul.)

De ce simte Iisus aşa?

De ce nu spune El ceva bun despre noi? Este prea sever? Orice preşedinte al unei companii, preşedinte de comisie sau ofiţer de armată ştie că trebuie să-şi laude subordonaţii pentru a-i determina să-şi facă datoria cât mai bine posibil. Conducerea omenească a bisericii rămăşiţei este cu siguranţă grupul de oameni cel mai capabil din lume! Nu ar fi înţelept din parte lui Hristos să spună cel puţin un lucru drăguţ despre noi, cât de zeloşi suntem, cât de inteligenţi, ce am realizat după 150 de ani de încercări atât de dificile? Dar El nu o face.

Cu siguranţă că nu încearcă să ne descurajeze. El doreşte pur şi simplu să ne pună faţă în faţă cu realitatea, aşa încât să putem corecta problema şi să ne pregătim pentru a-L putea auzi în sfârşit zicând: „Bine realizat! * atunci când lauda va avea însemnătate.

Răspunsul Său, când ne explică de ce-l vine să verse ne ajută să înţelegem realitatea situaţiei noastre. Noi nu ne-am dat seama de ea, dar este devastatoare. Următoarea viziune din Apocalips ni-L prezintă ca pe un „miel ce părea înjunghiat” înaintea căruia ostile cereşti şi cei „douăzeci şi patru de bătrâni” se pleacă într-o adorare din toată inima, cântându-l un imn de devoţiune totală:

„Tu ai fost junghiat, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău.

18

oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam, şi ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru”.

(Apocalips 5: 6, 9)

Tot Cerul înţelege şi preţuieşte ce L-a costat să ne răscumpere, că a mers până şi-n iad, că a gustat echivalentul morţii a doua pentru noi, ca să ne mântuiască. Ei simt „lungimea, lăţimea, adâncimea şi înălţimea” acelei „iubiri a lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă”. Prin contrast, „îngerul” Bisericii Laodiceea, trăind în lumina concentrată a şase mii de ani de descoperire a Evangheliei, nu este adânc mişcat. În timp ce şi noi ar trebui să apreciem aceasta, inimile noastre cam zbârcite sunt pe jumătate îngheţate. „Tu eşti căldicel”, spune Iisus.

Nu-i de mirare că mărturisirea de iubire şi devoţiunea noastră superficială îl dezgustă. El a dat totul pentru noi! Când El compară mărimea jertfei Sale cu răspunsul sărăcăcios al inimilor noastre, este pus într-o încurcătură foarte mare în faţa întregului univers spectator. Ne este oare greu să ne imaginăm cât de dureros este acest lucru pentru El?

Să privim realitatea aşa cum o vede Cerul

Trăim acum chiar înainte de criza finală, când maturitatea noastră spirituală ar trebui să fie cu mult mai mare decât este de fapt. Totuşi indiferenţa noastră copilărească îl răneşte. Tăgăduirea din laşitate a lui Petru în timpul judecăţii Sale a fost mult mai uşor de suportat pentru El decât devoţiunea noastrămoderată şi calculată în vremuri ca cele de astăzi.

Arnold Wallenkampf comentează tăios asupra aspectelor dezgustătoare ale mentalităţii „de grup", care era atât de des întâlnită printre conducătorii şi păstorii adventişti de ziua a şaptea cu un secol în urmă şi care mai există încă şi astăzi:

„Vina principală în ceea ce priveşte lepădarea soliei de la 1888 nu este a poporului în general, ci a pastorilor.

19

Această dezvăluire cutremurătoare trebuie luată serios în considerare de orice persoană din biserica noastră astăzi fie că e pastor adventist de ziua a şaptea, învăţător sau conducător, indiferent ce funcţie deţine/ (What Every Adventist Should Know About 1888, pag. *90).* Mulţi din delegaţii la Conferinţa de la Minneapolis s-au complăcut în păcatul lepădării soliei îndreptăţirii prin credinţă prin acţiuni care se supun legilor dinamicii de grup. Deoarece mulţi din respectaţii şi iubiţii lor conducători au lepădat solia la Minneapolis, ei au urmat pe conducătorii lor, lepădând-o şi ei... ceea ce putem numi astăzi mentalitate de grup...

Nu-i un gând plăcut, dar este totuşi adevărat că la Conferinţa de la Minneapolis conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea au repus în scenă rolul conducătorilor iudei din zilele lui Iisus. În timpul lucrării pământeşti a lui Iisus, poporul iudeu i-a fost în cea mai mare parte favorabil. Conducătorii iudei au fost cei care mai târziu i-au îndemnat să ceară răstignirea Sa. La Conferinţa de la Minneapolis din 1888 fraţii din conducere au fost cei care au îndreptat lancea opoziţiei împotriva soliei (Idem, pag. 45 – 47).

Dar ce are a face asta cu noi astăzi?

Iisus nu spune că lepădarea şi răstignirea Sa de către vechii iudei îi produc voma. Ceea ce îl deranjează este faptul că „îngerul” bisericii, fiind pe scenă în actul *final* al marii drame, cunoscând istoria poporului iudeu, ar putea să o repete, în timp ce mărturiseşte cu căldură că îl iubeşte. Noi putem aprecia starea Lui de dezgust dacă luăm în considerare cât de supărător este să vezi un adult punând în practică fanteziile naive ale unui copil.

Ei zice că spunem: „sunt bogat, am fost îmbogăţit şi nu am nevoie de nimic” (Apoc. 3: 17, în greacă). Nu spunem asta cu gura, dar El aude corect limbajul inimii noastre:

Buzele pot exprima o sărăcie a spiritului despre care inima nu are cunoştinţă. În timp ce vorbim lui Dumnezeu despre sărăcia noastră de spirit, inima se poate umfla de îngâmfare pentru umilinţa ei superioară şi slăvita noastră neprihănire” (Christs Obiect Lessons, pag. 159).

20

Totuşi noi suntem inconştienţi de adevărata noastră stare în faţa întregului Univers. Chiar în ochii celor care nu sunt adventişti, dar sunt profunzi, noi desfăşurăm o privelişte patetică (emoţională) Versiunea literară greacă ascute impactul, înserând un mic articol, *ho,* care înseamnă *cel:* „Tu nu ştii că, din toate cele şapte biserici, tu eşti *cea* extraordinar de ticăloasă, *cea* mizerabilă, săracă, oarbă şi goală/ (v. 17).

Niciunul din noi, ca individ doar, nu este vrednic de o asemenea distincţie pe scena istoriei lumii! Hristos trebuie să ni se adreseze ca unui corp colectiv.

Există speranţă pentru noi

Domnul nu ar mai fi folosit restul capitolului spunându-ne Cum să răspundem dacă El ne-ar fi lepădat deja definitiv. Noi îi facem rău la stomac, dar El ne imploră să-l uşurăm durerea. Solia aceasta către Laodiceea este solia cea mai sensibilă şi mai urgentă din Scriptură. Succesul întregului plan de mântuire depinde de etapa sa finală şi problema Laodiceeii este legată de această criză.

Iisus spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţit prin foc” (v. 18). Adresându-Se denominaţiunii Adventiştilor de Ziua a Şaptea şi în particular conducerii sale, El ne spune că primul lucru de care avem nevoie... nu este mai mult la capitolul fapte, mai multă

activitate, mai multe strategii şi programe. El ne spune în versetul 15: „Ştiu faptele tale/ Faptele noastre sunt deja intense, febrile. Pentru a identifica „aurul curăţit prin foc” cu ingredientul esenţial pentru credinţa în Evanghelie – credinţa însăşi, care totdeauna *precede* orice lucrare a neprihănirii adevărate (1 Petru 1: 7).

Cu alte cuvinte Iisus ne spune că lucrul de care avem în primul rând nevoie este tocmai ceea ce am susţinut plini de încredere atâta timp că avem deja – cunoştinţa şi experienţa îndreptăţirii prin credinţă. Dar ceea ce avem ne duce doar la încropeală. Adevărata înţelegere este cea care determină ostile Cerului să slujească cu atâta căldură „Mielul care a fost înjunghiat”. Ei. sunt complet însufleţiţi de chiar esenţa soliei – „Hristos şi El răstignit”.

21

O motivaţie care ne face să ne ruşinăm de obsesia noastră favorită legată de siguranţa noastră veşnică. Diagnosticul pus de Hristos loveşte la rădăcina mândriei noastre de conducători.

Subtilitatea mândriei noastre spirituale

Până la publicarea cărţii lui Wallenkampf în 1988, presa noastră denominaţională susţinea în general că ne-am fi „îmbogăţit” în momentul în care conducerea noastră se presupune că ar fi acceptat începutul soliei marii strigări acum un secol.1 în ultimii ani s-a produs o întorsătură bruscă şi acum se recunoaşte deschis adevărul că „noi” nu am acceptat solia.2 Acest parfum nou este fenomenal şi înviorător.

Dar suntem noi siguri că Hristos nu ne spune acum că încă avem nevoie de „aurul” credinţei adevărate? Da, El ne spune că, pentru a vindeca starea Sa dureroasă de vomă, avem nevoie de „aurul” credinţei adevărate şi chiar mai mult, că trebuie să-l cumpărăm – adică să plătim ceva în schimb.

Dar de ce nu ni-l dăruieşte? El insistă ca noi să dăm în schimb, pentru ceea ce este veritabil, vederile noastre slabe asupra îndreptăţirii prin credinţă, care au alimentat încropeala noastră. Suntem prinşi într-o contradicţie evidentă: noi susţinem că înţelegem şi predicăm corect neprihănirea prin credinţă, când de fapt, foarte tragic, roadele acesteia lipsesc. Faptul acesta este. atestat de încropeala persistentă a bisericii. După cum apa încropită este un amestec de apă rece şi apă fierbinte, aşa şi problema noastră spirituală este un amestec de legalism şi de evanghelie puţin înţeleasă.

O cină bună, cu mâncare sănătoasă, este compromisă prin

amestecul cu chiar foarte puţin arsenic. Noi am atins acel punct din istoria lumii când chiar o doză mică de legalism amestecat cu „evanghelia” noastră a devenit mortală. Confuzia secolelor trecute nu mai este bună astăzi. A crede Evanghelia curată şi nesupusă adulterului (în sens biblic) este complet incompatibil cu orice încropeala. Prezenţa încropelii trădează un legalism fundamental sau inconştient, o recunoaştere a faptului că noi, ca lideri, suntem jenaţi să-l admitem.

22

Noi am crezut că posedăm elementele esenţiale ale „celei mai preţioase solii”. Ceea ce am făcut rău e că am importat idei evanghelistice de la bisericile populare, care nu înţeleg adevărul unic al curăţirii Sanctuarului ceresc: „După cum evreii L-au răstignit pe Iisus, tot aşa şi bisericile populare au crucificat aceste solii şi de aceea nu cunosc drumul spre Sfânta Sfintelor şi nu pot beneficia de mijlocirea pe care Iisus o face acolo, întocmai ca iudeii, care îşi aduceau jertfele lor inutile, ei îşi înalţă rugile, care nu le sunt de niciun folos către locul pe care Iisus l-a părăsit şi Satana, mulţumit de această înşelătorie, îmbracă un caracter religios şi conduce minţile acestor oameni, care se declară creştini, către el, făcând cu putere semne şi minuni mincinoase pentru a-i strânge mai bine în laţul său”. (Early writings pag. 261). Acest proces treptat de absorbţie s-a accelerat de-a lungul deceniilor. Nu vom putea obţine niciodată ceva veritabil, spune Iisus, până când nu vom fi destul de umili şi de cinstiţi ca să renunţăm, să dăm în schimb imitaţia pentru a „cumpăra” ceea ce este autentic.

Acesta este punctul în care Hristos întâlneşte rezistenţă din partea noastră. Aproape invariabil noi, pastorii, evangheliştii, administratorii, teologii, liderii, învăţătorii şi lucrătorii independenţi, vom protesta spunând că nu avem nicio lipsă în înţelegere. Atât „adventiştii istorici”, conservatori, cât şi arhiliberalii fac din poziţiile lor antagoniste mândria lor. Loialitatea faţă de mentalitatea de grup ne forţează să insistăm asupra faptului că noi înţelegem cu adevărat şi astfel „nu avem nevoie **de nimic”.** Simţindu-ne competenţi, noi nu putem „flămânzi şi nici înseta” după neprihănire [prin credinţă]”, pentru că suntem deja plini de ea. Avem nevoie doar de un glas mai puternic, de metode mai inteligente pentru a „valorifica” ceea ce am înţeles deja.

Miezul problemei

Problema în discuţie nu este dacă înţelegem şi predicăm versiunea populară a neprihănirii prin credinţă ca şi bisericile Evanghelice care ţin

duminica. Putem face aceasta timp de o mie de ani şi tot am eşua în a da solia unică pe care Domnul ne-a „poruncit" să o vestim.4 Dumnezeu nu ne-a chemat la ecumenism. Mai mult, ce am făcut noi cu lumina înaintată despre care Ellen White spune că a fost „începutul* marii strigări şi al ploii târzii? 5

Dacă este adevărat faptul că am predicat cu putere neprihănirea prin credinţă timp de decenii, de ce nu am întors lumea cu susul în jos, aşa cum au făcut-o apostolii? Dacă adevărata neprihănire prin credinţă este lumina care va lumina pământul cu slavă (Apoc. 18: 1 – 4), de ce nu am luminat pământul cu ea? Şi de ce pierdem un procent atât de mare de tineri în America de Nord?

Ar putea fi adevărat că noi facem de fapt mândria noastră din faptul că Hristos ne-a încredinţat nouă mesajul Său laodicean? Diagnosticul Lui merge la ţintă. Serva Domnului a spus adesea că, atunci când vom „cumpăra" cu adevărat „aurul curăţit prin foc", tipul de neprihănire prin credinţă, vestirea Evangheliei se va termina repede, ca focul care înaintează prin mirişte. Aceasta nu s-a întâmplat încă în realitate – nu s-a întâmplat cu cei 900 de milioane de musulmani şi aproape un miliard de hinduşi, la care nu s-a ajuns încă, plus multe milioane de creştini declaraţi şi alţii.

Aici ajungem la marea linie de despărţire din sânul adventismului. Din acest punct ori o luăm într-o parte, ori în cealaltă. Fie că Iisus a greşit când a zis că noi suntem „săraci" şi „ticăloşi" iar noi suntem „bogaţi", aşa cum susţinem, fie că noi suntem într-adevăr „săraci" şi El a pus degetul pe punctul cel mai sensibil al plăgii mândriei conducerii. Cuvintele Sale au fost o piatră de poticnire şi-o stâncă de cădere pentru conducătorii vechilor iudei; tot aşa sunt ele şi pentru noi?

Încă ceva care nu este „pe gratis".

Hristos ne face şi mai clar faptul că trebuie să renunţăm la ceva, să plătim ceva, când specifică cea de-a doua marfă pe care trebuie s-o „cumpărăm" de la El – **„haine albe, ca să te îmbraci** cu **ele** şi să nu **ţi**

se vadă **ruşinea goliciunii tale”** (v. 18). Adresându-se îngerului

24

I

bisericii, Dl face clar faptul că noi apărem ca den om i-naţiune în această stare ruşinoasă. Remediul pe care ni-l” recomandă cu căldură implică principiul de bază al vinei şi pocăinţei colective:

a. Nu putem „cumpăra” această haină a neprihănirii lui Hristos şi să o îmbrăcăm în proporţie de 99% sau mai puţin; avem nevoie de ea în proporţie de 100%. Neprihănirea nu este nicidecum înnăscută, niciodată nu este a noastră, proprie. Tot ce avem de la noi înşine este fărădelegea. Cu alte cuvinte, în afara harului lui Hristos, noi nu suntem cu nimic mai buni decât oricare alţii. Dacă nu am avea Mântuitor, am fi complet „goi”. Păcatele altora ar fi păcatele noastre.

b. Conştientizarea acestui adevăr umileşte mândria noastră în ţărână. Nu există nicio cale de a obţine această haină specială a neprihănirii Sale, până când nu devenim mai întâi conştienţi de goliciunea noastră spirituală şi nu suntem dispuşi să schimbăm ideile noastre cu adevărul, care singur poate acoperi ruşinea noastră.

Impactul chemării Sale pare într-adevăr foarte sever. Nu suntem noi oare o denominaţiune prosperă şi respectată, cu circa şase milioane de membri şi cu instituţii grandioase? Nu susţinem noi că suntem una din bisericile cu cea mai rapidă creştere din lume? De ce nu ne laudă Hristos potrivit cu realizările noastre?

c. El, ne vorbeşte despre realizări. Problema „goliciunii” noastre este lipsa noastră de înţelegere a însăşi Evangheliei. Acesta este punctul unde acuzaţia loveşte în nervul sensibil al auto-preţuirii denominaţionale şi trezeşte indignarea noastră. Dacă vom devia punctul de vedere al cuvintelor lui Hristos, insistând că El ne vorbeşte doar ca indivizi, vom eşua totdeauna. Putem să presupunem că doar unii indivizi sunt „goi”, în timp ce noi, luaţi în ansamblu, suntem bine îmbrăcaţi. Numai când vom înţelege că „îngerul” este întreaga conducere a bisericii, vom începe să ne simţim foarte încurcaţi, neconfortabil. Simţământul plăcut de a fi denominaţional bine îmbrăcaţi e spulberat cu asprime.

d. Luaţi în considerare, de exemplu, pledoaria unui alt corp de creştini declaraţi – mormonii. „Hainele* teologiei lor au fost credinţa în inspiraţia divină a lui Joseph

25;

Smith şi a lucrării lui, „Cartea lui Mormon”. Dar probe clare, ce pot fi văzute de toată lumea, arată că temelia „credinţei lor este o fraudă monstruoasă. În raport cu cunoştinţa lor despre aceste lucruri şi cu onestitatea lor intelectuală, imaginaţi-vă ruşinea lor colectivă!

În cazul nostru, nu este problema celor „27 de puncte de doctrină” sau a istoriei noastre. Valabilitatea lor generală este indiscutabilă. Goliciunea noastră colectivă este nevoia noastră după un adevăr care singur poate da un înţeles celor „27 de puncte” – „solia neprihănirii lui Hristos”, pe care Domnul a încercat să ne-o dea cu un secol în urmă. Această solie ar lumina pământul dacă noi am „avea-o”:

„Îndreptăţirea prin credinţa în Hristos se va materializa în transformarea caracterului. Pentru lume acesta este semnul adevărului doctrinelor pe care le susţinem”. (Ellen G. White, 1888 Materials, pag. 1 532).

„Un singur interes va domina, un subiect le va înghiţi pe toate celelalte – HRISTOS, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ”. (Review and Herald Extra, 23 decembrie 1890).

Cât timp vom mai insista că avem acest articol veritabil? I

În cazul mormonilor, luaţi ca un corp colectiv, probabil că nu prea le pasă de situaţia lor teologică şi istorică pentru că (şi asta o spunem cu îngăduinţă) ei nu sunt un popor care să se fi ridicat prin adevărul soliei îngerului al treilea. Ei nu pretind că stau înaintea lumii ca cei care **„ţin poruncile lui Dumnezeu şi** au **credinţa lui Iisus”.** Şi nici nu au un simţ ascuţit al conştiinţei spirituale, ca, cel cu care ne-au impregnat scrierile lui Ellen White. Dacă mormonii îşi pot susţine comunitatea din punct de vedere social şi economic, ei vor fi probabil mulţumiţi să continue aşa cu toţii, fără ca acea „haină albă” a neprihănirii lui Hristos să acopere ruşinea lor teologică şi istorică.

e. Dar noi nu putem face ca ei, pentru că noi avem o conştiinţă colectivă, devotată mai presus de orice **adevărului.** Această biserică a fost ridicată prin forţa absolută a cuvântului adevărului. Slavă Domnului, conştiinţa noastră va fi inevitabil trezită de „mărturia sân

26:

ceară” a lui Hristos. În special în America de Nord, leagănul adventismului, unde goliciunea noastră devine din ce în ce mai evidentă, mai devreme sau mai târziu realitatea ne va forţa să stăm faţă în faţă cu ceea ce spune Hristos, f. Conştientizarea unei vinovăţii colective împărtăşite ne salvează din capcana iluziei unei sfinţenii mai

mari decât a altora. Niciunul din noi nu trebuie să-l critice pe celălalt; noi suntem împreună părtaşi la vina pentru care Iisus ne mustră.

Când ne vom vedea goliciunea, vom avea, fireşte şi discernământ

Al treilea element specificat de Iisus este „alifia pentru ochi, ca să poţi vedea" (v. 18). Domnul ne spune să ne urgem ochii cu alifia oferită de El. Odată ce „cumpărăm" „aurul" şi „hainele albe", vederea noastră se va limpezi automat. Vom începe să ne vedem pe noi înşine aşa cum ne vede universul spectator şi cum ne văd oamenii serioşi (despre care noi spunem că sunt încă în „Babilon"). Tabloul reprezintă în mod limpede mai mult decât o simplă nevoie a persoanelor luate individual.

Ceea ce-i în joc, este imaginea Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea în istoria mondială actuală. Destinul nostru divin ne cere să exercităm o influenţă mult mai mare asupra mentalităţii omeneşti. Impactul asupra viitorului nu va fi realizat de „faptele" noastre de caritate, în care alţii vor fi totdeauna cu mult înaintea noastră. Acesta va fi realizat de Vestea Bună conţinută de solia noastră. Va fi o prezentare distinctă şi unică a neprihănirii prin credinţă – într-o solie care depăşeşte cu mult solia cu acelaşi nume a bisericilor populare. Odată ce vom învăţa să „vedem", vom discerne imediat contrastul între ceea ce am presupus noi că este neprihănirea prin credinţă şi ceea ce este „solia celui de-al treilea înger în adevăr", lucru pe care Ellen White l-a recunoscut că există implicit în concepţiile actuale despre solia marii strigări.

Hristos ne dă acum singura poruncă directă din solia Sa: **„Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia, pe care-i iubesc. Fii plin** de râvnă **dar, şi pocăieşte-te!"** **(v. 19).**

27

Natura noastră păcătoasă se ridică instinctiv împotriva acestui fel de iubire – o iubire care mustră. De aceea nu trebuie să fim surprinşi că apelul serios la pocăinţă al lui Hristos întâlneşte resentimente din partea celor pe care-i iubeşte şi rezistenţă din partea celor care nu iubesc adevărul.

El însă ne asigură că ne iubeşte cu o iubire familială, intimă, (El spune: phileo), care justifică reproşul şi mustrarea şi ne face capabili să le suportăm. Viaţa de slujire a lui EUen White este un exemplu. Duhul Profeţiei nu ne-a linguşit niciodată! Şi nici „mărturia lui Iisus",

Autorul ei.

Avem motive însemnate pentru a cerceta mai departe înţelesul acestei porunci de cea mai mare importanţă a Martorului Credincios: „Pocăieşte-te”.

1 Exemple: The Fruitage of Spiritual Gifts, de L.H. Christian, 1947; Captains of the Host, de A.W. Spalding, 1949; Through Orisis to Viotory, de A.V. Olson, 1966; Moveiment of Destiny, de L.E. Froom, 1971; The Lonely Years, de A.L. White, 1984.

2 Vedeţi de exemplu ediţia din februarie 1988 a revistei Ministry; What Every Adventist Should Know About 1888, de Ar-nold Wallenkampf; From 1888 to Apostasy de George Knight, şi Angry Saints, de acelaşi autor.

3 Notaţi că există doar un singur fel de neprihănire după care Iisus spune că e „ferice” să „flămânzeşti” – pentru cea care vine prin credinţă (Matei 5: 6).

4 Comparaţi cu Testimonies to Ministere, pag. 91, 92.

5 Vedeţi Review and Herald, noiembrie 1892)

6 Vedeţi Selected Massages, vol. 1, pag. 118.

28

3. ADEVĂRUL FUNDAMENTAL:

BISERICA LUI HRISTOS CA UN CORP COLECTIV AL SĂU

Îndemnurile noastre laborioase pentru a deveni o „biserică responsabilă” ne-au împovărat. Poruncile interminabile de a „face” ceva sunt depăşite de invitaţia divină simplă de a „vedea” ceva.

Pentru a înţelege ce implică chemarea lui Hristos la pocăinţă, noi trebuie să avem în vedere metafora strălucită a lui Pavel despre biserică ca un „corp”. Noi întreţinem o relaţie colectivă, „corporativă 1 unii cu alţii şi cu Iisus însuşi, drept Cap al nostru. Deşi această idee este străină modului de gândire occidental, ea este esenţială pentru înţelegerea conceptelor Bibliei.

De fapt, cuvântul „colectiv” (sau „corporativ”) este un cuvânt biblic valoros deoarece Pavel îşi adresează scrisorile „credincioşilor încorporaţi în Hristos” (El. 1: 1: Filip. 1: 1; Col. 1: 1 etic.; Rom. 6: 5; NEB). „Căci după **cum trupul** este **unul** şi are multe mădulare… tot aşa este şi Hristos” (1 Cor. 12: 12). Pavel continuă să-şi ilustreze ideea.

Există o unitate colectivă a „unui singur trup (v. 13), o diversitate corporală a feluritelor „mădulare” (v. ISIS), o nevoie colectivă resimţită de toţi („ochiul nu poate zice mâinii: „N-am nevoie

de tine” – v. 21, 22), un

29

echilibru corporal al diferitelor membre (v. 23, 24), o „grijă” colectivă, pe care o au unele faţă de altele şi faţă de cap (v. 25) şi suferinţa şi bucuria colectivă, pe care o împărtăşesc toate membrele (v. 26). Dacă-mi lovesc degetul de la picior de o stâncă ascuţită, întregul corp simte durerea. Dacă piciorul ar putea vorbi, ar spune: „Îmi pare rău, eu am îndreptat degetul spre stâncă”. Ochiul ar zice: „Nu, e vina mea, trebuia să fi văzut stânca ascuţită.

Înţelesul cuvântului „corporativ”.

Cuvântul „trup” este un substantiv şi cuvântul „trupeşte” este un adverb; dar nu există în limba engleză niciun adjectiv care să poată descrie în mod adecvat relaţiile din cadrul „corpului” în afară de cuvântul „corporativ”, derivat din cuvântul latin pentru corp, corpus. Dicţionarul îl defineşte ca „referindu-se la un întreg, compus din mai multe elemente”.

Propria dumneavoastră experienţă vă poate clarifica acest lucru. Ce se întâmplă când vă loviţi rău la un deget de la picior? Vă daţi seama deodată de relaţia corporativă între membrele şi organele trupului dumneavoastră. Vă opriţi, în timp ce tot corpul cooperează pentru a freca degetul rănit şi a-i uşura durerea. Puteţi chiar să simţiţi durerea peste tot, pentru că toate celelalte organe şi membre simt o preocupare corporativă pentru degetul rănit, ca şi cum fiecare ar simţi durerea. „Dacă un organ suferă, toate organele suferă împreună” (1 Cor. 12.: 26, NEB).

Orice amputare în cadrul corpului devine o „schismă” care trebuie evitată cu orice preţ. La fel, orice disociere, sau neînţelegere, sau lipsă de compasiune în biserică este străină de Hristos şi de corpul Său. Acestea sunt tot atât de străine pentru corpul Său, după cum sunt boala şi accidentul pentru corpul omenesc. Un asemenea accident este păcatul pentru „corpul omenesc”, şi boala cauzată de acesta este vinovăţia.

Noi ne îmbolnăvim deseori, fără a şti care organ e bolnav, sau chiar fără a şti ce produce boala. La fel putem suferi de boala păcatului, fără a cunoaşte ce este

30

aceasta. Cum poate avea păcatul o natură atât personală cât şi colectivă?

În zonele afectate de malarie, oamenii sunt înţepaţi de ţânţarul anofel şi sunt infectaţi cu malarie. La aproximativ zece zile după aceasta, paraziţii din fluxul sanguin produc febra malarică. Nu este afectat doar un „membru”, de exemplu degetul care a fost înţepat, ci tot corpul, care ia parte la febra comună. Fluxul sanguin a transportat paraziţii peste tot. Aceasta este o boală corporativă.

Când ni se face o injecţie cu un ser anti-malarie într-un „membru”, braţul injectat nu este singurul care beneficiază în urma ei. Medicamentul începe să se răspândească peste tot prin fluxul sanguin. În curând, tot corpul e vindecat de boală şi febra dispare din tot corpul, nu doar dintr-un „membru”. Aceasta este o vindecare corporativă.

Poetul John Donne din secolul al XVII-lea a surprins această idee:
i

„Nimeni nu este o insulă, în întregime pentru sine; fiecare om este o bucată din continent, o parte a esenţei; dacă un bulgăre de pământ e luat şi dus de valurile mării, Europa se micşorează şi la fel ar fi cu un promontoriu, sau cu moşia unor prieteni ai tăi, sau cu moşia ta; moartea oricărui om mă micşorează, pentru că fac parte din omenire şi de aceea nu trimite niciodată să afli pentru cine bat clopotele: ele bat pentru tine”. (Devotions, XVII).

Ar mai fi fost un pas mic pentru Donne să spună: „Păcatul oricărui om mă micşorează, pentru că fac parte din omenire. Şi de aceea nu încerca niciodată să afli cine L-a răstignit pe Hristos, tu ai fost acela”.

Solidaritatea omenirii poate fi ilustrată cu ajutorul leilor. Unii lei africani devin mâncători de oameni, dar cei mai mulţi nu au ajuns niciodată să guste carne de om. Asta înseamnă că unii lei sunt buni şi alţii răi? Nu există nicio diferenţă în ceea ce priveşte caracterul leilor, în anumite împrejurări, orice leu flămând va ajunge mâncător de oameni.

Spune Iisus în solia Sa către Laodiceea că mândria noastră orbirea, sărăcia spirituală şi ticăloşia noastră sunt corporative? Suntem noi părtaşi la o boală spirituală co

31

?

mună, care este ca febra pentru trup sau ca natura leului – ceva care se răspândeşte peste tot? Modul de a gândi al evreilor ne spune că da.

Ideea biblică de „Adam”.

Scriitorii Biblieiau perceput întreaga omenire ca fiind un om colectiv – „Adam” cel căzut. **„În Adam toţi mor”** (1 Cor. 15: 22). Un exemplu. deosebit găsim în Epistola către Evrei. Pavel spune că Levi a plătit „zecime lui Avraam. Căci era încă în coapsele strămoşului său când l-a întâmpinat Melhisedec”. Avraam nu avea încă nici măcar un fiu (Ev. 7: 9, 10 KJV). Daniel cere iertare pentru păcatele „părinţilor noştri” zicând: „N o i n-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeul nostru”, cu /toate că el însuşi a fost ascultător (9: 8 – 11).

Păcatul omenesc este personal, dar este şi colectiv, pentru că „toţi au păcătuit deopotrivă” şi „toată lumea a devenit vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3: 23, NEB; 3: 19, KJV). Adevărata vină a lui Adam a fost aceea de a-L fi răstignit pe Iisus, deşi păcatul său originar era la o distanţă de 4.000 de ani în urmă; şi niciunul din noi nu este scuzat „în Adam”. Care este natura noastră umană fundamentală? Răspunsul este neplăcut – noi suntem din fire în vrăjmăşie cu Dumnezeu şi aşteptăm doar circumstanţele propice pentru a o demonstra. Câţiva oameni chiar au demonstrat aceasta, răstignindu-L pe Fiul lui Dumnezeu. În ei ne vedem pe noi înşine.

Păcatul originar al primului cuplu a fost ghinda care a crescut, transformându-se în stejarul Calvarului. Orice păcat pe care-l comitem astăzi, este o altă ghindă, care necesită doar timp şi împrejurări potrivite pentru a se transforma în acelaşi stejar, deoarece „felul de a gândi al firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu” şi în duşmănie este totdeauna implicată şi crima, pentru că „oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş” (Rom. 8: 7; 1 Ioan 3: 15, KJV).

Păcatul pe care l-a comis o altă fiinţă omenească, l-aş fi putut comite şi eu, dacă Hristos nu m-ar fi mântuit de el. Neprihănirea lui Hristos nu poate fi doar un supliment la propriile-mi fapte bune, un brânci uşor.

32

*

pentru a trece hopul. Neprihănirea mea ori este toată a Lui, ori nu este nimic. **„Nimic bun nu locuieşte** în **mine”** (Rom. **7**: 18). Dacă „nimic bun” nu este acolo, întrucât eu sunt o parte din trupul colectiv al lui Adam, tot răul ar pu'tea locui acolo. Nimeni altul nu este în sine mai rău decât mine – dacă nu ar fi Mântuitorul. O, cât ne doare când începem să înţelegem acest lucru.

Până când nu vom vedea păcatul altui om ca fiind al nostru, nu vom putea să învăţăm să-l iubim, aşa cum Hristos ne-a iubit pe noi. Motivul este că El, iubindu-ne, a luat păcatul nostru asupra Lui. Când El a murit pe cruce, noi am murit cu El – în principiu. Pentru noi, a iubi înseamnă de asemenea a realiza o identitate corporativă. „Fiţi miloşi… întocmai cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos” (El. 4: 32). Pavel se roagă pentru noi nu ca să „facem” mai mult, ci pentru ca să putem vedea sau înţelege pe deplin ceva – i dimensiunile acelei iubiri (El. 3: 14 – 21).

Realitatea pe care Scriptura vrea să o aducă în conştiinţa noastră este că noi avem nevoie ca haina neprihănirii lui Hristos să ne fie atribuită în proporţie de 100%. Cei care L-au răstignit pe Hristos acum 2000 de ani, au acţionat ca înlocuitori ai noştri. Luther spune înţelept că toţi suntem făcuţi din acelaşi aluat.

Reversul medaliei

Dacă aceasta pare a fi o veste rea, există şi o veste bună: Hristos i-a iertat pe ucigaşii săi (Luca 23: 34), şi ăsta înseamnă că ne-a iertat şi pe noi. Chiar Adam şi Eva în grădină, după cădere, au fost iertaţi. Dar tu şi eu nu putem cunoaşte niciodată acea iertare până nu „vedem” păcatul care face necesară această iertare. Întrucât Dumnezeu le spusese solemn că, „în ziua în care **vei** mânca” din pomul interzis „vei muri negreşit” (Gen. 2: 17), ei ar fi murit chiar în ziua aceea, dacă nu ar fi fost înjunghiat pentru ei un Miel „de la întemeierea lumii” (Apoc. 13: 8).

— Vina, despre care Epistola către Romani spune că rămâne peste „întreaga lume”, este „în Adam” şi este legală.

33

„Fărădelegile întregii lumi au fost puse asupra lui Hristos atunci când El a murit pe cruce ca al doilea sau „ultimul Adam” (2 Oor. 5: 9). Asta înseamnă că toată „condamnarea” pe care primul Adam a adus-o asupra lumii a fost contracarată de al doilea Adam, în virtutea jertfei Sale (Rom. 5: 16 – 18).

Luaţi aminte la naţiunea iudaică. Cei care L-au răstignit pe Hristos au cerut ca „sângele Lui să fie peste noi şi peste copiii noştri” (Mat. 27: 25). Asta nu înseamnă că fiecare iudeu luat ca individ este mai vinovat decât Neamurile. Ei au invocat o responsabilitate a sângelui asupra copiilor lor ca naţiune. Aceasta e vina colectivă a iudeilor. Dar noi, în realitate, toţi suntem implicaţi în aceiaşi măsură în

răstignirea lui Hristos:

„Rugăciunea aceea a Domnului Hristos pentru vrăjmaşii Săi a cuprins întreaga lume. Ea cuprinde pe orice credincios care a trăit sau va trăi, de la începutul lumii şi până la sfârşitul timpului. Deasupra tuturor zace vinovăţia crucificării Fiului lui Dumnezeu. Iertarea este oferita – pentru toţi în dar”. (The Deşire of Ages, pag. 745).

„Să ne reamintim că suntem încă într-o lume unde Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a fost lepădat şi răstignit, o lume peste care planează încă vina dispreţului faţă de Hristos-şi a preferării unui tâlhar în locul Mielului fără pată al lui Dumnezeu. Până nu ne pocăim individual înaintea lui Dumnezeu pentru călcarea Legii Sale şi până când nu vom avea credinţă în Domnul nostru Iisus Hristos, pe care lumea la lepădat, vom rămâne sub deplina condamnare pe care o merită faptul de a-l fi ales pe Baraba în locul lui Hristos. Lumea întreagă e învinuită astăzi pentru lepădarea şi uciderea deliberată a Fiului lui Dumnezeu… Toate grupările şi. sectele care dau pe faţă acelaşi spirit de invidie, ură, aceleaşi prejudecăţi şi necredinţă, pe care le-au manifestat cei ce l-au dat la moarte pe Fiul lui Dumnezeu – ar juca acelaşi rol, dacă li s-ar da ocazia, ca şi iudeii şi oamenii din timpul lui Hristos. Ei ar fi părtaşi ai aceluiaşi duh care a cerut moartea Fiului lui Dumnezeu”. (Testimonies to Ministers, pag. 38).

34

Aceasta e vina corporativă a lumii. Observaţi că nimeni nu suportă condamnarea dacă nu repetă păcatul „când se iveşte ocazia”. Dar, „dacă nu ne pocăim în **mod** individual”, noi împărtăşim vina colectivă implicată „în Adam”.

Implicarea noastră specială în vina colectivă

Dar, ca adventişti de ziua a şaptea, noi împărtăşim o altfel de vină colectivă, într-un mod aparte, pentru un păcat foarte special. Nu că noi am fi personal vinovaţi, ci pentru că suntem „copiii” spirituali ai strămoşilor noştri care, într-un sens vrednic de remarcat, au repetat păcatul vechilor iudei. Această vină corporativă a făcut ca ploaia târzie să fie reţinută de la noi tot aşa de sigur cum nepocăinţa iudeilor i-a lipsit de binecuvântările lui Mesia în favoarea lor. „Noi” am lepădat „cea mai de preţ solie” pe care ne-a trimis-o Domnul, şi care-L reprezintă în mod special. Ceea ce au zis de fapt strămoşii noştri a fost similar cu ceea ce au zis vechii iudei: „Responsabilitatea pentru întârzierea venirii Domnului să fie peste copiii noştri!” De fapt EUen

White a spus că „noi” am făcut mai rău decât iudeii, pentru că „noi” avem mult mai multă lumină decât au avut ei. Realitatea acestei acuzaţii este alarmantă:

„Lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava sa a fost respinsă şi prin acţiunea propriilor noştri fraţi, ea a fost în mare măsură ţinută departe de-lume” (Ellen G. White, 1888 Materials, pag. 1575). „Aceşti oameni, ale căror inimi ar fi trebuit să fie deschise pentru a primi pe solii cereşti, s-au închis faţă de insistenţele lor. Ei au ridiculizat, au batjocorit şi au luat în râs pe slujitorii lui Dumnezeu, care le-au adus solia harului ceresc... Nu le-a fost teamă oamenilor acestora că pot comite păcatul blasfemiei?” (Idem, pag. 642).

„Oamenii, care declarau că sunt credincioşi, L-au nesocotit pe Hristos în persoana solilor Săi. Ca şi iudeii, ei au lepădat solia lui Dumnezeu”. (Idem, pag. 1651).

„Aţi urât soliile venite din cer. Aţi manifestat faţă de Hristos o prejudecată de exact acelaşi caracter şi chiar mai ofensatoare la adresa lui Dumnezeu, decât cea a naţiunii iudaice... Tu şi toţi cei care – ca şi tine – au avut dovezi suficiente şi – totuşi au refuzat binecuvântarea lui Dumnezeu, aţi persistat în a o refuza, pentru că nu aţi primit-o de la început” (Idem, pag. 1656). „Noi putem susţine că nu repetăm păcatul strămoşilor noştri, dar atunci ce înseamnă efortul constant de a suprima solia de mare actualitate de la 1888, şi de a o ţine departe de popor?

Vechii iudei au continuat pe făgaşul lor până când „nu a mai fost leac” pentru nepocăinţa lor. Mânia Domnului s-a ridicat în cele din urmă împotriva lor (2 Cron. 36: 16). Atunci a început tragica istorie a celor mai crude imperii mondiale: Babilonia, Medo Persia, Grecia şi Roma. Într-un anumit sens, poziţia vechiului Israel a fost responsabilă pentru ridicarea acestor imperii. Dureri nespuse au umplut lumea din cauza nepocăinţei poporului lui Dumnezeu1.

Iudeii necredincioşi se adună încă la Zidul Plângerii din Ierusalimul Vechi pentru a se ruga lui Dumnezeu să li-L trimită pe mult aşteptatul Mesia. Ar fi mai bine pentru ei să se pocăiască pentru faptul că L-au lepădat atunci când a venit, acum 2000 de ani, şi să recupereze solia Evangheliei pe care au pierdut-o atunci. Noi ne rugăm Domnului să ne trimită darul ploii târzii, astfel încât solia finală să poată lumina pământul cu slava lui. Un recent studiu trimestrial pentru Şcoala de Sabat spune: „La Conferinţa Generală din 1990 sute de oameni s-au

dedicat în rugăciune zilnică pentru revărsarea Duhului Sfânt, atât sub forma ploii timpurii, cât şi târzii. De atunci mii de oameni de pe tot pământul se roagă zilnic pentru această binecuvântare specială a Domnului. Rezultatele unor asemenea rugăciuni vor fi cu siguranţă inimi schimbate, biserici revitalizate spiritual şi un efort misionar mult mai serios pentru cei care nu cred. Mai mult, ca răspuns la această rugăciune unită, Domnul făgăduieşte să realizeze cea mai mare revărsare a Duhului din istoria omenirii, ploaia târzie promisă de Ioel şi Petru" (Teacher's Comments for March 9, 1992).

86

A ne ruga pentru ploaia târzie este bine. Dar nu cumva lăsam ceva pe dinafară? Ne-am rugat cu seriozitate pentru ea timp de o sută de ani, tot aşa cum se roagă iudeii pentru Mesia al lor de mii de ani. Nu; ar fi oare mai bine pentru noi să ne pocăim de faptul de a fi lepădat „începutul" acestei binecuvântări pe care Domnul ne-a trimis-o acum un secol *şi să demonstrăm pocăinţa noastră prin recuperarea soliei pe care am] nordut-o?*

Nu este chemarea Domnului la pocăinţă destul de serioasă? Şi nu s-a scurs oare deceniu după deceniu de secetă spirituală doar pentru că chemarea Sa nu a fost luată serios în considerare? Dacă El ne cheamă la pocăinţă, trebuie să existe un mod în care să-l putem răspunde.

Trebuie să studiem problema aceasta ceva mai profund.

1 Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Geneza 12: 3). Israel a fost destinat a fi cea mai mare naţiune a pământului (Ex. 19: 5, 6), „lumina lumii" (Mat. 5: 14). Dacă ei ar fi păstrat credinţa părintelui lor Avraam şi s-ar fi pocăit, Israel ar fi rămas cea mai mare şi cea mai puternică naţiune a pământului. Cele patru imperii mondiale crude şi tiranice au trebuit să umple golul lăsat în istorie de eşecul Israelului.

37

4. DEZAMĂGIREA LUI HRISTOS

Noi cântăm, ne rugăm, spunem că L iubim, Dar El spune că este nedorit printre noi.

urnea noastră modernă, păcătoasă are disperată nevoie de o Biserică Adventistă de Ziua a Şaptea plil nă de Duhul Sfânt. Noi nutrim o convingere profundă: această biserică este rămăşiţa profetică din

Apocalips 12: 17, un popor unic, pe care balaurul este „mâniat” şi căruia îi face „război”. Despre ei se spune că „ţin poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui Iisus”. Acelaşi grup spune lumii adevărata veste bună a „E-vangheliei veşnice” (cap. 14: 6 – 12). Ei sunt un ingredient vital pentru stabilitatea lumii.

Deşi acest simţ al destinului a susţinut Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea timp de peste un secol, rămâne puţin loc pentru mândrie, deoarece Domnul ne mustră sever în solia Sa către Laodiceea. Nenumărate predici au fost predicate şi articole fără număr au fost publicate despre această mustrare, dar astăzi, recunoaştem în general, că problemele descrise în ea mai există încă.

Dacă noi am învins cu succes această slăbiciune spirituală, ar trebui să existe acum dovezi clare, care să arate cum şi când a avut loc această victorie. Raţiunea ne spune că, atunci când biserica învinge cu adevărat, venirea lui Hristos nu mai poate fi întârziată. Faptul acesta este confirmat de parabola gospodarului (care este însuşi Iisus): „Şi când este coaptă roadă, pune îndată

38

secera în ea, pentru că a venit secerişul”. (Marcu 4: 29). **„Secerişul”** este **„sfârşitul lumii”** (Mat. 13: 39, KJV; Apoc. 14: 14 – 16).

De ce apelul lui Hristos către poporul Său nu şi-a făcut încă lucrarea? Când va avea El o biserică a rămăşiţei care a cumpărat „aurul” Său „curăţit prin foc*, „hainele” 1 Sale „albe” şi s-a uns cu „alifia” Sa „pentru ochi”? Să credem că solia lui Hristos va eşua în cele din urmă? Unii trag concluzia că, deoarece vechiul Israel a eşuat în repetate rânduri şi Israelul modern trebuie să sufere un eşec. Cu siguranţă, trebuie să existe veşti mai bune decât aceasta!

Trăim vremurile când e gata să aibă loc o victorie cum n-a mai existat niciodată în istorie. Am fost asiguraţi că: „Duhul Sfânt va anima şi va penetra întreaga biserică, curăţind şi cimentând inimile… Este scopul lui Dumnezeu de a-şi arăta slava Sa prin poporul Său, înaintea lumii”. (Testimonies, vol. 9, pag. 20, 21). Pe cât de sigur este că Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea este „rămăşiţa” din Apocalips, tot atât de sigur trebuie să fie şi faptul că această solie de la Iisus va triumfa în cele din urmă.

Cum putem înţelege această întârziere?

Este Hristos responsabil de această lungă întârziere? Există o părere larg răspândită printre noi că El e responsabil pentru întârziere.

Dar a crede aceasta, creează o problemă teribilă. Cu nicio speranţă pentru viitor, în afară de aceea de a continua sa repetăm istoria trecutului nostru, speranţa revenirii în curând a lui Hristos trebuie să plutească şi mai departe în incertitudine.

O ediţie specială din 1992 a revistei Adventist Reviw pe tema celei de-a doua veniri prezenţa unui raport despre bine-eunoscuta nesiguranţă a multora dintre tinerii noştri.

— Cheryl R. Merritt vorbeşte despre a realitatea înspăimântătoare că: „Suntem o generaţie de neconvinşi în ceea ce priveşte a doua venire a lui Iisus". „De fapt nu cred că putem avea idee de momentul când va veni

39

El". (Daniel Potter, 21, Union Collège). „Nu pot să-mi imaginez că se va întâmpla în timpul vieţii mele". Shown Sugars, 22, Andrews University).:

Aceasta dă pe faţă o problemă teribilă. Dacă ne pierdem credinţa în faptul că a doua venire este aproape, noi pierdem raţiunea existenţei noastre ca biserică specială. Strămoşii noştri au zidit în numele nostru denominaţional încrederea noastră în apropiata revenire a lui Hristos, deoarece dicţionarul nu defineşte cuvântul „adventism" drept o speranţă vagă într-un „eveniment divin îndepărtat", ci ca fiind încrederea în *apropiata* venire a Domnului. Există o legătură strânsă între înţelegerea chemării lui Hristos la pocăinţă, făcută laodiceenilor şi încrederea noastră că venirea Sa e aproape. Acest lucru va deveni mai clar pe măsură ce avansăm.

Criza spirituală a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea

Roland Hegstad, mulţi ani editor la Liberty, spunea că adventismul „nu atrage propriul nostru tineret, pentru că tot ce facem se rezumă la a le cere să vină să se joace cu noi de-a biserica" (Adventist Review, 27 februarie 1986). Mesajul lui Hristos către Laodiceea nu reprezintă nicio provocare spirituală pentru ei, căci dacă noi ne-am pocăit deja, credem că am devenit de-acum „bogaţi, ne-am îmbogăţit şi n-avem nevoie de nimic", în afară de a ne continua lucrul ca de obicei şi de a munci mai din greu.

Putem noi avea o speranţă raţională că vom vedea revenirea Domnului? A înşelat El pe pionierii noştri spunându-le că e „aproape", când ştia că venirea Sa va fi întârziată cel puţin 140 de ani şi cine ştie cât încă? Este adevărată ideea calvinistă că Domnul cel suveran a

predeterminat momentul celei de-a doua veniri a lui Iisus, fără legătură cu o pregătire specială din partea poporului Său?

Dacă este aşa, asta ridică probleme serioase, <care-L pun chiar pe Domnul într-o dificultate etică, El ne-a spus adesea prin Duhul Profeţiei că sfârşitul este „aproape”. Mesagera Lui a spus de multe ori: „Am văzut... că timpul se mai poate prelungi doar încă puţin” (Early Writings.

40

Armaghedonului va avea loc în curând”. (Testimonies, vol. 6, pag. 14, 406; 1900). Dacă asemenea avertismente au fost doar strigăte de felul „lupul, lupul”, asta înseamnă că Domnul nu a fost sincer cu noi. Pentru că, a zice în repetate rânduri „aproape”, când de fapt nu voia să zică asta, sau intenţiona să definească cuvântul în aşa fel încât să nu-l putem înţelege, asta nu ar fi etic. Cu siguranţă că El nu şi-a tratat aşa poporul! mai mult, dacă susţinem sau simţim că „Domnul îşi întârzie venirea”, ne plasăm în tovărăşia „robului rău” din parabolă, care zicea exact acelaşi lucru. (Mat. 24: 48).

Niciun adventism care are sens nu poate supravieţui acestei îndoieli, deoarece niciun popor nu poate fi împăcat cu Dumnezeu printr-o „ispăşire finală”, dacă ei simt că El i-a înşelat. Chiar dacă El doar a permis ca înţelegerea lor asupra adevărului Său să fie evident, falsă chiar de la început, ei nu se pot încrede în El.1 Aceasta ar putea fi principala problemă care stă la baza apostaziei prezente şi a alunecării înapoi. Există o profundă înstrăinare spirituală a adventiştilor, deoarece, se pare **că** mesajele inspirate au fost strigate de genul: „lupul, lupul!”

Dar Scriptura ne face clar că există un răspuns la această încurcătură. În timp ce Dumnezeu este într-adevăr suveran, El a ales să facă cea de-a doua venire a lui Hristos, care de fapt e cronometrată, dependentă de pregătirea spirituală a poporului Său care e în viaţă. Aceasta este ideea genială a adventiştilor de ziua a şaptea despre curăţirea sanctuarului ceresc. Cei morţi rămân prizonieri în mormintele lor, aşteptând eliberarea la prima înviere, oricând ar surveni aceasta. Dar cei vii pot întârzia sau „grăbi” această înviere, pentru că ea este dependentă de cea de-a doua venire a lui Hristos, care este la rându-i dependentă de pregătirea lor pentru aceasta. (2 Petru 3: 12 NEB, NAS, NIV, NKJV etc. Cele mai multe traduceri recunosc înţelesul lui *speudo* ca fiind „a grăbi”).

În parabola Sa Iisus. Se prezintă ca fiind deja dornic să revină, aşteptând doar până **„este** coaptă roadă", după care **„pune îndată secera în** ea, pentru că a venit **secerişul"** (Marcu 4: 29). În scena din Apocalips, care precede cea de-a doua venire, un înger îi spune: **„A venit ceasul să seceri, căci secerişul pământului** e **copt"** (Apoc. 14: 15). Mult amânată „nuntă a Mielului" are

41

loc rapid, o dată ce „soţia Lui s-a pregătit" (Apoc. 19: 7). Pocăinţa pe care Hristos o cere Laodiceii este în legătură cu „pregătirea" Miresei. Dacă ea nu se pregăteşte, El este dezamăgit.

„Este privilegiul fiecărui creştin nu numai să aştepte, ci să şi grăbească venirea Domnului Iisusi Hristos. Dacă toţi cei care mărturisesc numele Său ar aduce roade spre slava Sa, cât de repede ar fi lumea întreagă semănată cu sămânţa Evangheliei.

În curând marele seceriş final va fi copt şi Domnul va veni să strângă grâul cel preţios". (Christ's Gbject

Lessons, pag. 69).

A continua să fie încropită şi să moară generaţie după generaţie, nu poate fi răspunsul potrivit al unei Mirese la apelul lui Hristos către ultima biserică.

O semnificaţie mai profundă a chemării lui Hristos la pocăinţă

Totuşi, dacă pocăinţa Laodiceii, la care cheamă Hristos, nu a avut încă loc, chiar acest fapt ne dă speranţă, pentru că există ceva care poate fi corectat de pocăinţa noastră. Zaharia vorbeşte despre pocăinţa care va cuprinde inimile „casei lui David" şi ale „locuitorilor Ierusalimului", făcând posibilă în ei o lucrare de curăţire, astfel încât Hristos să se poată întoarce (Zah. 12: 10 – 13: 1). „Îngerul Bisericii din Laodiceea" este echivalent cu expresia lui Zaharia: „casa lui David", evident trupul corporativ al conducerii bisericii.

Făgăduinţa finală a lui Hristos este îndreptată către acelaşi corp personificat, nu doar către indivizi. „Celui care va birui (Îngerul Bisericii Laodiceea), îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". (Apoc. 3: 21). Onoarea finală va fi acordată unei generaţii, unui corp al poporului lui Dumnezeu, care va răspunde apelului Său: „Pocăieşte-te!" 2

O probă în sensul pocăinţei nu este „negativă". Mai degrabă a te simţi satisfăcut cu starea de lucruri actuală este cu adevărat negativ,

pentru că, în domeniul spiritual, un asemenea „laissez faire” amână la nesfârşit terminarea vestirii Evangheliei. Şi e complet falsă ideea

42

conform căreia biserica aceea care se pocăieşte nu va atrage tineretul. Dimpotrivă, aceasta e singura atmosferă care poate atrage şi păstra tineretul în biserica noastră.

Multe mii de oameni din biserică flămânzesc şi însetează după înţelegerea mai clară a adevărului vital pentru aceste ultime zile. Ei simt că venirea Domnului a fost mult întârziată şi că noi, nu Cerul, suntem responsabili. Ei îşi dau seama că, a analiza de ce este necesară pocăinţa şi a explora modul în care să fie realizată este e cel mai „pozitiv” curs pe care-l putem urma.

Pocăinţa „corpului” nu neagă sau înlocuieşte pocăinţa personală, individuală, ei mai degrabă o consolidează. Slujba zilnică din prima încăpere a Sanctuarului levitic purta de grijă nevoilor individuale; cât priveşte anuala Zi a Ispăşirii, aceasta era rânduită pentru curăţirea corporativă a lui Israel ca congregaţie. Orice pocăinţă este personală şi individuală. Dar niciun individ nu poate fi vreodată „mireasa” lui Hristos, deoarece ca indivizi; cei din poporul lui Dumnezeu sunt toţi doar „oaspeţi”: la nuntă. Trupul corporativ al bisericii victorioase din ziua cea din urmă va fi mireasa.

Ceva a întârziat „pregătirea” ei. Este vorba de un strat de păcat mai profund, despre care El spune: „tu nu ştii” (Apoc. 3: 17). Am face bine să ne dăm seama că pocăinţa, pe care acest păcat mai profund o necesită, trebuie să fie ea însăşi mai adâncă. Oricât ar fi de tulburătoare, chemarea Domnului trebuie întâmpinată cinstit.

Pocăinţa înseamnă într-adevăr, atât părere de rău pentru păcat, cât şi renunţarea la el. Dar pocăinţa nu poate fi decât superficială, dacă chiar felul nostru de a înţelege păcatul este superficial. În timp ce citám repede textul care spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El [Hristos] este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1: 9), trebuie să ne reamintim contextul acestei făgăduinţe. El nu încurajează o siguranţă superficială că banda cu înregistrarea păcatelor noastre este ştearsă prin apăsarea unui buton magic. Atunci când, fără a ne gândi prea mult, pretindem că Domnul ne poate ierta păcatele, în timp ce noi nu ne dăm seama care sunt păcatele noastre, Ioan ne spune cât este de uşor să „ne înşelăm singuri”, şi astfel, „adevărul nu este în noi”. Câtă vreme diagnosticul

patetic al lui Iisus „nu ştii” rămâne valabil tot

43

atâta vreme **„Noi ne înşelăm singuri”.** Noi nu putem fi cu adevărat curăţiţi de un păcat pe care nu-l „mărturisim” ca unii care înţelegem ce facem (1 Ioan 1: 8, 10). Dacă un păcat nu ne este cunoscut, încetează el să mai fie păcat? Cineva poate fuma ţigări o viaţă întreagă, fără a şti că sunt dăunătoare. Oricum, distrugerea a fost făcută. Păcatul îşi primeşte plata – moartea/ indiferent dacă ştim sau nu care sunt păcatele noastre. Există un scop mult mai cuprinzător decât securitatea noastră personală – onoarea şi îndreptăţirea lui Hristos. S-ar putea ca Domnul să nu ne acuze pentru un păcat de care nu ştim, dar acel păcat aduce totuşi asupra Lui ruşine şi împiedică lucrarea Sa pentru ispăşirea finală.

Solia către Laodiceea nu este un joc de copii. „Cel care arată ca Fiul Omului” cu „ochi ca para focului” şi „voce ca sunetul unor ape multe” îşi cheamă poporul la cea mai profundă experienţă din istorie. Nerecunoaşterea chemării Sale creează confuzie şi apostazie şi este eventual o bombă cu efect întârziat pentru autodistrugere denomi-naţională. El ne-a spus:

„În fiecare biserică din ţara noastră este nevoie de mărturisire, pocăinţă şi reconvertire. Dezamăgirea lui Hristos este mai presus de orice descriere”. (Review and Herald, 15 decembrie 1904). Apelul Său de a ne pocăi este cea mai clară dovadă pe care o avem despre iubirea Sa şi este cea mai bună speranţă a noastră.

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul”, în special ultimei Biserici!

1 Dovezile din Noul Testament indică faptul că Hristos şi apostolii Săi nu au învăţat biserica primară să aştepte cea de-a doua venire în timpul generaţiei lor. 2 Tesaloniceni 2: ii-10 face clar faptul că apostolii aveau o înţelegere cel puţin rudimentară despre perioadele cuprinse în profeţiile lui Daniel. La fel afirmaţia: „Iată, eu vin curând” din Apocalips a fost totdeauna înţeleasă ca aplicându-se în sens profetic celor care trăiesc în timpul sfârşitului. Cu siguranţă, Dumnezeu nu şi-a înşelat poporul timp de 2000 de ani şi nici ei nu s-au gândit la aşa ceva!

2 Confuzia asupra acestui punct a alimentat fanatica idee că oamenii trebuie să părăsească Laodiceea şi să se întoarcă în FSladelfia. Dar aceasta ar da timpul înapoi cu mai mult de un secol şi ar pune

evenimentele finale în mişcare inversă. Hristos nu cere nicăieri oamenilor să părăsească Laodiceea; El cheamă „Îngerul Bisericii” la pocăinţă. Vedeţi ANEDCA B pentru relaţia dintre Filadeltfia şi Laodiceea. – „i.

44

5. PROBLEMA CEA MAI SERIOASĂ A VEACURILOR PE CARE O ARE DOMNUL

Succesul final al planului de mântuire depinde de ultima sa etapă. Niciodată în cei 6.000 de ani nu a avut Domnul o problemă mai mare ca acum.

Suntem noi implicaţi într-o criză adevărată? Cea mai mare criză a veacurilor a fost răstignirea lui Hristos. Dar criza aceea ne umbreşte şi astăzi.

Păcatul omenesc, originar din Eden, a rodit în cele din urmă în uciderea Fiului lui Dumnezeu. Cei care L-aii răstignit prima, dată au fost iertaţi, deoarece Iisus S-a rugat pentru ei: **„ei nu** ştiu ce fac” (Luca 23: 34). Aşa sinceri cum suntem, am putea noi repeta păcatul lor, neştiind la rândul nostru ce facem?

Există din aceia care „răstignesc **din nou** pentru ei pe **Fiul lui Dumnezeu şi-L dau** să **fie batjocorit”** (Evrei 6: 6). Are păcatul Laodiceii vreo legătură cu aceasta? Cât de profund este păcatul pentru care „Îngerul Bisericii Laodiceea” este chemat să se pocăiască?

Laodiceea are ceva comun cu Israelul din vechime – o ignoranţă faţă de adevărata ei stfcare. Domnul spune: „tu nu ştii”, aşa cum se ruga şi pentru ei!: „ei nu ştiu”. Biserica rămăşiţei este zguduitor de inooinştieotă de rolul. ei adevărat, aşa cum se prezintă pe scena universului. „Tu eşti gol”, ne şopteşte Iisus neliniştit (Apoi c. 3: 17). Ar putea fi această problemă mai serioasă decât am crezut, mai mult decât doar o ruşinoasă, dar nevinovată naivitate?

45

S-ar putea oare ca aceasta să se tragă dilntr-o profundă înstrăinare a inimii de Domnul însuşi, ceva prin care ne înrudim cu vechii iudei?

Ideea de goliciune iese din nou la suprafaţă în parabola cu haina de nuntă. Oaspetele tare se amăgea cu gândul că îmbrăcămintea era opţională nu era doar naiv; lui îi lipsea respectul pentru gazdă. O înstrăinare mai adâncă decât înţelegerea sa conştientă otrăvea simţămintele sale faţă de gazdă (Mat. 22: 11 – 13). Laodiceea,

necorespunzător îmbrăcată, dar luând parte eu mândrie la petrecere, (nu este doar naivă, este altceva implicat; lipsa de respect faţă de Gazdă. Doar „ispăşirea finală" poate dezvolta o veritabilă reverenţă faţă de Gazdă şi poate aduce o soluţie problemei.

Adventiştii de ziua a şaptea sunt prietenii lui Iisus şi astfel nu-L vor crucufica din nou în (mod iconştient. Dar faptul că suntem prietenii Săi, asta nu e o garanţie bă-L vom trata bine, pentru că El spune că a fost odată „rănit în casa prietenilor Mei" (Zah. 13: 6).

Multe afirmaţii ale mesagerei Domnului declară că aceeaşi duşmănie împotriva lui Hristos, care a caracterizat pe iudeii din vechime, a fost imanifesitaltă şi de conducătorii din istoria noastră ca adventişti (de ziua a şaptea. Mai mult, acest sindrom „întocmai ca iudeii" a fost rădăcina principalei noastre probleme spirituale timp de mai mult de un secol.

E uşor de presupus că Laodiceea, fiind încropită, nu este foarte rea şi nici foarte bună, aşa că păcatul nostru trebuie să fie unul moderat. Deseori am acţionat şi am vorbit ca şi cum Cerul ar fi destul de (mândru de noi. Dar – aici există o problemă. Înţelegerea noastră spirituală nu a ţinut pasul cu creşterea nemaipomenită a cunoştinţelor în domeniul ştiinţific pe plan mondial. Niciunul din noi, în această eră a computerelor, n-ar mai vrea să trăiască într-o peşteră şi să socotească la un abac, la lumina unei lumânări. Dar spiritual vorbind, Hristos îşi descrie ultima Lui biserică ca fiind efectiv lovită de sărăcie, mulţumită cu resurse spirituale foarte primitive pentru timpurile noastre. Noi suntem o privelişte vrednică de milă pentru Cer. Vom privi cândva înapoi la vremurile acestea ca la Evul Mediu. Într-un timp al exploziei cunoştinţei în tehnologie.

46

poporul lui Dumnezeu nu a depăşit bariera spirituală a acestui „tu nu ştii". Ultimul continent neexplorat nu este Antarctica, ci adâncimile interioare ale sufletului Laodi-ceii. Ura îngropată acolo este cea despre care Hristos spune că nu o cunoaştem.

Crucea şi patologia păcatului

Ştiinţa modernă a descoperit că bacteriile şi viruşii dăunători produc boala. În timp ce patologia poate adesea identifica aceste mici organisme dăunătoare, înţelegerea noastră în ceea ce priveşte păcatul şi cum proliferează acesta, nu a ţinut pasul cu cunoştinţa lumii despre modul cum lucrează boala. Totuşi, noi suntem aproape de momentul în

care lucrarea de mijlocire a lui Hristos, ca Mare Preot se va termina, când virusul păcatului va trebui să fie anihilat pentru totdeauna. Dacă vreo abatere sau duşmănie împotriva lui Dumnezeu va supravieţui sub învelişul exterior al inimilor noastre în alcel moment, el va prolifera inscontrolabil într-o rebeliune totală contra lui Dumnezeu. Rezultatul la scară globală va fi Atfmaghedonul, o duşmănie nestăvilită împotriva lui Dumnezeu, fără limitele impuse acum de Duhul Sfânt. Niciun virus îngropat al păcatului nu va supravieţui crizei finale.

În esenţă, păcatul este o răstignire din nou a lui Hristos şi desfăşurarea lui finală va fi Armaghedonul. Nimeni nu – poate nega faptul că păcatul abundă în era noastră modernă; soluţia este cunoştinţa unui har mai abundent.

Maestrul inventator al celor mai josnice planuri vrea să-L pună în înicurcătură pe Hristos. Dacă Satana poate perpetua păcatul în sânul poporului lui Dumnezeu, succesul lui e asigurat. Acesta e cel mai bun mijloc de a sabota împărăţia lui Hristos. Să stăm faţă în faţă cu o realitate: o continuă apatie acum, este păcat. Şi pe măsură ce timpul trece, ea va fi priviită ca o răstignire din nou a lui Hristos. În prezent duşmanul nu poate folosi forţa fizică. Strategia sa a fost să tragă foloase din ignoranţa noastră eu privire la ceea ce este păcatul şi să inducă astfel în noi o paralizie spirituală. Încropeala noastră, unică în felul ei, este o letargie Pe terenul vrăjit de la hotarul cu Cerul.

47

Ce este patologia încropelii?

Cum oare s-au putut reinfecta generaţii succesive de adventişti cu această încropeală? Cum s-a răspândit ea chiar şi în bisericile din lumea a treia? Ea trebuie să fie cauzată de un virus al păcatului. Dacă este aşa, care este natura acestui păcat? De ce nu i-am descoperit tratamentul?

Predica lui Petru din Ziua Cincizeciimii ne oferă cheia înţelegerii. El i-a şocat pe cei care-l ascultau cu vestea că o duşmănie latentă împotriva lui Dumnezeu a izbucnit ou ocazia răstignirii lui Mesia. Duhul Sfânt a folosit predica lui pentru a infiltra în inimile lor convingerea grozăviei acestui păcat, iniţial necunoscut lor. Ei au strigat: „Ce să facem?” – Răspunsul apostolului a fost: „Pioicăiţi-vă” (Fapte 2: 22 – 38). Şi ei au răspuns chemării, Ei au primit Duhul Sfânt într-o măsură neegalată vreodată ide atunci încoace. Aceasta s-a întâmplat deoarece ei au ajuns să-şi dea seama că păcatul lor era de dimensiuni

semnificativ mai mari decât crezuseră ei. Binecuvântarea aceia a ploii timpurii va fi întrecută de primirea finală a Duhului Sfânt, cunoscută ca ploaia târzie. *Ca şi la Cincizecime, darul acesta va depinde de o deplină conştientizare a adevăratei noastre vinovăţii.*

Domnul are în rezervă un mijloc de convingere de care. Se va. folosi în curând. Ceea ce s-a întâmplat în Ziua Cin-cizecimii a alimentat biserica (primară ou o energie spirituală extraordinară, care izvora în mod natural din pocăinţa lor singulară. Niciun păcat din orice timp nu era mâi Oribil decât cel ide oare se făceau vinovaţi acei oameniuciderea Fiului lui Dumnezeu.

Păcatul a fost întotdeauna „duşmănie împotriva lui Dumnezeu" dar nimeni nu i-a înţeles pe deplin dimensiunile, până când Duhul Sfânt nu a condus adevărul direct în inimile celor ce-l ascultau pe Petru. Conştientizarea vinovăţiei lor a venit peste ei ca un potop. Atunci ei nu au căutat ceva care să-i scape de iad sau o răsplată în Cer, nici nu au căutat disperaţi să scape de pedeapsă. Crucea veacurilor se înălţa deasupra lor şi inimile lor omeneşti au reacţionat cinstit la realitatea ei. Niciun pic de egoism nu era amestecat.

48

O pocăinţă ca cea din Ziua Cincizecitmii cere Iisus de la noi astăzi. Ea va veni ca o vână de aur pierdută în pământ şi care iese la suprafaţă din nou în alt loc. O concepţie difuză şi confuză. Ca şi un medicament, care trebuie luat în cantitate suficientă pentru a produce o anumită concentraţie în curentul sanguin, pocăinţa trebuie să fie deplin înţeleasă, la scară mare, pentru ca Duhul Sfânt să-şi facă efectiv lucrarea.

De ce pocăinţa Laodiceii trebuie să aibă acum altă profunzime şi extindere?

Acest întreg spectru al pocăinţei este cuprins în „evanghelia veşnică" din Apocalips 14. Dar definirea ei cea mai clară a fost imposibilă până când istoria nu a ajuns la ultima din oale şapte biserici. Cuvântul originar pentru „pocăinţă" înseamnă o privire retrospectivă din perspectiva finală: *metanoia,* de la *meta* („după") şi *nous* („minte", „fel ide a gândi"). Astfel pocăinţa nu poate fi niciodată completă până la sfârşitul istoriei. Ca şi marea Zi a Ispăşirii, dimensiunile ei depline vor fi o experienţă de ultimă zi. Spre acel moment în timp ne îndreptăm acum.

Până când ochii noştri acoperiţi nu vor putea să vadă

profunzimea păcatului nostru la fel ca adunarea lui Petru la Cincizecime, nu va fi posibilă decât o spoială de pocăinţă, perpetuând astfel problema Domnului în generaţiile următoare. Nu este suficient ca păoaltul să fie iertat din punct de vedere legal, el trebuie de asemenea şters.

Nu numai noi suntem frustraţi de această lungă întârziere; Hristos însuşi suferă profund. Noi putem opri televizorul, când acesta arată ştiri de noapte îngrozitoare şi să găsim linişte în somn, dar Domnul nu poate face aceasta. El nici „nu dormitează, nici nu doarme” (Ps. 121: 4). Agonia unei lumi suferinde, terorizate, apasă greu asupra lui. El nu-şi poate lua o vacanţă într-un colţ îndepărtat al universului şi să uite asta. În slăbiciunea, noastră, noi putem simţi puţină milă pentru oamenii care agonizează din cauza foamei, a lipsei de adăpost sau a disperării, dar Iisus este infinit mai sensibil şi mai plin de compasiune decât cei mai buni dintre noi.

49

În timpurile din vechime „în toate necazurile **lor,** El a – suferit” (îs. 63: 9) şi El este încă la fel şi astăzi.

„Cei care meditează la rezuilttatuil grăbirii sau frânării vestirii Evangheliei se gândesc la aceasta în relaţie /cu ei înşişi sau cu lumea. Puţini se gândesc la aceasta în relaţie cu Dumnezeu. Puţini acordă un gând suferinţei pe care păcatul a cauzat-o Creatorului nostru. Tot cerul a suferit în timpul agoniei lui Hristos, dar această suferinţă nu a început şi nu s-a sfârşit o dată (cu manifestarea Lui în trup omenesc. Crucea este o descoperire, pentru simţurile noastre tocite, a durerii pe care, chiar de la început, păcatul a – adus-o în inima lui Dumnezeu. Fiecare depărtare de ceea ce este drept, fiecare faptă de cruzime, fiecare eşec al oamenilor de a atinge idealul Său, îi aduce suferinţă”. (Educaţie, pag. 263). Domnul nostru nu este o zeitate budistă nesimţitoare, în transă în Nirvāṇa. Rugăciunile noastre nu-L impresionează dându-l un sentiment de milă pe care altfel nu l-ar simţi. Când noi îl implorăm: „Te rog să faci ceva să mă ajuţi”, El răspunde plin de speranţă: „De ce mu faci *tu* ceva?”

Când mintea şi inima „Îngerului Bisericii vor fi cu adevărat una cu Hristos, obstacolul va fi eliminat din drum. Atunci El va folosi efectiv poporul Său pentru a face ceea ce vrea să facă pentru lume. Ellen White se referă în special la adventiştii de ziua a şaptea atunci când spune: „Dezamăgirea lui Hristos e mai presus de orice: descriere”.

Cum putem noi uşura acest sentiment de dezamăgire?

— Problema Domnului a devenit criza veacurilor

Biblia îl descoperă pe Dumnezeu într-o dimensiune necunoscută în Coran, în Vedele hinduse sau în scrierile budiste. Durerea lumii e durerea lui Dumnezeu, însă intensificată. Gândiţi-vă cum simte un tată iubitor, sensibil, durerea fiului său. rănit; apoi înmulţiţi aceasta cu mai mult de şase miliarde.

Apoi calipsa face un pas mai departe şi-L înfăţişează pe Hristos ca pe un Mire înflăcărat, care aşteaptă eu nerăb

50

dare „nunta' Mielului", dar este dezamăgit de faptul că mireasa Lui încă nu „s-a pregătit" (Apoe. 19; 7 – 9). Ea L-a ţinut la distanţă în tot acest timp: Asta înseamnă că ea nu poate fi ou adevărat împăcată cu El. Când ea va fi una iou El în inimă şi-n minte, fiecare ibiserică va pulsa de viaţa insuflată de Duhul Sfânt, revărsând o iubire ca cea a lui Hristos. Fiecare anembru va fi în alertă spirituală, radiind de o dăruire de sine miraculoasă, ceea ce îl va transforma pe el (ea) într-o descoperire unică a lui Hristos.

Unele afirmaţii din scrierile inspirate declară că această reînviorare deplină nu va avea niciodată loc în „întreaga biserică", pentru că va exista totdeauna neghina printre grâu. Dar există de asemenea citate inspirate care spunea „între & ga biserică" trebuie să fie animată şi pătrunsă de Duhul Sfânt, revărsând o iubire asemenea lui Hristos. Cum pot fi armonizate aceste contradicţii aparente?

Planul lui Dumnezeu pentru poporul Său va fi împlinit glorios printr-o „reînviere a adevăratei evlavii printre noi", aşa încât „să fie pregătită calea Domnului", o mare mişcare – o lucrare de reînviorare – răspândindu-se în multe locuri. Poporul nostru se mişcă aliniat, răspunzând chemării lui Dumnezeu". „Spiritul de rugăciune va însufleţi fiecare credincios şi va alunga din biserică spiritul de discordie şi de ceartă... Totul va fi în armonie eu felul de a gândi al Duhului". „În viziuni de noapte minau trecut pe dinainte imaginile unei mari mişcări de reformă în sânul poporului lui Dumnezeu... o manifestare aidoma celei dinainte de Ziua Cincizecimii... Lumea părea a fi luminată de influenţe cereşti... Părea să fie o reformă asemenea celei la care i-am luat parte în 1844... Cei invidioşi sau separat de grupul credincioşilor". (Comparaţi Testimonies, vol. 9, pag. 20 – 23, 46, 47, 126; voi. 8 „pag

247 – 251; Selected Messages, vol. 1, pag. 116, 117, 121 – 128).

Contradicţiile aparente sunt rezolvate de această ultimă propoziţie. Există o biserică de dinainte şi o biserică de după cernere. Biserica de după cernere va îndeplini aceste profeţii.

51

Acest final grandios al lucrării Spiritului kii Dumnezeu va fi o lucrare de o frumuseţe şi simplitate extraordinară:

„Cei care aşteaptă venirea Mielului trebuie să spună poporului: „Iată Dumnezeul vostru”. Ultimele raze de lumină milostivă, ultima solie de har, care trebuie dată lumii este o descoperire a caracterului Său de iubire. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe faţă slava Sa” (Christ's Obiect Lessons, pag. 415, 416). Acţiunile de comitet, programele bine puse la punct, menţinerea la o tensiune înaltă nu pot da niciodată un adevărjat imbold. Adevărul trebuie să fie mijlocul prin care să fie atinse inimile oamenilor, pentru că numai adevărul, „adevărata solie a îngerului al treilea”, poate pătrunde prin cotloanele secrete ale sufletului omenesc.

6. UN LUCRU DE PRIM ORDIN ÎN ISTORIA OMENIRII: POCĂINŢA DIN ZIUA ISPĂŞIRII

Curăţirea sanctuarului de la 1844 încoace este un adevăr al Adventiştilor de Ziua a Şaptea care nu poate fi negociat, temelia existenţei noastre.

De ce această „antitipică” Zi a Ispăşirii din Cer implică o experienţă specială pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ, din ultimele zile? A reţinut El oare în mod arbitrar această binecuvântare unică de la generaţiile precedente? Ar fi cinstit din partea Lui să ofere ultimei generaţii un lucru pe care l-a refuzat cu sânge rece celor din trecut?

Nu, dar generaţiile precedente au fost incapabile să beneficieze de plinătatea harului pe care Cerul dorea să li-l acorde. Nu că Dumnezeu nu ar fi fost dispus să dea, ci faptul că omul nu era pregătit să primească, a cauzat această amânare lungă de mii ide ani. Istoria a trebuit lăsată să-şi ortmeze cursul. În niciun atât fel neamul omenesc, „Adam”, nu ar fi învăţat lecţia.

Vechiul Israel este un exemplu în acest sens. Domnul a fost dispus şi pregătit la Muntele Sinai să le dea aceeaşi îndreptăţire prin credinţă de care s-a bucurat Adam atunci când „a crezut pe Domnul” (Gen. 15: 6) şi aceeaşi experienţă preţioasă pe care Pavel a descris-o în

Epistola sa către Romani. Dar necredinţa lor a făcut lucrul acesta im

53

posibil atunci şi legea a trebuit să devină „învăţătorul" sau „—tutorele" lor pentru a-i conduce: printr-o lungă întoarcere în istorie înapoi acolo unde se afla Avraam, pentru fi îndreptăţiţi prin credinţă"... (Gal. 3: 24, KJV).

Cuvântul profetic „până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi, apoi sfântul. Locaş va fi icurăţit (Daniel 8: 14) prezice că în ultima parte a istoriei omenirii credinţa poporului lui Dumnezeu se va maturiza, făcându-l în stare să primească plinătatea harului ceresc. Profeţia din Daniel are în vedere dezvoltarea lui spirituală până la „măsura staturii plinătăţii lui Hristos". (El. 4; 13).

Dumnezeu nu a reţinut de la Adam ceva care să-l lipsească în mod arbitrar de compania celor 144.000, ci propria sa irnaturitate spirituală l-a făcut incapabil să-şi însuşească harul pe care un Dumnezeu infinit i l-ar fi acordat chiar şi atunci. Dumnezeu ar fi putut curaţi sanctuarul încă din vechime dacă dezvoltarea spirituală a omenirii ar fi făcut posibil lucrul acesta. Nu trebuie să limităm resursele infinite ale lui Dumnezeu, deficienţa a fost din partea noastră. Iisus cheamă fiecare generaţie la pocăinţă, pentru că „toţi au păcătuit". „Cunoştinţa păcatului" vine prin „lege" (Rom. 3: 23, 20). Duhul Sfânt împărtăşeşte „fiecărui om" această cunoştinţă folositoare a vinei proprii. „Lumina" ei nu a trecut pe nimeni cu vederea. (Ioan 1: 9). Dar generaţia finală va primi darul pocăinţei, metanoia, o înţelegere retrospectivă, o analiză plină de căinţă a trecutului aşa cum îl descoperă istoria. Atunci se va spune: „A venit nunta Mielului şi soţia Lui s-a pregătit".

Cum are **loc** pocăinţa

Dubla vină de adulter şi crimă a împăratului David ilustrează modul în care Duhul Sfânt convinge de păcat. Dacă Duhul Sfânt l-ar fi abandonat, aceasta ar fi fost cea mai crudă pedeapsă posibilă. Dar nu, Dumnezeu încă îl iubea. Duhul Sfânt îl înţepa ca un ghimpe, cu o convingere ascuţită. „Zi şi noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea", spune David. Metaforic vorbind, Domnul i-a „zdrobit oasele". „Am mărturisit păcatul meu înaintea Ta şi

54

nu mi-am ascuns fărădelegea. Am spus: Voi mărturisi fărădelegea mea Domnului şi Tu ai iertat fărădelegea păcatului meu.

(Ps. 51: 3 – 5). Aceasta era o pocăinţă autentică.

S-ar putea ca cineva să nu fi auzit niciodată de numele lui Hristos, totuşi el simte în inima lui că a păcătuit şi că e lipsit ide slava lui Dumnezeu. Există o imagine, deşi neclară, a unui standard perfect în legea divină, aşa cum este ea în Hristos. Duhul Sfânt face să pătrundă în inimile oamenilor convingerea despre „păcat şi neprihănire” (Ioari. 16: 8 – 10).

Sentimentul de vinovăţie, ca şi durerea este un semnal că ceva nu e în regulă

Rănirea carpului trage semnalul de alarmă, prin mesaje de durere către creier. În timp ce un sedativ poate calma superficial suferinţa, el nu vindecă. Dacă se suprimă artificial simptomele, lucrul aceştia poate fi urmat de o boală serioasă sau chiar de moarte. Astfel, când păcătosul alungă durerea convingerii de păcat insuflată cu milă de Duhul Sfânt, urmează boala spirituală şi moartea. Durerea din corp îl împinge pe cel suferind să caute vindecare. Leproşii africani, care au simţul durerii anesteziat, îşi pierd noaptea degetele, mâncate de şobolani, pentru că ei nu simt cu cât mai de valoare este pentru noi dureroasa convingere de păcat insuflată de Duhul Sfânt!

Păcătosul se roagă plin de recunoştinţă: „Îţi mulţumesc, Doamne, că m-ai iubit atât de mult, încât m-ai convins de păcatul meu. Mărturisesc tot adevărul... Tu mi-ai asigurat un înlocuitor care suportă pedeapsa în locul meu şi iubirea Lui mă face să mă despart de păcatul care L-a răstignit pe El”. Această minunes-a produs în inima lui David atunci când se ruga: „Îmi mărturisesc fărădelegea, mă doare păcatul meu”. (Ps. 38: 18).

O asemenea pocăinţă reflectă nu doar durerea pentru păcat şi consecinţele acestuia, dar şi o adevărată o-roare faţă de el. Ea produce o reală părăsire a păcatului. Legea nu poate face lucrul acesta niciodată, pentru nimeni. Această minune se produce doar prin har. „Pentru că legea aduce mânie”, inspirând doar teroarea ju

55

decăţii, pe când harul produce pocăinţă: „Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (Rom. 4: 15; 2 Cor. 5: 17). Păcatul iubit înainte, este acum urât şi neprihănirea, odată urâtă, este acum iubită. „Bunătatea lui Dumnezeu vă îndeamnă la pocăinţă” (Rom. 2: 4).).

O asemenea pocăinţă include o reală „lepădare de păcate” (Luca

24: 47). Cuvântul nou-testamentar pentru iertare înseamnă o separare de păcat, o eliberare de sub puterea lui. Astfel, adevărata pocăinţă face de fapt imposibil pentru cineva care crede în Hristos să continue a mai trăi în păcat. Iubirea lui Hristos asigură marele suport motivaţional şi o schimbare în viaţă. (2 Cor. 5: 15). Se poate găsi un fel de bucurie – în această experienţă:

Tristeţea folosită de Dumnezeu aduce o schimbare a inimii care conduce la mântuire – şi nu e niciun regret pentru aceasta! Dar tristeţea de natură doar umană aduce moartea. Observaţi cum a lucrat Dumnezeu cu această tristeţe asupra voastră... Atâta indignare şi alarmă, asemenea sentimente, aşa o devoţiune" (2 Cor. 7: 10, 11 TEV). Petru a dat pe faţă o pocăinţă reală. Noi ne putem identifica ou el pentru că, deşi; a eşuat lamentabil, a acceptat totuşi preţiosul dar al pocăinţei, pe care Iuda l-a refuzat. După ce l-a tăgăduit în mod ruşinos, cu blesteme, Petru „a ieşit afară şi a plâns cu amar" (Mancu 14: 71; Luca 22: 62). Pocăinţa lui. nu a încetat niciodată. Totdeauna, după aceea, lacrimile îi străluceau în ochi când se gândea la păcatul său, în contrast cu bunătatea Pe care a arătat-o Domnul faţă de el. Dar acestea erau lacrimi de fericire. Furtuna părerii de rău aduce întotdeauna după sine curcubeul iertării divine. Chiar cercetătorii din domeniul medical recunosc că lacrimile pocăinţei sunt o terapie binefăcătoare şi vindecătoare, atât pentru bărbaţi cât şi pentru femei. Noi ne ruinăm sănătatea şi ne scurtăm vieţile atunci când ne opunem sau când suprimăm influenţa delicată şi mişcătoare a Duhului lui Dumnezeu, care încearcă să înmoaie inimile noastre aspre.

Domnul însuşi, care „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu", a pregătit drumul pen

56

tru Evanghelia Sa. El a dat omenirii această capacitate de a simţi fiecare personal durerea produsă de păcat. Ea este o dovadă clară despre iubirea Sa!

Dar legalismul sau o „evanghelie" pervertită, scurtcircuitează această lucrare a Duhului Sfânt în inima omului. Ca urmare, milioane de oameni nu sunt capabili să experimenteze această pocăinţă, singura capabilă să vindece rana despre care ei ştiu că există profund în interior. Scriptura prezice însă un timp când Evanghelia va fi readusă la puritatea ei de odinioară şi pământul va fi „iluminat" de slava ei. (Apoc. 18: 1 – 4). Va fi ca şi când s-ar restabili o legătură electrică

întreruptă. Circuitul va fi complet – convingerea de păcat adusă de Duhul Sfânt va fi completată de Evanghelia curată şi curentul iertării cereşti va curge prin fiecare suflet care se pocăieşte.

Aceasta este fericirea durabilă

Departe de a fi o experienţă negativă, o asemenea pocăinţă este temelia oricărei bucurii adevărate. După cum fiecare credit trebuie să aibă un debit corespunzător pentru a acoperi cărţile de credit, tot aşa zâmbetele şi fericirea vieţii, pentru a avea într-adevăr valoare, trebuie să fie întemeiate pe lacrimile Aceluia, asupra căruia a fost pusă „Pedeapsa care ne dă pacea” şi prin ale cărui „răni suntem tămăduiţi” (îs. 53: 5).

Lacrimile noastre de pocăinţă şi durerea noastră pentru păcat nu influenţează cărţile vieţii. Mai degrabă recunoaşterea din partea noastră a Ceea ce L-a costat pe El ca să poarte suferinţele noastre şi să ducă durerile noastre – aceasta aduce mântuirea la îndemâna noastră.

„Cu cât ne vom apropia mai mult de Iisus şi eu: cât voim discerne mai clar puritatea caracterului Său, cu atât vom vedea mai clar vinovăţia peste măsură de mare a păcatului şi cu atât mai puţin vom încerca. să ne înălţăm pe noi înşine. Va fi o continuă aspiraţie a sufletului către Dumnezeu, o mărturisire sfâşietoare, neîncetată şi serioasă a păcatelor şi o umilinţă a inimii înaintea Lui”. (Act of the Apostles, m: pag. 561).

57

„Cu fiecare pas înainte: în experienţa noastră creştină, pocăinţa noastră se via adânci. Celor iertaţi de Domnul, celor pe care El îi declară poporul Său, le zice: „Atunci vă veţi aduce aminte de căile voastre rele şi de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi silă de voi înşivă”. Ezech. 36: 31” (Chrtst’s Obiect Lessons, pag. 160, 161. O asemenea pocăinţă este dincolo de puterea sau i de iniţiativa noastră; ea trebuie să vină ca un dar de sus. Dumnezeu L-a înălţat pe Hristos „ca să dea **lui** Israel pocăinţa” (Fapte 5: 31). De asemenea şi Neamurilor El „le-a dat... pocăinţa, ca să aibă viaţă” (cap. 11: 18). Este oare El mai puţin generos cu noi astăzi? Capacitatea de a schimba într-atât mintea şi inima este o comoară fără preţ, mai valoroasă decât toate milioanele Las Vegas-ului. Chiar şi dorinţa de a ne pocăi este darul Său, fără de care noi suntem „morţi în fărădelege şi păcate” (El. 2: 1).

O asemenea experienţă pare aproape în întregime deplasată în acest ultim deceniu al secolului XX. O va putea trăi vreodată o biserică

modernă şi sofisticată?

Ce face posibilă pocăinţa?

Biblia leagă laolaltă „pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hrisitos” (Fapte 20: 21). Pocăinţa nu este o calculare la race a opţiunilor şi a, consecinţelor acestora. Ea nu este o alegere egoistă prin care căutăm o răsplată veşnică sau să fugim de chinurile iadului. Este o experienţă a inimii care vine în urma contemplării jertfei lui Hrisitos. Ea nu poate fi impusă oprin frică sau teroare şi nici chiar prin speranţă în nemurire. Doar „bunătatea lui Dumnezeu ne îndeamnă la pocăinţă”.

Izvorul ultim din care se revarsă acest dar superb este, adevărul jertfei pe cruce a lui Hrisitos. După cum credinţa este o apreciere din inimă a iubirii lui Dumnezeu descoperite acolo „itott aşa pocăinţa devine exercitarea adecvată a credinţei pe care sufletul credincios o experimentează. Noi urmăm drumul iluminat de cruce, pe acelor pe unde ne conduce credinţa – şi asta o facem pe genunchi. Chemarea lui Petru: „piocăiţi-vă şi fiecare din voi să fie botezat”, a urmat celei mai convingătoare predici despre

58

cruce predicată vreodată (Fapte 2: 16 – 38). Reacţia captivantă care a avut loc în ziua Cincizecimii a constituit împlinirea (făgăduinţei lui Iisus: „după ice Mă voi înălţa de pe pământ, voi atrage pe toţi… la Mine” (Ioan 12: 32).

De ce nu apreciem noi mai mult acest dar preţios? Este omul modern prea sofisticat pentru a-l primi, eu, bucurie? Nu, natura umană nu face imposibilă mântuirea, chiar în aceste zile din urmă. Pocăinţa autentică însoţită de „fapte vrednice de pocăinţă” este rară doar pentru că predidarea autentică a crucii este rară (compară Fapte 26: 20 cu 2 Cor. 5: 14). Esenţa acesteia este exprimată cu putere în memorabilele cuvinte ale lui Isaaic Waitts:

Când văd de-aproape minunata’ cruce, Pe care a murit Prinţul măririi, Câştigul cel mai mare o pierdere-l socot *şi* vărs dispreţ pe-ntreaga mea mândrie.

De-a lungul tuturor veacurilor, care au urmat zilei Cincizecimii, păcătoşii credincioşi au primit în mod individual acest dar. Ei au adormit în ţărâna pământului şi toţi aşteaptă prima înviere. Ei au experimentat *o* fază a pocăinţei. Fără o pregătire pentru venirea Lui din partea poporului Său aflat în viaţă, Hristos nu poate veni. Până

atunci, cei sfinţi adormiţi din toate veacurile, care s-au pocăit în med personal, sunt condamnaţi să rămână prizonieri în mormintele lor de ţărână. Astfel, „rămăşiţa” trebuie să dea la o parte acest zăvor al evenimentelor zilelor din urmă printr-o pocăinţă specială. Acest eveniment – unic în istorie – este motivul pentru care există Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea.

Ce este deosebit în legătură cu pocăinţa Laodiceii?

Laodiceea, nu este din naştere mai rea decât celelalte şase biserici. Dar, deoarece ea trăieşte în ultimele zile, corespunzătoare timpului curăţirii Sanctuarului ceresc, o fază fără precedent a grandioasei lucrări împlinite de Marele Preot în Ziua Ispăşirii, ea cere o reacţie de răspuns fără precedent. Aceasta este o altă fază a pocă-iHţei.

59

În timp ce Hristos realizează „ispăşirea finală” *ki* a doua încăpere a sanctuarului ceresc, putem noi trăi în continuare ca şi cum El ar fefi încă în prima? Prăpastia între ocaziile unice ale Laodieeii şi adevărata ei stare s-a lărgit atât de mult, încât condiţia ei vrednică de milă a devenit cea mai dificilă problemă cu care a avut de-a face iDomnul. Şi dacă nu vom umbla eu băgare de seamă, suntem în cel mai mare pericol din toate timpurile. Lui Ellen White i s-a dezvăluit o frântură din semnificaţia transferului lucrării lui Hristos din prima despărţitură a sanctuarului (ceresc în cea de-a doua:

Cei care s-au ridicat împreună cu Iisus îşi trimiteau credinţa în Sfânta Sfintelor şi se rugau: „Tată, dă-ne Duhul Tău”. Atunci Iisus a suflat asupra lor Duhul Sfânt. În acea suflare era lumină, putere şi multă iubire, bucurie şi pace.

M-am întors să privesc grupul celor care stăteau încă prosternaţi înaintea tronului [în prima despărţinâtură]; ei nu ştiau că Iisus plecase. Satana a apărut pe tron încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. Am văzut pe cei care se uitau la tron şi se rugau: „Tată, dă-ne Duhul Tău”. Apoi Satana a suflat asupra lor o influenţă nesfântă; în ea era lumină şi multă putere, dar nu era deloc iubire dulce, bucurie şi pace. Scopul lui Satana era să-i menţină sub puterea înşelăciunii lui, să-i întoarcă din drum şi să-i înşele pe copiii lui Dumnezeu”. (Early Writings, pag. 55, 56)...

Într-o afirmaţie ulterioară, autoarea a vorbit despre cei care „n-au nicio idee despre drumul spre locul Prea Sfânt şi care nu pot beneficia de mijlocirea pe care Iisus o face acolo”. Noi obişnuiam să

credem că „aceia” sunt păzitorii duminicii dar există în momentul de faţă mulţi în biserica rămăşiţei care „nu au [o asemenea] cunoştinţă”. „Ca şi iudeii care îşi aduceau jertfele lor inutile, ei râşi îndreaptă rugăciunile, care nu le sunt de niciun folos, către tocul pe care Iisus l-a părăsit; şi Satana, mulţumit de această înşelăciune, îmbracă un caracter religios şi conduce minţile acestor oameni care se declară creştini către el însuşi, făcând: cu putere semne şi minuni mincinoase, pentru a-i

60

strânge cât mai bine în laţul său... EL vine şi ca înger de lumină şi îşi răspândeşte influenţa asupra pământului prin intermediul unor false reformaţiuni. Bisericile sunt entuziasmate şi Consideră că Domnul lucrează pentru ele în chip minunat, când de fapt este lucrarea unui alt spirit”. (Idem, pag. 261). Experienţa Laodieeii va face posibilă Ziua Ispăşirii cereşti, deoarece solia către Laodiceea este paralelă cu această curăţire a sanctuarului. Ce înseamnă asta în termeni practici, pe înţelesul tuturor?

Pocăinţa şi curăţirea Sanctuarului

Slujba „zilnică” din sanctuar include iertarea păcatelor „dar slujba „anuală” merge mai departe. Ştergerea păcatelor are loc în „timpul de înviorare, adică în timpul curăţirii Sanctuarului. (vezi Fapte 3: 19). Slujba din Ziua Ispăşirii include ştergerea păcatelor şi poate avea loc abia la sfârşitul timpului, după încheierea celor 2 300 de ani (vedeţi The Great Controveirsy, pag. 421, 422, 483).

În aceste zile din urmă există ceva de care Laodiceea „nu ştie”, la un nivel de vinovăţie ceva 1 mai profund, care nu a fost niciodată cu adevărat înţeles. Iată unde se încadrează această pocăinţă mai profundă.

Nu va fi suficient să zicem: „Să lăsăm computerele cerului să lucreze – păcatele noastre vor fi şterse atunci când va veni timpul pentru asta, fără ca noi să ştim”. Nu va fi: o ştergere a păcatelor automată, computerizată fără ca noi să avem habar de ea şi fără participarea noastră... Noi suntem cei care trebuie să ne poicăim în mod individual şi conştient, nu computerele cerului. „Expulzarea păcatului este un alei al sufletului însuşi”, nu un act al computerelor cereşti. (The Deşire of Ages, pag. 466).

O mică reflecţie va face clar faptul că niciun păcat nu poate fi „şters” până când nu ajungem să-l vedem şi să-l mărturisim în mod

conştient. Dacă apreciem lucrarea completă pe care o face Mântuitorul în favoarea noastră, trebuie Ba ne dăm seama şi de nivelul profund la care se situează păcatul şi vina noastră. Ceva mai puţin de atât nu poate însemna o pocăinţă adecvată în Ziua. Ispăşirii.

De aici reiese faptul; că experienţa de pocăinţă a Laodieeii este unică în istoria omenirii. Toate lucrările bat

61

pasul (pe loc) din cauza lipsei acesteia. Avionul nostru e ticsit eu preţioasa încărcătură a soliei strigătului celui mare ia A „veştii bune", care trebuie să lumineze întreg pământul. Nu este deloc timp acum să amânăm – /şi nici să aşteptăm persecuţia; când aceasta va veni, s-ar putea să fie prea târziu.

Multe afirmaţii din scrierile inspirate evidenţiază principiul unui strat de vinovăţie mai profund, sub suprafaţă. Iată câteva exemple:

„Lucrarea de restaurare nu poate fi niciodată completă până când nu se ajunge la rădăcinile răului. Din nou şi din nou mlădiţele au fost retezate, în timp ce rădăcina amărăciunii a fost lăsată să dea lăstari-şi să întineze pe mulţi; dar trebuie să se ajungă până în profunzimea răului ascuns, simţămintele morale trebuie judecate şi rejudecate în lumina prezenţei divine". (B'ible Commentary, vol. 5 pag. 1152). „Solia către Laodiceea trebuie proclamată cu putere; pentru că ea este aplicabilă în special acum… A nu vedea propriul nostru defect înseamnă a nu vedea frumuseţea caracterului lui Hristos. Când vom fi treziţi la realitatea propriei noastre Vinovăţii, atunci îl vom preţui pe Hrisitos… A nu vedea contrastul puternic dintre Hristois şi noi înşine înseamnă a nu ne cunoaşte pe noi înşine. Cel care nu este dezgustat de sine, nu poate înţelege semnificaţia răscumpărării… Există mulţi care nu ls, e privesc în lumina legii lui Dumnezeu. Ei nu detestă egoismul; de aceea ei sunt egoişti" (Review and Herald, 25 septembrie 1900).

„Solia către „Biserica Laodiceea descoperă starea noastră ca popor… Păstorii şi membrii bisericii sunt în pericolul de a permite eului să ia conducerea… Dacă ei ar vedea caracterele lor defectuoase şi distorsionate, aşa cum sunt ele reflectate cu acurateţe în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu, ar fi atât de alarmat, încât s-ar prăbuşi cu fruntea în ţărână înaintea lui Dumnezeu cu sufletul căit şi şi-ar smulge de pe ei zdrenţele îndreptăţirii ide sine". (Idem 15 decembrie 1904).

„Duhul Sfânt va descoperi greşeli şi defecte de caracter care ar fi

trebuit înţelese şi corectate… Este

62

aproape timpul când viaţa interioară va fi dată pe faţă pe deplin. Toţi vor privi, ca într-o oglindă acţiunea Obârşiei ascunse a motivelor. Domnul ar vrea ca acum să-ţi examinezi viaţa şi să vezi cum stă raportul vieţii tale înaintea Lui”. (Idem 10 noiembrie-1896).

„Dacă avem defecte de caracter de care nu suntem Conştienţi, El [Domnul] ne trece prin greutăţi care ne fac să înţelegem acele defecte, pentru ca să le putem învinge… împrejurările prin care aţi trecut: v-au ajutat să observaţi noi defecte din caracterul vostru; dar nu vă este descoperit nimic care să nu fi existat mai înainte în voi”. (Idem 6 august 1889)., Nu există nimic „negativ” în aceste paragrafe citate. Dacă cineva ar fi bolnav de un cancer fatal, ar primi cu entuziasm, ca pe o veste bună preţioasă, anunţul chirurgului că o operaţie chirurgicală imediată poate înlătura ţesutul canceros şi să-i salveze viaţa.

Cel mai mare păcat al tuturor timpurilor

Ce a adus ruina asupra vechiului Israel. El a refuzat să accepte solia propriului lor Mesia, care le-a expus un nivel de vinovăţie mai profund decât cel pe care îl înţeleseseră până acum. Iudeii din zilele lui Hristos nu erau din fire mai răi decât orice altă generaţie; doar că ei eu fost cei care au dus până la capăt aceeaşi vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, pe care toţi fiii şi fiicele căzute ale lui Adam o au dintotdeauna prin natura lor. Cum „gândirea firii păcătoase este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu” (Rom. 8: 7), ei au demonstrat pur şi simplu acest lucru în mod vizibil prin omorârea Vizitatorului lor divin. Cei care au răstignit pe Mântuitorul expun o oglindă în care ne putem vedea pe noi înşine.

Horatius Bonar a învăţat lucrul acesta într-un vis, în care el (părea a fi martor la răstignire. Într-un acces de furie provocat de agonie, ca într-un coşmar, a încercat să protesteze împotriva soldaţilor cruzi, care băteau piroane în mâinile şi picioarele lui Hriistos. Şi-a pus mâna pe umărul unuia dintre ei pentru a-l implora să se oprească.

63

Dar când ucigaşul s-a întors să-l privească, Bonar şi-a recunoscut propriul său chip.

Pocăinţa Laodiceii va coborî până la cele mai adânci rădăcini ale acestei fireşti „duşmănii împotriva lui Dumnezeu”. Această fază mai profundă a pocăinţei, este faptul de a, ne pocăi de păcate pe care nu

le-am comis personal, dar pe care le-am fi comis dacă am fi avut posibilitatea. Rădăcina tuturor păcatelor, numitorul lor comun, este răstignirea lui Hristos. O pocăinţă pentru acest păcat e la locul ei, deoarece cărţile Cerului au înregistrat deja acest păcat, scriindu-l în dreptul numelor noastre; şi Duhul Sfânt va aduce acest păcat, în prezent necunoscut, la cunoştinţa noastră:

„Acea rugăciune a lui Hristos pentru vrăjmaşii Săi a cuprins întreaga lume. Ea a cuprins pe fiecare păcătos oare a trăit sau va trăi vreodată... Vina răstignirii Fiului lui Dumnezeu apasă asupra tuturor" (The Deşire of Ages, pag. 745).

„Legea lui Dumnezeu priveşte sentimentele şi motivele, ca şi faptele exterioare. Ea descoperă secretele inimii, revărsând lumina peste lucruri; îngropate până atunci în întuneric. Dumnezeu cunoaşte fiecare gând, fiecare scop, fiecare plan, fiecare motiv. Cărţile cerului înregistrează păcate care ar fi fost comise dacă ar fi existat ocazia. Dumnezeu va aduce la judecată fiecare faptă, orice lucru secret... El descoperă omului defectele care-i întinează viaţa, îl cheamă să se pocăiască şi să se întoarcă de la păcat" (Bible Gommentary, vol. 5, pag. 1085). „Ocazia" a venit deseori la alţii sub formă de ispite tentante şi puternice, în împrejurări pe care noi înşine nu le-am experimentat. Niciunul din noi nu poate suporta deplina conştientizare a ceea ce-am face sub o asuprire destul de mare – sub teroare, de exemplu. (Impunerea „semnului fiarei", va furniza ultima „ocazie"). Dar păcatul nostru potenţial este deja înregistrat în „cărţile Cerului".

Un supravieţuitor al holocaustului dintr-o tabără de concentrare a descoperit acest adevăr într-un mod neobişnuit. Yehiel Dinur a păşit în faţa curţii de judecată de la Mirnberg în 1961, pregătit să depună mărturie împotriva măcelarului nazist Adolf Eichmann. Dar când l-a văzut pe Eichmafnn în starea sa umilă, Dinur a început deodată să

64

plângă, apoi a căzut pe podea. Nu ura sau frica l-au copleşit. El şi-a dat brusc seama că Eichmann nu era super-man-ul de care se temuseră locatarii taberei; era un om obişnuit. Dinur a zis: „M-am temut de mine însumi. Am văzut că sunt capabil să fie aceste lucruri. Eu sunt... exact ca el!" Mike Wallace de la „60 de minute". a povestit istoria la TV. El a concluzionat: „Eichmann este în noi toţi". Doar lucrarea completă a Duhului Sfânt ne poate aduce la deplina

convingere în ceea ce priveşte realitatea păcatului; în aceste ultime zile când păcatele trebuie să fie „şterse" şi în acelaşi timp iertate, aceasta este binecuvântata Lui lucrare. Nicio bacterie sau Virus îngropat al păcatului nu poate fi mutat în împărăţia veşnică a lui Dumnezeu.

Chemarea Laodiceii la pocăinţă este esenţa soliei neprihănirii lui Hristos. Indiferent de ce păcatesunt vinovaţi alţii, ei au avut evident „ocazia" să le comită, într-un fel, ispitele i-au copleşit. O înţelegere mai adâncă pe care ne-o aduce Duhul Sfânt este că noi nu suntem din fire mai buni decât ei. Când Scriptura spune că „toţi au păcătuit" asta vrea să zică, aşa cum traduce versiunea NEB, că „toţi deopotrivă am păcătuit" (comparaţi Rom. 3: 23 KJV). Să săpăm adânc pentru a scoate rădăcinile – acesta este acum adevărul prezent".

Nu putem nicicum aprecia culmile slăvitei neprihăniri a lui Hristos, până când nu suntem dispuşi să recunoaştem adâncimile propriei, noastre păcătoşenii. Din acest motiv, faptul de a vedea propriul nostru păcat potenţial este o veste bună extraordinară!

Iau, o, cruce, umbra ta drept adăpost al meu; Nu cer altă lumină decât lumina feţei Lui… Mulţumit să las lumea să treacă mai departe, să: nu cunosc nici câştig, nici pierdere, Eul meu păcătos e singura mea ruşine, toată slava mea – crucea. *Elizabeth Clephane*

Care sunt aspectele practice ale acestei ultime dezvăluiri a adevăratei noastre vini şi a harului mult mai abundent al lui Hristos, care o Curăţă?

Cercetarea noastră trebuie să continue.

65

7. POCĂINJA LUI HRISTOS PENTRU PĂCATE PE CARE EL NU LE-A COMIS NICIODATĂ

Cum ar fi putut Hristos să fie botezat cu „botezul pocăinţei" lui Ioan, dacă El nu ar fi avut niciodată o experienţă a pocăinţei?

Şi cum a putut o persoană fără păcat să experimenteze pocăinţa?

A târt Biblia, cât şi scrierile lui Ellen White scot în evidenţă faptul că Iisus a experimentat pocăinţa. Dar pare aproape absurd să ne imaginăm cum sau de ce a putut experimenta pocăinţa o persoană fără păcat. Asta nu înseamnă că El a experimentat păcatul, pentru că niciodată în gândire, vorbire sau faptă El nu a cedat ispitei. Petru spune despre El: „El n-a făcut păcat şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug". (1 Petru 2: 22).

Dar Ioan Botezătorul „a botezat cu botezul pocăinţei” (Fapte 19: 4) şi de aceea trebuie să-L fi botezat pe Iisus cu singurul botez pe care-l cunoştea. Botezul Său a implicat o experienţă de pocăinţă din partea Candidatului fără păcat. Altfel botezul ar fi fost o farsă şi atât Ioan cât şi Iisus ar fi fost vinovaţi de ipocrizie. Aşa ceva este de neconceput.

Cum a putut să experimenteze Hristos pocăinţa dacă El nu a păcătuit niciodată? Ne-afn închipuit totdeauna că doar oamenii răi trebuie şi pot să se pocăiască. Este şocant să ne gândim că oamenii buni se pot pocăi şi ne este de neînţeles cum s-a putut pocăi o Persoană perfectă.

66

Totuşi, dacă Hristos a fost „botezat cu botezul pocăinţei” este clar faptul că El a experimentat cu adevărat pocăinţa. Dar singurul fel de pocăinţă pe care l-ar putea experimenta o persoană fără păcat, este pocăinţa corporativă. Astfel, pocăinţa lui Iisus este un model şi un exemplu de pocăinţă pe care El o aşteaptă de la Lao-diceea. Ea are un sens special pentru noi, cei de azi, pentru că slujba Lui din Ziua Ispăşirii va pregăti un popor care să devină ca şi El în caracter.

De ce L-a botezat Ioan pe Iisus cel fără de păcat?

Rareori oamenii nu pot fi botezaţi din motive fizice, ca în cazul tâlharului de pe cruce. A fost botezul lui Iisus o provizie legalistă, un depozit de merit, care să fie folosit în asemenea cazuri excepţionale în mod subsitituţional? Noi am gândit de multe ori astfel şi teoria e următoarea: a. Trebuie să fii botezat ca să intri în Paradis; b. Sărmanul tâlhar pironit pe cruce nu putea fi botezat prin «scufundare; c. Botezul lui Iisus îl ajută astfel, ca un transfer de credit într-o tranzacţie bancară; d. „Depozitul” propriu-zis este trecut în contul tâlharului nebotezat şi El poate fi astfel mântuit. Este oare acesta scopul botezului lui Hristos? Mulţi au crezut astfel, dar asemenea escrocherii legaliste sunt străine spiritului planului de mântuire.

Chiar dacă există elemente valabile în acest concept legalist, ideea ne lasă rece. Cei mai mulţi oameni au avut ocazia să fie botezaţi prin iimersiune şi cei credincioşi au acceptat. S-ar putea ca această teorie să fie o mângâiere pentru cei câţiva care nu pot fi botezaţi, dar atunci ce ar putea însenina botezul lui Iisus pentru majoritatea, care pot fi botezaţi?

Altă teorie a fost că Ioan L-a botezat pe Iisus pentru a

demonstra metoda fizică corectă de administrare a botezului, un exemplu fizic dat de învăţător. Aceasta ne lasă rece de asemenea.

Iisus a fost sincer când i-a cerut lui Ioan să-L boteze, Ioan a fost şi el sincer când L-a refuzat. Dar Iisus a ex

67

plică*” de ce voia să fie botezat... El a Jrăspuns la obiecţiile profetului: „Aşa se cade, să împlinim toată neprihănirea” (Mat, 3: 15).

Sugera Iisus că El şi Ioan trebuia să joace un rol într-o piesă? Esenţa „neprihănirii” sunt sinceritatea ţi adevărul. Exemplul nostru divin nu ar fi putut niciodată să-şi dea acordul pentru un asemenea act fără o experienţă a inimii corespunzătoare. Un simplu ritual nu ar fi putut niciodată **„împlini toată neprihănirea”.** Dacă Hristos S-ar fi supus botezului fără o experienţă corespunzătoare actului în sine, atunci ar fi dat un exemplu de ipocrizie, şi acesta este ultimul lucru pe care l-ar dori Iisus din partea cuiva! El nu doreşte niciodată-ca cineva să experimenteze actul botezului fără o adevărată pocăinţă...

Este evident că Ioan Botezătorul nu a „înţeles principiul vinei şi pocăinţei corporative. Odăiţă ce acest adevăr este” ’necunoscut, botezul lui Iisus începe să aibă un înţeles.

— Cât de mult s-a apropiat Iisus de noi

Iisus a cerut botezul pentru că S-a identificat într-adevăr cu păcătoşii. Dacă Adam reprezintă întreaga rasă umană/ i Iisus a devenit **„ultimul Adam”** luând asupra Lui vina păcatului omenirii (1 Cor. 15: 45). Nu că» El ar fi păcătuit, dar El a simţit: cum simte păcătosul vinovat. El S-a pus pe de-a-ntregul în locul nostru – El ne-a cuprins în braţele Sale atunci când a. Îngenuncheat lângă noi, cu hainele picurând de apă pe malul Iordanului, cerând Tatălui Său să-L lase să fie Mielul”, lui Dumnezeu. Supunerea Lui la actul botezului indică faptul că **„Domnul a făcut** să cadă asupra **Lui nelegiuirea noastră „a tuturor”.** Prin urmare, botezul Său devine o injecţie de pocăinţă vindecătoare pentru păcatul, din corpul omenirii. El **„a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn”** (îs. 53: 6; Petru 2: 24).

Hristos nu a purtat păcatele noastre aşa cum duce cineva un bagaj în spate. În propriul său „corp”, în sufletul Său, în sistemul Său nervos, în conştiinţa Sa, El a purtat povara zdrobitoare a vinei noastre. Atât de mult S-a apro

63

plat de noi încât a simţit ca şi cum păcatele noastre ar fi fost*

păcatele Lui. Agonia Sa în Ghetsimani şi pe Calvar a fost veritabilă.

Ellen White descrie adânca pocăinţă din inimă a lui Hristos pentru noi în aceste comentarii uşor de înţeles: „După ce Hristos a făcut paşii necesari în pocăinţă, convertire şi credinţă în favoarea rasei > umane. El ea mers la Ioan pentru a fi botezat în Iordan”. (General Conferenee Bulletin, 1901, pag. 36)., „Ioan auzise de caracterul fără păcat şi de cu „răţenia nepătată a lui Hristos… [El] nu a putut înţelege de ce singurul om fără păcat de pe pământ, ar trebui să ceară îndeplinirea unui act care implică. Vinovăţie, mărturisind aparent, prin simbolul bote –, zului, o întinare care trebuie spălată…

Hristos nu a venit să-şi mărturisească propriile păcate; dar vina I-a fost imputată Lui, ca înlocuitor: i al păcăotsului… Ca înlocuitor al lor, El a luat asupră-şi păcatele lor, numărându-Se printre nelegiuiţi… făcând paşii ceruţi păcătosului să-i facă şi făcând lucrarea, pe care păcătosul, trebuie să o facă”. (Review and Herald, 1 ianuarie 1873). Există un adevăr profund aici: a. Deşi fără păcat, Hristos a făcut în sufletul Său experienţa poicăinţei. Există fundament biblic pentru aceste afirmaţii repetate.

b. Botezull Său arată că, El ştie ce simte „fiecare păcătos care se pocăieşte”. În îndreptăţirea noastră de sine, noi nu, putem, simţi o asemenea simpatie faţă de „fiecare păcătos care se pocăieşte”. Acesta este motivul major pentru care câştigăm atât de puţine suflete! Dolar o, Persoană perfectă poate experimenta o pocăinţă perfectă şi Completă ca aceasta. Dar noi putem deveni părtaşi naturii divine.

c. Faptul că El „a făcut paşii ceruţi păcătosului să-i facă”, desăvârşeşte identificarea Lui eu noi. Într-adevăr, noi nu putem privi „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, fără a experimenta o unire cu El. De aceea este vital să „privim” la Iisus… Nepocăinţa încropită se trage fie din faptul că nu-L vedem clar, fie din faptul de a-L fi lepădat. O privire mai de aproape la „Mielul lui Dumnezeu” ne fac capabili să identificăm păcatul nostru profund, care trebuie îndepărtat.

69.

Prin lucrarea Lui, Iisus ia avut o putere extraordinară de a câştiga inimile oamenilor. De ce? Prin pocăinţă, convertirea şi credinţa pe care le-a experimentat în locul rasei „umane” înainte de ibotez. El a învăţat „ce este în om, pentru că El „n-avea trebuinţă să-l facă cineva mărturisiri despre niciun om” Io ari 2: 25). Astfel El a învăţat să vorbească aşa cum „niciodată n-a vorbit vreun om” (Ioan 1: 46). Numai

prin aceste experienţe a putut El spulbera vraja farmecului lumii şi să spună cui a vrut: „Urmează-Mi”, netrecând cu vederea nicio fiinţă umană ca fiind nevrednică, inspirând speranţă „celui mai grosolan şi mai nepromiţător”. „Celui descurajat, bolnav, ispitit, căzut, Iisus îi spunea cuvinte de cea mai aleasă milă, cuvinte de care era nevoie şi care puteau fi înţelese” (Ministry of Healing, pag...26). Începem să înţelegem. că noi înşine nu putem cunoaşte niciodată o asemenea putere captivantă asupra oamenilor până când nu împărtăşim timpul de pocăinţă pe care L-a experimentat Iisus în locul nostru.

Perfecta împreună simţire a lui Iisus faţă de fiecare suflet omenesc a rezultat din pocăinţa Sa perfectă în favoarea lui. El & devenit al doilea Adam, îninupându-Se, făcându-Se una cu noi, acceptându-ne fără ruşine „în toate lucrurile… asemănându-Se fraţilor Săi (Evrei 2: 17).

Viziunea unei biserici care se îngrijeşte de oameni în rolul nostru de biserică ce se îngrijeşte de oameni recunoaştem nevoia noastră după o iubire autentică şi neşovăitoare asemenea iubirii lui Hristos. Dar putem predica despre aceasta timp de o mie de ani şi să nu trecem niciodată dincolo de arta de vitrinier pe care tehnicile psihologice pot să ne-o ofere, dacă nu atingem credinţa matură care va caracteriza pocăinţa finală a Laodiceii. O asemenea credinţă preţuieşte caracterul Său, văzut mai clar prin ochii celui pocăit. Pocăinţa Sa reprezintă un aspect vital al caracterului fără păcat al lui Emanuel.

Prin unirea noastră cu El, prin credinţă, noi devenim o parte a trupului corporativ al omenirii în El. Nu este

oare un egoism grosolan să doreşti să ţi-L însuşeşti pe Iisus, refuzând să-ţi însuşeşti şi iubirea Lui pentru păcătoşi? Cum îl putem primi pe El şi să nu primim acea iubire care este „în El”?

Într-adevăr, noi avem mult mai multe motive să ne simţim aproape de păcătoşi, decât a avut Domnul nostru fără păcat, pentru că noi înşine suntem păcătoşi; dar mândria noastră umană se reţine de la calda simpatie pe care a simţit-o Hristos. Scopul adevăratei pocăinţe este să experimentăm această apropiere.

Primul pas trebuie să fie cel ide a recunoaşte implicarea noastră corporativă în păcatul întregii lumi. Deşi noi nu am fost prezenţi în mod fizic la evenimentele de la Calvar de acum două mii de ani, „în Adam” întreaga rasă umană era acolo. Tot aşa de sigur şi noi suntem,

prezenţi în păcatul lui Adam.

Să presupunem că nu am avea niciun Mântuitor. Oricare din noi, dacă ar fi lăsat să dezvolte până la sfârşit răul latent din propriile noastre suflete, dacă am fi ispitiţi până la limită, aşa cum au fost ispitiţi alţii, am repeta cu siguranţa păcatul lor, dacă ne-ar fi date timp şi ocazii suficiente – adică dacă nu ar exista un Mântuitor care să ne mântuiască de noi înşine.

Să presupunem că Hitler ar fi trăit cât Metusala. Niciunul din noi nu îndrăzneşte să spună: „Nu aş putea să fac niciodată ceea ce au făcut alţii!"

Apostolul Ioan spune că doar atunci când mărturisim un păcat putem experimenta iertarea acordată „cu credincioşie" de Hristos şi să fim curăţiţi de el (1 Ioan 1: 9). Dar a mărturisi un păcat fără a simţi realitatea acestuia, ajunge o servire cu buzele, periculos de apropiată de ipocrizie. O mărturisire superficială şi o pocăinţă superficială duc la o iubire şi la o devoţiune superficială. Iisus ne învaţă principiul conform căruia trebuie să ne dăm seama că am fost iertaţi cu mult înainte să fi putut învăţa să „iubim mult". Mariei Magdalena i-a fost „iertat mult" pentru că ea fusese posedată de „şapte demoni" (Luca 7: 47; 8: 2). Înseamnă asta că trebuie să intrăm în posesia diavolului pentru a putea „iubi mult" după ce vom fi iertaţi? Nu, există o cale mai bună: Să ne dăm seama că am fi posedaţi de şapte demoni, dacă nu ar fi fost mila unui Mântuitor!

71

Când Pavel spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos" (Gal. 2 I: 20), el vrea să spună că s-a identificat cu Hristos. În acelaşi" fel ne identificăm noi cu pocăinţa lui Hristos în favoarea rasei umane. Urmele paşilor lui Hristos sunt o cărare spre pocăinţa colectivă.

În lumina crucii lui Hristos, /, adevăratele dimensiuni ale păcatului nostru încep să se contureze din ceaţă. Observaţi cum descoperă un „comentariu inspirat păcatul nostru final, pentru care ne putem „pocăi individual":

„În ziua judecăţii finale, fiecare suflet pierdut va înţelege natura lepădării din partea lui a adevă: e rului. Crucea va fi prezentată şi va fivăzută implicaţia ei reală...Păcătoşii vor sta condamnaţi înaintea viziunii Calvarului, cu misterioasa lui victimă... Apostazia omenirii va apărea în caracterul ei hidos" (Deşire of Ages, pag. 58).

„Suntem încă într-o lume în care Iisus, Fiul lui Dumnezeu a fost

lepădat şi crucificat… Până când noi nu ne pocăim individual înaintea Domnului, nostru Iisus Hristos, pe care lumea L-a lepădat, vom i! rămâne sub condamnarea deplină pe care a meritat-o alegerea lui Baraba în locul lui Hristos. Lumea întreagă stă învinuită astăzi de lepădarea şi. uciderea deliberată a Fiului lui Dumnezeu… Iudei şi Neamuri, regi, guvernatori, păstori, preoţi şi ca – „meni de rând – toate „grupările şi sectele care dau; pe faţă acelaşi spirit de invidie, ură, prejudecată. r, şi necredinţă manifestate de cei care au omorât… pe Fiul'lui Dumnezeu'ar face la fel, dacă li s-ar…; da ocazia, cum au făcut iudeii şi oamenii din timpul lui. Hristos. Ei vor fi părtaşi aceluiaşi spirit care a cerut moartea Fiului lui Dumnezeu" (Testimonies; [to Ministers, pag. 38).

— Să notăm deci; a. Chiar „pastorii" şi membrii bisericii împărtăşesc Vina răstignirii lui Hristos… Fără harul lui Dumnezeu manifestat prin pocăinţa' personală, „fiecare păcătos" împărtăşeşte această vină, b. Fără acest har, „fiecare păcătos" ar repeta, păcatul ucigaşilor lui Hristos, dacă i s-ar da timp şi ocazii suficiente…

72

c. Păcatul care s-a dat pe faţă la Calvar reprezintă o înstrăinare a omului de Dumnezeu care s-a copt şi de care noi nu suntem conştienţi. decât prin iluminarea Duhului Sfânt. La Calvar toate măştile au fost scoase.

d. Într-un sens real noi am fost cu toţii la Calvar, nu prin preexistenţă, sau prin reîncarnare, ci prin identitatea noastră colectivă „în Adam". Adam împărtăşeşte vina aceea cu noi astăzi.

e. Cei „neprihăniţi" în propriii lor ochi, inclusiv „pastori" şi „preoţi" din „toate… sectele", trebuie desigur să-i cuprindă şi pe cei din propria noastră denominaţiune, care nu au primit harul pocăinţei.

Lecţia istoriei este că acea mică ghindă a „firii noastre omeneşti" are nevoie doar de timp şi de ocazii suficiente pentru a deveni stejarul falnic al păcatului Calvarului. Dar cel care a acceptat „gândul lui Hristos" va avea în mod necesar şi pocăinţa lui Hristos şi iubirea Sa. De aceea, cu cât se apropie mai mult de Hristos, cu atât se va identifica prin pocăinţa colectivă cu fiecare păcătos de pe pământ.

Apostolul Pavel a dat glas pentru prima oară acestei idei. strălucite. Când recunoaştem acest lucru începem să simţim că şi noi suntem **„datori şi Grecilor** şi **Barbarilor"** (Rom. **1**: 14). Din moment ce am devenit uniţi în mod organic cu Hristos în credinţă, preocupările

Lui devin şi ale noastre, întocmai cum nevoile unui organ al corpului devin o preocupare pentru toate celelalte membre ale corpului. Fiecare membru credincios al corpului tânjeşte să aducă la îndeplinire intenţia Capului, întocmai cum degetele violonistului „tânjesc” să îndeplinească cu îndemânare intenţia din mintea violonistului. Minunea minunilor are loc în inima şi în viaţa celui care crede Evanghelia: el începe să iubească aşa cum iubeşte Iisus!

De ce este „uşor” jugul lui Hristos şi povara Sa „uşoară”?

Această experienţă rezolvă o mie de bătălii dureroase cu ispita. Prin unire corporativă cu Hristos, noi simţim cu adevărat că nu posedăm nimic care să ne aparţină cu adevărat. Toate luptele noastre cu materialismul, cu în

73

birea de lume, obsesia pentru bani şi pentru lucruri, senzualitate, îngăduinţa de sine, sunt întrecute în cele din urmă de impulsul nou al acestei eliberatoare împreună gândiri cu Hristos. Ideea de „datori” a lui Pavel face primul pas spre această nouă iubire pentru alţii. Pentru a da acestui lucru o faţetă practică, ne putem întreba: Cum a iubit Hristos pe cei păcătoşi? Dacă ar fi ca El să vină în bisericile noastre astăzi, s-ar putea să fim scandalizaţi. El „nu a recunoscut nicio distincţie în funcţie de naţionalitate, de rang sau crez”. El ar „demola orice zid de despărţire”. În exemplul Său

„Nu există nicio castă, [ci] o religie prin care Iudeii şi Neamurile, liberi sau robi, sunt legaţi printr-o frăţietate comună, egali înaintea lui Dumnezeu. Nicio chestiune politică nu a influenţat acţiunile Lui. El nu a făcut nicio diferenţă între vecini şi străini, prieteni şi duşmani… El nu a trecut cu vederea nicio fiinţă omenească, ca şi cum ar fi fără valoare, ci a căutat să aplice remediul pentru însănătoşirea fiecărui suflet… Fiecare neglijenţă sau insultă date pe faţă de către om împotriva semenilor săi îl făcea mai conştient de nevoia lor de simpatia Lui divin-umană… El a căutat să inspire cu speranţa chiar şi pe cei mai grosolani şi mai nepromiţători” (Ministry of Healing, pag. 25, 26). Pocăinţa produce această iubire practică în inimile oamenilor. Nu ne vom mai simţi neajutoraţi în a intra în legătură cu alţii, ale căror păcate nu le înţelegem, şi nici nu ne vom mai mândri că noi nu le-am făcut. Marginile prăpastiei care ne izolează de ei sunt unite printr-o punte.

Hristos nu poate exercita nicio lucrare vindecătoare prin cei care sunt îngheţaţi, într-o stare de nepocăinţă nesimţitoare. Deoarece

El nu a păcătuit şi totuşi a cunoscut pocăinţa şi noi putem simţi o compasiune autentică faţă de cei ale căror păcate nu le-am comis personal, pentru că ne dăm acum seama că presupusa noastră bunătate era doar o lipsă a „ocaziei" sau lipsa unei ispite de intensitate egală. Din cauza aceasta lucrarea noastră pentru ei renaşte şi eforturile noastre încep să aibă efect.

Văzând pe alţii în necaz, vom simţi cu adevărat că: „Sunt unde sunt doar prin harul lui Dumnezeu", Ei vor.

74

simţi imediat identificarea noastră cu ei în acelaşi fel în care păcătoşii au simţit identificarea lui Hristos cu ei. Ei vor începe să audă prin vocile noastre ecoul vocii Lui.

De ce doar o persoană perfectă poate experimenta o pocăinţă perfectă?

Cu cât cineva este mai asemănător lui Hristos, cu atât mai mari sunt ispitele lui şi cu atât mai mare este pocăinţa lui. Astfel, Hristos este Exemplul perfect al pocăinţei corporative. Niciodată mai înainte în istoria lumii şi nici după aceea nu a adus vreun om Tatălui o asemenea jertfă de căinţă pentru păcatul omenesc. Din cauza nevinovăţiei Sale perfecte şi fără păcat, numai Hristos a putut simţi perfect greutatea întregii vini omeneşti.

Iată o exprimare frumoasă a acestui adevăr:

„Omul s-a separat în aşa măsură de Dumnezeu prin călcarea legii Sale încât nu s-ar fi putut umili înaintea lui Dumnezeu proporţional cu grozavul său păcat. Fiul lui Dumnezeu putea înţelege pe deplin gravitatea păcatelor călcătorului de lege şi având un caracter fără păcat, El singur putea face o ispăşire acceptabilă pentru om, suferind sentimentul agoniei în faţa dizgraţiei Tatălui Său. Suferinţa şi chinul Fiului lui Dumnezeu pentru păcatele lumii au fost proporţionale atât cu perfecţiunea şi cu puritatea Sa divină, cât şi cu mărimea ofensei". (Selected Messages, vol. 1, pag. 283, 284). Dumnezeu este fericit pentru că El ştie că va avea un popor **„fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu"** (Apoc: 14: 5). Prin urmare, deşi păcătoşi din fire, ei se vor apropia în cele din urmă de exemplul perfect de pocăinţă al lui Hristos.

„Cu fiecare pas făcut înainte în experienţa' creştină, pocăinţa noastră se va adânci. Celor pe care Domnul i-a iertat, celor pe care îi mărturiseşte ca popor al Său, El le spune: „Atunci vă veţi aduce aminte

de purtarea voastră cea rea şi de faptele voastre
75
care nu erau bune; vă va fi; silă de voi înşivă” Ezechiel 36: 31 (Christ's Objeet Lessons, pag. 160, 161). Ellen White a recunoscut implicaţiile de lungă durată ale unei asemenea experienţe:

„Atunci când vedem suflete despărţite de Hristos, noi trebuie să ne aşezăm în locul lor, să simţim în locul lor pocăinţa în faţa lui Dumnezeu şi să nu avem odihna până când nu-i aducem la pocăinţă. Dacă noi facem tot ce putem pentru ei şi totuşi ei nu se pocăiesc, păcatul rămâne la uşa lor, dar noi trebuie să simţim încă durere în inimă din cauza stării lor, arătându-le cum să se pocăiască şi încercând să-i conducem pas cu pas spre Iisus. Hristos (MS 92, 1901; Bible Commentary, vol. 7
pag. 960). După cum uşor ne putem da seama, pocăinţa noastră în ceea ce-i priveşte pe alţii trebuie să se bazeze pe „pocăinţa lui Hristos... în favoarea neamului omenesc”. Ar fi imposibil pentru oricare dintre noi să simţim o asemenea grijă şi durere faţă de alţii, dacă El nu ar fi simţit mai întâi acest lucru faţă de noi.

Dacă **„noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai** întâi”, noi ne pocăim pentru că El S-a pocăit mai întâi în „favoarea” noastră. El este învăţătorul nostru.

8. CUM A CHEMAT HRISTOS VECHIUL ISRAEL LA POCĂINŢA NĂJIONALĂ

Iisus a fost dezamăgit de modul în care iudeii ay răspuns la chemarea Sa pentru pocăinţă naţională. El spune că este dezamăgit şi de răspunsul adventiştilor de ziua a şaptea.

Având experienţa proaspătă a pocăinţei corporative şi a botezului „în favoarea neamului omenesc”, Iisus a cerut acelaşi lucru de la naţiunea iudaică: **„De atunci încolo, Iisus a început să propovăduiască şi să xică: Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape”** (Mat. 4: **17).** De asemenea ucenicii Săi **„au plecat şi au propovăduit pocăinţa”** (Marcu 6: 12).

Cea mai mare dezamăgire a lui Hristos a fost că naţiunea nu a răspuns. El a certat „cetăţile **în** care fuseseră tăcute cele **mai multe din minunile Lui, pentru că nu** se **pocăiseră”** (Mat. 11: 20). El a asemănat naţiunea cu **„smochinul neroditor plantat în via Sa... Iată că sunt trei** ani **de când vin şi** caut **rod în** smochinul acesta, şi nu găsesc” (v. Luca 13: 6 – 9).

Smochinul neroditor, pe care l-a blestemat Iisus, a devenit un simbol reprezentând nu numai pe iudeii nepocăiţi, luaţi în mod individual, ci şi poporul corporativ, ca naţiune, care L-a lepădat pe Hristos...

„Blestemul smochinului a fost o parabolă trăită. Copacul acela neroditor, care-şi etala; frunzişul pretenţios chiar: în faţă, lui Hristos, era un simbol al

77

naţiunii iudaice. Mântuitorul a dorit să-i lămurească pe ucenicii Săi cu privire la cauza şi certitudinea 1 condamnării Israelului” (Deşire of Ages, paf. 582). „Domnul nostru i-a trimis pe cei doisprezece şi pe urmă pe cei şaptezeci să vestească faptul că împărăţia lui Dumnezeu e aproape şi să-i cheme pe oameni să se pocăiască şi să creadă Evanghelia... Aceasta a fost solia dusă naţiunii iudaice după răstignirea lui Hristos; dar naţiunea care pretindea că este poporul special al lui Dumnezeu, a lepădat Evanghelia adusă lor în puterea Duhului Sfânt” (Christ’s Obiect Lessons, pag. 308; sublinierile a-dăugate). Observaţi cum păcatul personal s-a dezvoltat până când a devenit păcat naţional. El a fost perfecţionat de către conducătorii naţionali şi a dus naţiunea la ruină colectivă.

„Când a venit Hristos, prezentând naţiunii revendicările lui Dumnezeu, preoţii şi bătrânii au tăgăduit dreptul Său de a. Se interpune între ei şi popor... Ei s-au pus pe lucru pentru a întoarce poporul împotriva Lui” (Christ’s Obiectiv Lessons, pag. \ 304, 305).

Cum ruina naţională a urmat nepocăinţei naţionale

Numai pocăinţa naţională ar fi putut salva naţiunea, iudaică de la ruina iminentă pe care păcatul lor naţional cerea să se abată asupra lor:

„Ei erau răspunzători pentru lepădarea lui Hris. tos, cu toate rezultatele care decurg din acest fapt. Păcatul naţional şi ruina naţională se datorau conducătorilor religioşi” (Idem, pag. 305, cu sublinieri adăugate).

„Pavel a arătat că Hristos venise să ofere mântuirea mai întâi de toate naţiunii care privea către venirea lui Mesia ca fiind încununarea şi gloria existenţei lor naţionale. Dar naţiunea aceea L-a lepădat pe Cel care le-ar fi putut da viaţa şi şi-au ales un alt lider, a cărui domnie va sfârşi în moarte. „Hristos S-a străduit să reamintească ascultătorilor

7, 8 –

Săi faptul că numai pocăinţa putea salva naţiunea iudaică de la ruina iminentă” (Acts of Apostoles, pag. 247, cu sublinierile adăugate), în ultimul discurs public al lui Iisus, El a făcut un apel final către aceşti lideri din Ierusalim să se pocăiască. Refuzul lor I-a zdrobit inima. Cu lacrimi în glas, Mântuitorul a prezis ruina naţională de neînlăturat: „Toate aceste lucruri vor veni peste această generaţie. O, Ieru-salime, Ierusalime…” (Mat. 23: 13 – 37).

Hristos a apelat cu siguranţă şi la pocăinţă individuală, deoarece El spune: „va fi bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte” (Luca 15: 7). Dar există o diferenţă clară între pocăinţa naţională şi cea individuală. El a apelat la „acest neam viclean”, adică la naţiune. „Bărbaţii din Ninive se vor scula în ziua judecăţii alături de neamul acesta şi-l va osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona” (Luca 11: 32). Soarta unei naţiuni, nu doar a unor indivizi, stătea în cumpănă.

Ca strălucirea unui fulger izolat într-o noapte întunecoasă, această referire la – Ninive ilustrează ideea lui Iisus. Pocăinţa naţională este atât de rară, încât puţini cred că poate avea loc vreodată. El a folosit istoria cetăţii Ninive ca exemplu pentru a dovedi că lucrul la care cheamă El, era într-adevăr posibil. Dacă o naţiune păgână se poate pocăi, spunea El de fapt, cu siguranţă că naţiunea care susţinea că este poporul ales al lui Dumnezeu, poate face acelaşi lucru!

După cum Iona a devenit un semn pentru nini-viteni, tot aşa şi Fiul omului va fi un semn pentru neamul acesta… Bărbaţii din Ninive se vor scula în ziua judecăţii, alături de omul acesta, şi-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; şi iată că aici este Unul mai mare decât Iona” (Luca 11: 30, 32).

Cum a avut loc pocăinţa cetăţii păgâne Ninive

Dacă o ilustraţie valorează cât o mie de cuvinte, pocăinţă cetăţii Ninive ilustrează strălucit un răspuns naţional la chemarea lui Dumnezeu. S-a pocăit o naţiune.

79

nu doar un grup răzleţ de indivizix Găsim că-i mai uşor de-crezut că un „peşte mare” l-a înghiţit pe Io na viu, decât să acceptăm faptul că un guvern şi o naţiune se pot pocăi la predierea Cuvântului lui Dumnezeu. „Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post şi s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici” (Iona 3: 5). Nu există niciun motiv pentru a pune la îndoială această

istorioară sacră.

Această pocăinţă a început cu „cei mai mari” şi s-a extins în jos, după cum e scris în istorioară, până „la cei mici”. „Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe tronul său, şi-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac şi a şezut în cenuşă. Şi a trimis să se dea de ştire în Ninive, din porunca împăratului şi a mai marilor lui” (Iona 3: 6, 7).

Este adevărat că această chemare la pocăinţă nu şi-a avut originea la palatul regal. Dar observaţi că guvernul de la Ninive a sprijinit-o din toată inima. Cetatea s-a pocăit de sus şi până jos. Fantastic! Pocăinţa a fost atât vestită la toată naţiunea, cât şi primită în mod individual. Avertismentul divin vestise o distrugere la nivel naţional a cetăţii Ninive; conducerea a adus oamenii la pocainção pocăinţă naţională.

Iisus voia să spună următorul lucru: dacă aceasta s-a întâmplat o dată în istorie, de ce nu s-ar putea întâmpla şi cu iudeii? Iudeii ar fi putut realiza o pocăinţă naţională uşor şi practic (şi de ce nu s-ar întâmpla asta şi cu noi?). Marele preot, Caiafa, i-ar fi putut conduce la aceasta, aşa cum a făcut regele Ninivei. Caiafa trebuia doar să accepte principiul crucii, aşa cum îl învăţa Iisus.

Cum ar fi putut Caiafa să conducă pe Israel la pocăinţă

Să-i dăm lui Caiafa o circumstanţă. atenuantă; generoasă. La început el ar fi putut fi sincer nesigur în ce priveşte modul în care să reacţioneze faţă de Iisus, la începutul lucrării Sale. Dar la judecata lui Iisus el putea să ia o poziţie fermă pentru dreptate. Trebuia djoar să se adreseze în felul acesta simplu Sinedriului: „Câtvautimp

nu am înţeles lucrarea lui Iisus. Voi, fraţilor, aţi fost părtaşi la greşita mea înţelegere. S-a întâmplat între noi ceva, care a depăşit capacitatea noastră de înţelegere. Ulterior, însă, am studiat Scripturile. Am văzut că dincolo de înfăţişarea exterioară umilă, Iisus din Nazaret este într-adevăr Mesia. El îndeplineşte detaliile profeţiei. Şi acum, fraţilor, mărturisesc în umilinţă că El este Alesul; renunţ imediat la poziţia mea înaltă şi voi fi primul care o să-L instaleze ca Mare Preot al lui Israel”.

Un val de surpriză ar fi străbătut încăperile Sine-driului dacă Caiafa ar fi rostit aceste cuvinte. Astăzi el ar fi venerat în lumea întreagă ea cel mai nobil conducător al poporului lui Dumnezeu din

toată istoria. El ar fi putut face ceea ce lui Moise i-ar fi plăcut să facă. (De fapt Moise a refuzat tronul lui Faraon!). Mulţi dintre iudei l-ar fi urmat fără îndoială pe Caiafa. Am văzut deja cum conducătorii religioşi au „adus o vină naţională asupra poporului. De aici rezultă faptul că aceeaşi conducători ar fi putut tot-atât de uşor să-i conducă la pocăinţă naţională. Hristos ar fi putut muri în alt fel decât ucis de propriul Său. popor şi Ierusalimul ar fi fost astăzi „bucuria întregului pământ" şi nu cel mai dureros punct al rănii acestuia.

Dacă biserica rămăşiţei va alege în final să urmeze exemplul de nepocăinţă al vechiului Israel, Hristos va suferi din cauza ei cea mai îngrozitoare umilinţă pe care a îndurat-o vreodată. El va fi răstignit din nou, rănit iar „în casa prietenilor [Săi]". – (Zah. 13: 6). Ultima faptă nedemnă a omenirii va fi adăugată la sacrificiul Său.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să proclame vestea cea bună. Hristos nu S-a jertfit pentru a fi înfrânt. Ziua antitipică a Ispăşirii înlătură orice fel de îndoială, în lumina crucii noi vedem asigurarea că biserica va depăşi până la urmă acest tragic şi vechi model de necredinţă. Biserica este averea Sa valoroasă, „pe care a câştigat-o cu chiar sângele Său" (Fapte 20: 28). Până la urmă, poporul Său nu-L va lipsi de răsplata Sa.

O singură dată în istorie, istoria nu se va repeta. Biserica Sa îl va îndreptăţi deplin pe Hristos. El va vedea că preţul infinit pe care l-a plătit pentru răscumpărarea lor, a meritat. O jertfă infinită va răscumpăra şi vindeca complet o măsură infinită de păcat omenesc.

81

Deşi El a fost „unul mai mărie" decât Iona şi „mai mare decât Solomon", Iisus nu S-a înfăţişat în vestimentaţia splendidă şi pompoasă a lui Solomon. Nici „nu şi-a ridicat glasul să fie auzit pe uliţe", aşa cum a făcut Iona (comparaţi Mat. 12: 42, îs. 42: 2). Totuşi conducătorii iudei au avut destule dovezi despre autoritatea Sa. Calitatea chemării Lui solemne la pocăinţă i-a convins de ceea ce mândria lor refuza să mărturisească. Niciun alt „semn" nu va fi dat acestui „neam rău şi desfrânat". Odată ce ea a refuzat să recunoască ultima chemare a Cerului la pocăinţă, nimic nu mai putea opri distrugerea îngrozitoare a lui Israel.

Şi dovada sigură a lucrării actuale a Duhului Sfânt constă în solemna chemare la pocăinţa pe care Martorul credincios ne-o adresează.

Strângerea laolaltă a iudeilor pocăiţi

Rămâne astăzi o speranţă luminoasă pentru descendenţii trupeşti ai vechiului Israel.

„O parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ţine până va intra numărul deplin al Neamurilor. Şi atunci tot Israelul va fi mântuit… Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută… Pentru ca prin îndurarea arătată vouă, să capete şi ei îndurare” (Rom. 11: 25 – 31). Observăm că împlinirea profeţiei depinde de o biserică creştină pocăită. În zilele care ne stau înainte, vom vedea nişte evoluţii surprinzătoare printre iudeii pocăiţi.

„Când această Evanghelie va fi prezentată în plinătatea ei evreilor, mulţi îl vor accepta pe Hristos ca Mesia…

În proclamarea finală a Evangheliei, când trebuie făcută o lucrare specială pentru clasele de oameni până acum neglijate, Dumnezeu aşteaptă ca solii Săi să manifeste un interes1 special pentru poporul evreu, pe care-l găsesc răspândit pe tot pământul… Ei îl vor recunoaşte pe Hristos ca Mântuitor al lumii. Mulţi îl vor primi pe Hristos prin credinţă, ca Mântuitor al lor…

82

Dumnezeul lui Israel va aduce la îndeplinire aceasta în zilele noastre. Braţul Său nu este prea scurt pentru a-i putea mântui. Când servii Săi vor lucra în credinţă pentru cei care au fost mult timp neglijaţi şi dispreţuiţi, se va descoperi mântuirea Sa” (Acts of the Apostles, pag. 380, 381). Cum putem noi chema pe evrei la o asemenea pocăinţă, dacă noi înşine n-am experimentat-o? Inima rplîră de milă a lui Dumnezeu esce mişcată din cauza acestui popor suferind şi o mare binecuvântate îi aşteaptă în momentul în care noi vom fi pregătiţi să le-o aducem: „În ciuda pedepsei îngrozitoare pronunţate asupra evreilor ca naţiune atunci când s-au lepădat de Iisus din Nazaret, de-a lungul veacurilor au trăit mulţi bărbaţi şi femei evreice, care erau nobili şi temători de Dumnezeu şi care au suferit *în* tăcere. Dumnezeu le-a mângâiat inimile în necaz şi a privit cu milă situaţia lor teribilă. El a auzit rugăciunile agonizante ale celor care L-au căutat cu toată inima pentru o înţelegere corectă a cuvântului Său” (Idem, pag. 379, 380). Inima ne bate puţin mai repede când citim aceste cuvinte, atât de pline de speranţă şi de surpriză. Ce bucurie va fi să fim martori la împlinirea strălucitoarei viziuni a prea-iubitului nostru Pavel despre restaurarea viitoare a adevăratului Israel! Milioane de creştini privesc la Israelul

literal din Palestina ca fiind împlinirea profeţiei. Totuşi serva Domnului, în armonie cu conceptul îndreptăţirii prin credinţă a lui Pavel, a prevăzut că autentica împlinire a profeţiei va fi pocăinţa individuală a multor iudei, care vor învăţa de la biserica rămăşiţei principiul vinei şi al pocăinţei colective.

S-ar putea întâmpla acest lucru în timpurile noastre?

Da, dacă dorim cu adevărat acest lucru. Evreii vor fi elevii noştri, învăţând de la noi ceea ce nu au învăţat cu două mii de ani în urmă – cum să se pocăiască.

9. CUM Şi-A PUTUT PECETLUI DISTRUGEREA VECHIUL ISRAEL

Istoria rebeliunii lor de la A la Z este îngrozitoare. Scriptura ne avertizează că noi stăm în echilibru gata de un dezastru asemănător.

Ar putea Iisus să-i acuze pe oameni de o crimă, în timp ce ei ar fi nevinovaţi? Dacă cineva m-ar acuza că am declanşat primul război mondial, i-aş răspunde că e iraţional. Eu nu eram nici măcar născut, atunci când acesta a început! Şi cu toate acestea Iisus îi acuza pe conducătorii iudei din timpul Său pentru o crimă comisă cu mult înainte ca vreunul din ei să se nască. Acuzaţia Sa împotriva lor pare iraţională.

Istoria aceasta stă scrisă în Matei 23. Iisus tocmai îi mustrase pe Cărturari şi pe Farisei adresându-le o serie de „valuri" însoţite de sclipiri vii, de ironie şi indignare. El încheie aruncând asupra lor acuzaţia de a fi ucis un anume Zaharia: **„ca** să **vină asupra voastră tot** sângele **nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, pe care l-aţi omorât între templu şi altar"** (V. 35).

Ani de zile am crezut că acest Zaharia a fost o victimă pe care ascultătorii lui Hristos o uciseseră în templu, în timpul vieţii lor, cu un mai mult de 30 – 40 de ani mai înainte.

Am fost şocat să descopăr, că acest om a fost bmorât cu circa 800 de ani mai înainte (2 Cronici 24: 20, 21 relatează întâmplarea). De ce Iisus pune această crimă pe seama iudeilor din timpul Lui?

El nu a fost nedrept. Când înţelegem principiul vinovăţiei colective, imaginea devine clară. Lepădându-L pe El, conducătorii iudei au dat pe faţă toată vinovăţia omenească de la A la Z (de la Abel la

Zaharia), cu toate că se prea putea ca ei să nu fi comis personal nici măcar o singură crimă. Ei aveau acelaşi spirit ca şi părinţii lor, care de fapt vărsaseră sângele neprihănitului Zaharia în templu. Cu alte cuvinte ei ar fi săvârşit această crimă din nou, şi au şi făcu i-o cu Iisus.

Refuzând chemarea la pocăinţa pe care Ioan Botezătorul şi Iisus o proclamau, ei au acceptat să-şi asume vinovăţia tuturor – celor care au ucis victimele inocente, chiar de pe vremea lui Abel. Cineva care nu putea greşi le-a piis în spate întreaga povară a vinovăţiei.

Ce s-ar fi întâmplat dacă conducătorii iudei s-ar fi pocăit? Dacă ar fi fost aşa, ei s-ar fi pocăit de **„sângele tuturor prorocilor care a fost vărsat de la întemeierea lumii”** (Luca 11 r 50). În felul acesta ei nu ar mai fi continuat, răstignindu-L pe Hristos.

Pentru a înţelege modul de gândire al lui Iisus, avem nevoie să revedem ideea ebraică de personalitate corporativă. Biserica este „Isaac”-ul credinţei, adevăratul urmaş al lui Avraam, „un trup” cu el şi cu toţi credincioşii adevăraţi din toate timpurile. Atât credincioşilor iudei, cât şi celor dintre Neamuri, Pavelle. spune că A-vraam este „tatăl nostru” (Rom. 14; 1 – 13). Chiar credincioşilor dintre Neamuri el le spune: **„Părinţii noştri au fost… botezaţi în Moise”. „Noi toţi suntem botezaţi într-un singur trup – fie iudei, fie greci”** (1 Cor. 10: i, 2; 12: 13). Noi „toţi” înseamnă generaţiile trecute şi generaţia prezentă.

1 Astfel trupul lui Hristos îi cuprinde pe toţi cei care au crezut vreodată în El, de la Adam până la ultima rămăşiţă, care-L va întâmpina la revenirea Sa. Toţi sunt un singur individ după modul. de gândire al lui Pavel. Chiar şi un copil poate înţelege acest principiu. Deşi

mâna sa este cea care fură din platoul cu prăjituri, când mama află ce s-a întâmplat, fundul primeşte loviturile. Pentru copil aceasta este cinstit şi absolut normal.

Vechiul Testament clarifică problema a. Osea descrie multele generaţii ale lui Israel ca pe o persoană care progresează din tinereţe până la stadiul de adult. El personifică Israelul şi-l prezintă ca pe o fată logodită cu Domnul. Israelul „va cânta ca în vremea tinereţii ei şi ca în ziua când s-a suit din ţara Egiptului” (Osea 11: l; 2: 15).

B. Ezechiel defineşte istoria Ierusalimului ca şi cum ar fi biografia unui individ.

„Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu către cetatea Ierusalimului: „Prin obârşia şi naşterea ta eşti din ţara canaaniţilor; tatăl tău era amorit şi mama ta, hetită... Când am trecut din nou pe lângă tine, m-am uitat la tine şi iată că-ţi venise vremea, vremea dragostei... Erai de o frumuseţe desăvârşită, ba ajunseseşi chiar împărăteasă” (Ezech. 16: 3 – 13). Generaţii de israeliţi au venit şi au trecut, dar identitatea corporativă a rămas. Naţiunea a purtat vinovăţia „tinereţii” până la vârsta de adult şi un adult rămâne vinovat de o greşeală făcută când era tânăr – chiar dacă fiziologii spun că timpul a înlocuit fiecare celulă fizică din corpul său. Identitatea morală personală rămâne aceeaşi în ciuda compoziţiei moleculare a corpului.

c. Moise a propovăduit acelaşi principiu. El s-a adresat generaţiei sale ca fiind cei care vor trebui să fie martorii captivităţii în Babilon peste aproape o mie de ani (v. Levitic 20: 3 – 40). El a chemat de asemenea generaţiile următoare să recunoască vinovăţia colectivă cu „părinţii lor”:

„Îşi vor mărturisi fărădelegile lor şi fărădelegile părinţilor pe care le-au săvârşit faţă de Mine şi împotrivirea cu care Mi s-au împotrivit, păcate din pricina cărora şi Eu M-am împotrivit lor şi i-am adus în ţara vrăjmaşilor lor. Şi atunci inima lor netăiată împrejur se va smeri şi vor accepta pe

86. ...

t

deapsa pentru fărădelegile lor... Ci îmi voi aduce aminte spre binele lor de legământul cu strămoşii lor, prin care i-am scos din tara Egiptului” (Levitic 26: 40 – 45). d. Generaţiile următoare au recunoscut câteodată acest principiu. Regele roşia a mărturisit că „mare este mânia Domnului care s-a aprins împotriva noastră pentru că părinţii noştri n-au ascultat de cuvintele cărţii acesteia şi n-au împlinit tot ce ne este poruncit în ea”. (2 Regi 22: 13). El nu a spus nimic despre vina contemporanilor săi, atât de clar vedea el vina generaţiei sale ca fiind una şi aceeaşi cu cea a generaţiilor precedente. E. Ezra leagă laolaltă vinovăţia generaţiei sale cu cea a strămoşilor săi: „Din zilele strămoşilor noştri am fost foarte vinovaţi până în ziua de azi şi din pricina fărădelegilor noastre am fost daţi noi, împăraţii şi preoţii noştri în mâinile. împăraţilor străini”. (Ezra 9: 7). „Împăraţii noştri” erau cei ai generaţiilor precedente, pentru că în timpul lui Ezra nu mai era niciun rege în viaţă.

f. Relaţia David-Hristos este izbitoare. Psalmii lui David exprimă atât de perfect ceea ce a experimentat Hristos mai târziu încât Mântuitorul foloseşte cuvintele lui David pentru a-şi exprima sentimentele inimii Sale zdrobite: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? (Ps. 22: 1; Mat. 27: 46). Hristos este Cuvântul „întrupat”. Nicăieri nu apare mai clară identitatea corporativă perfectă a unui „membru” cu „Capul” decât în această relaţie David-Hristos. Hristos. Se ştia a fi „fiul lui David”. El şi-a găsit plăcerea în cuvintele lui David şi a trăit experienţele lui David. Imaginea Sa perfectă pe care şi-a văzut-o în Vechiul Testament în experienţa şi cuvintele profeţilor, El a trăit-o în propriul Său trup, prin credinţă.

G. Această idee a identităţii atinge un zenit în Cântarea Cântărilor, povestea de dragoste a veacurilor. Hristos iubeşte o „femeie”, adică chiar biserica Lui. Israelul, „copilul” nebunatic chemat din Egipt, fata inconsecventă din „timpul dragostei” ei din tinereţe, femeia necredincioasă din timpul regatului, „suferinda şi uitata” în Captivitate, devine până la urmă mireasa matură şi încercată a lui Hristos. La sfârşit, prin pocăinţa corporativă, ea este pregătită să devină tovarăşa Lui.

87

Tu ai fi procedat mai bine?

Să ne imaginăm pe noi înşine în mulţimea care s-a adunat înaintea lui Pilat în hotărâtoarea zi de vineri dimineaţă. Ciudatul Prizonier stă în picioare, legat. Este popular să te alături mulţimii şi să-L condamni. Nicio voce nu se ridică în apărarea Lui.

Să presupunem că eşti în „legătură cu guvernul lui Pilat sau că eşti în slujba lui Caiafa, marele preot, îţi întreţii familia din salariu. Ai avea tu curajul să te ridici singur şi să zici: „Facem aici o greşeală teribilă! Omul acesta nu-i vinovat de aceste acuzaţii. El este. divinul Fiu al lui Dumnezeu! Eu apelez la voi, Pilat şi Caiafa, să-L acceptaţi pe acest Om ca Mesia!”

Să mai presupunem că cercul tău de prieteni apropiaţi s-a alăturat deja batjocoritorilor şi-L maltratează pe Iisus. Ai avea tu (sau eu) tăria să li te opui singur şi să-i mustri pentru ceea ce fac?

Dându-ţi seama cât de uşor, faptul de a lua apărarea lui Iisus poate să te aşeze şi pe tine pe cruce, ai îndrăzni tu (sau eu) să scoţi o vorbă? Cu siguranţă, răspunsul este evident. Nu putem îndrăzni, să spunem că biserica, privită ca un corp mondial, nu poate cunoaşte

aceasta pocăinţă decât atunci când, contemplând minunata cruce pe care a murit Prinţul slavei, am arunca dispreţ asupra jertfei Sale iubitoare, insinuând că a fost în zadar.

Ziua Cincizecimii: Istoria lui Israel nu a fost complet nefolositoare

Apelul lui Iisus către iudei nu a reuşit să-i mişte. Totuşi, în Ziua Cincizecimii a avut loc o glorioasă demonstraţie a pocăinţei corporative. Chemările Sale au dat în sfârşit roade.

Cei trei mii de convertiţi din ziua aceea probabil că nu au strigat cu toţii „Răstigneişte-L!” la judecata lui Hristos sau nu şi-au bătut personal joc de El pe când atârna pe cruce. Totuşi ei au recunoscut că împărtăşeau vina celor care au făcut toate acestea.

88

Dar conducătoririudei au1 refuzat eu încăpăţânare să facă la – fel: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învăţaţi pe norod; în Numele acesta?... Voi... căutaţi să aruncaţi asupra noastră sângele acelui om” (Fapte 5: 28). Niciodată nu ar fi acceptat ei vinovăţia corporativă! (Noi, adventiştii de ziua a şaptea, am tăgăduit de asemenea vinovăţia noastră timp de decenii.) Astfel iudeii au lepădat singura lor speranţă de mântuire.

Ziua Cincizecimii a inspirat poporul lui Dumnezeu timp de aproape 2000 de ani. Ce anume a făcut posibile acele rezultate grandioase? Poporul a acceptat caracterizarea vinovăţiei lor corporative şi au mărturisit sincer că au luat parte la cel mai mare păcat al tuturor timpurilor, păcat de care conducătorii lor au refuzat să se pocăiască. Ziua Cincizecimii a fost un exemplu când laicii s-au ridicat deasupra standardelor spirituale ale conducătorilor lor. Revărsarea finală a Duhului Sfânt prin ploaia târzie va fi o lărgire a experienţei din Ziua Cincizecimii.

Câteva luni mai târziu a avut loc o reacţie a conducătorilor împotriva celor întâmplate în Ziua Cincizecimii. Sinedriul a refuzat să accepte vina corporativă de-a lungul istoriei lor naţionale, zugrăvită de Ştefan: „Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinţii voştri? Au omorât pe cei care vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-aţi vândut acum şi L-aţi omorât” (Fapte 7: 51, 52). Ei „şi-au astupat urechile şi s-au năpustit într-un gând asupra lui; l-au târât afară din cetate şi l-au ucis cu pietre”. (*V.* 57, 58).

Vedem noi un model în toate acestea? El a început cu care. Generaţie după generaţie a refuzat să vadă vina ei corporativă. În sfârşit, Israelul nepocăit a demonstrat lumii întregi de atunci încolo tragicul sfârşit care urmează nepocăinţei naţionale. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşitul veacurilor” (1 Cor. 10: 11).

Dar în acea oră tragică, când Israelul şi-a pecetluit distrugerea prin uciderea lui Ştefan, adevărul a început

89

să lucreze într-o inimă omenească cinstită. El (adevărul) va conduce până la urmă la corectarea păcatului lui Israel. „Martorii şi-au lăsat hainele la picioarele unui tânăr numit Saul”. Conştiinţa tulburată a acestui tânăr a fost străbătută mai târziu de ideea măreaţă a unui „trup al lui Hristos” mondial, care va oferi în cele din urmă o ultimă şi deplină desfăşurare a binecuvântărilor pe care le aduce pocăinţa, binecuvântări pe care evreii le-au refuzat.

m

— Vedeţi ANEXA C pentru o discuţie în legătură; eu. Ezechiel 16 şi vina corporativă.

10. URGENŢA CHEMĂRII LUI HRISTOS LA POCĂINŢĂ

După ce am asistat aproape 150 de ani la o aşteptare răbdătoare, am putea fi ispitiţi să credem că Hristos este un Atotîngăduitor divin. Dar El nu. Se joacă. El vorbeşte serios.

Denominaţia cunoscută sub numele de Adventişti de Ziua a Şaptea este recunoscută în scrierile lui Ellen White ca fiind biserica „rămăşiţei” din profeţie. Mai mult, chiar de la început pionierii noştri au crezut că ea este împlinirea profeţiei din Apocalips. Dacă acest lucru este adevărat, noi avem o identitate denominaţională autentică. Dacă nu este adevăratnoi nu avem niciun motiv real să existăm:

„Într-un sens special, adventiştii de ziua a şaptea au fost puşi în lume ca străjeri şi purtători de lumină. Lor le-a fost încredinţată ultima avertizare pentru o lume care piere. Lor li s-a dat o lucrare de cea mai solemnă importanţă – proclamarea soliilor primului, celui de-al doilea şi celui de-al treilea înger.

Cele mai solemne adevăruri încredinţate vreodată muritorilor

ne-au fost date nouă pentru a le vesti lumii. Vestirea acestor adevăruri trebuie să fie lucrarea noastră. Lumea trebuie să fie avertizată şi poporul lui Dumnezeu trebuie să fie credincios încrederii acordate lui” (Testimonies, vol. 9.

91

pag. 19. V. Testimonies, vol. 1, pag. 186, 187; Se-lected Messages, Book One; pag. 91 – 93; Bible Commentary, vol. 7, pag. 959, 960, 961). Sunt strecurate din multe părţi îndoieli care contestă serios destinul nostru profetic, susţinând sus, şi tare că biserica a căzut atât de rău, încât a. Încetat. să mai fie adevărata biserică a rămăşiţei din profeţie. Sursa acestei „mentalităţi separaţioniste este foamea după. adevărurile. Evangheliei prezente. În solia, de la 1888. Vestea Bună a ideilor de la 1888 este ca vitaminele esenţiale pentru un corp uman; absenţa lor invită boala. A existat un eşec în a înţelege marile dimensiuni ale harului lui Dumnezeu, una dintre aceste dimensiuni fiind ideea îndreptăţirii prin credinţă din 1888. Nu numai că a fost greşit înţeleasă, dar a fost chiar tăgăduită. A fost creat un vacuum (gol) legalist în care aleargă încoace şi încolo o groază de erezii provocate de confuzie şi descurajare. Timp de mai multe decenii de suprimare a „celei, mai preţioase solii” noi am dezvoltat un spirit egocentrist rigid, adesea aspru, şi lipsit de omenie… Preocuparea supremă este propria noastră siguranţă, mântuirea propriilor noastre suflete: Asemenea temeri religioase aduc la suprafaţă tot ce este mai rău în natura umană. O motivaţie mai bună. este preocuparea pentru Hristos.; Prezenţa, în biserică a „sfinţilor furioşi”). trebuie să-L pună într-o mare încurcătură.: în – timp ce indignarea sfântă rămâne valabilă, mânia aspră şi: ameninţătoare nu-şi are locul în biserica rămăşiţei. Lipsa de omenie creştină şi de normală amabilitate din unele voci. stridente pe care le auzim în biserică, este fenomenală… Este o greşeală să credem că Ilie nu a-ţfost un om ales, creştin şi decent; Reproşurile nu sunt niciodată sfinţite „până când nu sunt lacrimi în voce şi în pana de scris… Timp de decenii „noi” am privat sistematic poporul nostru de harul abundent al acelei solii de la 1888, care încălzeşte inima. O veche zicătoare spune că animalele flămânde sunt cele care se luptă. r*”.

92

Izvorul secret al otravei separaţioniste

E o problemă serioasă să nu înţelegi adevărata natură a iubirii agape. Criticii, care au renunţat la orice speranţă, nu pot înţelege cum

ar putea fi posibil ca iubirea lui Dumnezeu să rămână loială unei biserici care greşeşte, comite erori. Ei cred că iubirea divină este ca cca. a omului – condiţionată de valoarea sau bunătatea obiectului ei şi dependentă de el. (Noi ne îndrăgostim de cineva care este frumos. Nu putem concepe să te poţi îndrăgosti de cineva urât). Aşa că ei privesc la starea, prăpădită şi plină de defecte a bisericii şi întreabă cum. poate fi, permanentă iubirea lui Dumnezeu faţă: de ea. „Biserica a căzut", spun ei, „şi de aceea iubire*a': *răbdătoare a lui Dumnezeu trebuie să înceteze".

Iubirea divină (agape) fiind liberă şi independentă crează bunătate şi valoare în obiectul ei. Această calitate creativă este cea care garantează succesul soliei către îngerul bisericii Laodiceea.

— Entuziaştii mărginiţi văd în această continuă, iubire răbdătoare dovada că Hristos ar fi un Atotîngăduitor ceresc. Ei îşi imaginează greşit iubirea agape, considerând-o ceva foarte blând, neînţelegând că este de asemenea tare ca oţelul. Ei nu pricep puterea ei, ce fel este o iubire suverană şi independentă şi astfel liberă să iubească ceea ce nu-i vrednic de iubit. Ea va transforma o biserică încropită într-una pocăită. Ea va avea până, la urmă succes în convertirea sufletelor cinstite atât din tabăra liberală, cât şi din cea arhiconservatoare şi va aduce frăţietatea divizată la aceeaşi simţire:

Curentul de gândire separaţionist nu înţelege că o-noarea şi îndreptăţirea lui Hristos însuşi sunt intim implicate în pocăinţa bisericii denominaţionale. Ei văd păcatele bisericii ca fiind de neiertat, sau cel puţin de neschimbat şi de aceea cred că pocăinţa denominaţională nu este posibilă. Pe de altă parte conducerea agravează această problemă, susţinând că „totul este bine" şi că pocăinţa denominaţională nu este necesară-unii oameni sinceri, care nu cunosc solia îndreptăţirii lui Hristos sunt provocaţi de critica argumentată implicată clar în soliile aspre ale unei aşa-zise „drepte mărturii" şi se separă de compania bisericii organizate.

93

Acest lucru nu este înţelept; nu este necesar şi e greşit. Hristos nu ne cheamă niciodată să părăsim biserica; El ne cheamă la pocăinţă în biserică, să „suspinăm şi să plângem", în mod eficient, pozitiv, nu în sens negativ. O voce inspirată ne asigură categoric că va avea loc o ultimă pocăinţă denominaţională. Acest lucru se înţelege de la sine din afirmaţii ca acestea:

„Sunt instruită să spun adventiştilor de ziua a şaptea de pe întreg pământul că Dumnezeu ne-a chemat la Sine ca popor, pentru a-l fi o comoară specială. El a stabilit că biserica Sa de pe pământ vă rămâne perfect unită în Duhul şi sfatul Domnului oştirilor până la sfârşitul timpului” (Scrisoarea 54, 1908; Selected Messages, Book Two, pag. 397).

„Aveţi încredere în paza lui Dumnezeu. Biserica Sa trebuie instruită. Deşi slabă şi plină de defecte, ea este obiectul supremului Său, interes” (Scrisoarea 279, 1904; Idem, pag. 396).

„În timp ce am avut de purtat lupte îndârjite în efortul de a menţine distinct caracterul nostru, totuşi noi, în calitate de creştini care trăim conform Bibliei, am câştigat şi câştigăm continuu teren” (Scrisoarea 170, 1907; pag. 396, 397).

„Dovada pe care am avut-o în ultimii 50 de ani facum sunt 140] despre prezenţa Duhului lui Dumnezeu între noi, ca popor, ne va ajuta să trecem peste încercarea pe care o suferim din partea celor care trec acum în rândurile duşmanului şi care se aliază împotriva soliei lui Dumnezeu” (Scrisoarea 356, 1 907; pag. 397).

„Biserica poate părea că e gata să cadă, dar nu va cădea. Ea va rezista, în timp ce păcătoşii din Şion vor fi cernuţi afară – pleava va fi separată de grâul preţios. Aceasta este o încercare nemaipomenită, dar care trebuie să aibă loc neapărat” (Idem, pag. 380).

„Sunt încurajată şi binecuvântată când îmi dau seama că Dumnezeul lui Israel îşi conduce încă poporul, că El va continua să fie cu ei până la sfârşitul timpului.

Sunt instruită să spun fraţilor noştri din pasto-raţie: Lăsaţi ca soliile care vin de pe buzele voas

94

tre’ să fie încărcate cu puterea Duhului lui Dumnezeu… Este timpul cel mai potrivit pentru a oferi o demonstraţie a puterii lui Dumnezeu în vieţile şi în lucrarea noastră (Idem, pag. 406, 407). Solia lui Hristos către Laodiceea, de fapt chiar caracterul Său **agape** este judecat înaintea întregului univers. Va fi această solie eficientă? Sau va trece secol după secol fără a se împlini vreodată marea lucrare la care cheamă această solie?

Se remarcă anumite adevăruri a. Este clar că cea mai mare preocupare a Domnului este pentru conducătorii omeneşti ai bisericii Sale. „Lucrătorii lui Dumnezeu sunt simbolizaţi prin cele şapte stele…

Lucrătorii lui Hristos sunt paznicii spirituali ai oamenilor încredinţaţi grijii lor" (Gospel Workers, pag. 13, 14). „Aceste lucruri, spune Cel care ţine cele şapte stele în mâna Sa dreaptă, aceste lucruri sunt spuse învăţătorilor din biserică – celor cărora Dumnezeu le-a încredinţat mari responsabilităţi" (Acts of the Apostles, pag. 586). Ei sunt „cei pe care Dumnezeu i-a numit să poarte responsabilităţile conducerii" în biserică, „cei din birouri pe care Dumnezeu i-a desemnat la conducerea poporului Său" (Idem, pag. 164). Dacă ei refuză chemarea specială a lui Hristos la pocăinţă, organizaţia bisericii trebuie în cele din urmă să se dezintegreze. Dar conducerea **poate** răspunde chemării lui Hristos şi Apocalipsa arată că ei se **vor pocăi** înainte de sfârşit.

b. Hristos respectă organizaţia bisericii. El vrea ca „îngerul bisericii" să se pocăiasică mai întâi, şi apoi această experienţă să se răspândească în biserica mondială.

Când conducerea bisericii a lepădat „într-o mare măsură" solia de la 1888 (Selected Messages, Book One, pag. 234, 235), El nu i-a desconsiderat; El a permis ca necredinţa lor să ţină pe loc terminarea lucrării Sale timp de cel puţin un secol. Într-adevăr, cineva ar putea crede că, dacă această necredinţă va continua secol după secol, Domnul va fi răbdător şi deci va fi lipsit de putere, îngăduindu-i „îngerului" nepocăit „al bisericii" să continue să zădărnicească ţelul Său. Ideea este că, dacă

95

noi nu vom ţine pasul cu Domnul, El va fi totdeauna frustrat şi forţat să ţină pasul cu noi.

O. Totuşi noi avem o făgăduinţă încurajatoare pe care să ne sprijinim. Va veni timpul când Domnul va trece peste conducerea nepocăită. În 1885, cu trei ani înainte de „începutul" soliei marii strigări din 1888, Ellen White a scris preşedintelui Conferinţei Generale, un om care mai târziu a ales să lepede „cea mai preţioasă solie", atunci când ea a venit: ...

„Până când cei, care pot ajuta în [localitatea X] nu vor fi treziţi la un simţământ al datoriei lor „ei nu vor recunoaşte lucrarea lui Dumnezeu, când se va auzi marea strigare a celui de-al treilea îni ger. Când lumina va progresa luminând pământul, în loc să se ridice în ajutorul Domnului, ei vor dori. să modifice lucrarea Sa pentru a corespunde ideilor lor înguste. Permiteţi-mi să vă spun că Domnul va lucra în această ultimă lucrare într-o manieră mult deosebită de

ordinea obişnuită a lucrurilor şi într-un mod care va fi contrar oricărui plan omenesc. Vor exista printre noioameni care vor dori totdeauna să ţină sub control lucrarea lui Dumnezeu, să dicteze chiar ce mişcări trebuie făcute când. lucrarea merge înainte sub îndrumarea îngerului. care se alătură celui de-al treilea înger, în solia care trebuie dată lumii. Dumnezeu va folosi metode şi mijloace prin care se va vedea că El ia conducerea în mâinile Sale. Lucrătorii vor fi surprinşi de mijloacele simple pe care El le va folosi ca să aducă la îndeplinire şi să perfecteze lucrarea Sa de îndreptăţire" (Scrisoare 1 oct. 1885, către G.I. But –, ler; Testimonies to Ministere, pag. 300). Nimeni nu site precis cum „va lua Domnul conducerea în mâinile Sale". Deşi iubirea Sa este infinită, răbdarea Sa nu este. Iubirea Sa pentru o lume pierdută se va dovedi mai mare decât indulgenţa Sa răbdătoare faţă de o continuă încropeală a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea., Hristos a murit pentru lume. Va veni timpul când El nu va mai putea tolera nepocăinţa persistentă „şi voită. Indignarea Sa este îndreptăţită. Când va veni timpul se va striga „cine poate sta?"

Când chemarea lui Hristos la pocăinţă va fi apreciată de către „îngerul bisericii" căinţa şi împăcarea cu

El vor fi transmise corpului mondial mult mai repede decât credem noi că este posibil. Inimile vor fi umilite şi în cele din urmă va fi pregătit un popor care va da solia marii strigări unei lumi pentru care Hristos a murit. Nu există niciun motiv pentru care această vastă lucrare să nu fie realizată în timpul vieţii noastre.

Va leuăda Hristos Laodiceea?

„Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" (Ioan 5: 22). La rândul Lui, Hristos spune despre cei care nu vor crede în El: „Nu Eu îi judec" (Ioan 12: 47). Prin urmare singurii oameni pe care îi va „judeca" EL, vor fi cei pe care îi îndreptăţeşte. Numele Laodiceea înseamnă de fapt „îndreptăţirea poporului", adică a poporului lui Dumnezeu.

Solia recunoaşte biserica drept obiectul atenţiei supreme a lui Hristos. Apelul Său final implică faptul că El are speranţa unui succes, că El aşteaptă ca biserica Sa să răspundă în întregime, altfel nu şi-ar irosi divinul Său efort. Chemarea Sa exprimă încredere în iubirea agape ca într-o putere constrângătoare.

Mai mult, golul de timp de peste un secol, ne arată cum răbdarea

şi îndelunga Sa răbdare demonstrează că există un scop care trebuie îndeplinit cu succes. El nu ar acorda atâta grijă unui obiectiv pe care intenţionează să-l abandoneze în final. Astfel solia către Laodiceea este plină de speranţă Cuvântul „Laodiceea" nu este un sinonim pentru eşec. Ceea ce este rău la Laodiceea, nu este numele ei, ci încropeală, orbirea, ticăloşenia ei şi nu identitatea ei ca fiind ultima dintre cele şapte biserici, într-adevăr unele persoane nu se vor pocăi niciodată. Despre ele citim:

„Metafora vărsării din gura Lui înseamnă că El nu poate prezenta rugăciunile sau exprimările voastre de iubire lui Dumnezeu. El nu poate susţine în niciun fel învăţătura voastră cu privire la cuvântul Său sau lucrarea voastră spirituală. El nu poate prezenta problemele voastre religioase, cu cererea ca să vă fie dat har" (Testimonies, vol. 6; pag. 408) ... –.»—" –

97

— Pentru unii, poate pentru mulţi, această lepădare personală e posibil să fi avut deja loc în timpul nostru. Conducătorii care au lepădat apelul lui Hristos pot continua să deţină funcţii înalte şi să răspândească solii plăcute urechilor:

„Slava Domnului S-a depărtat de la Israel; deşi mulţi continuau încă formele exterioare ale religiei, puterea şi prezenţa Sa lipseau... Pace şi linişte este soluţia oamenilor care nu-şi vor ridica niciodată vocea ca o trâmbiţă pentru a arăta poporului lui DumnezPU fărădelegile lui şi casei. lui Iacov păcatele lor. Aceşti câini muţi, care nu latră, sunt cei care simt răzbunarea unui Dumnezeu o-fensat" (Testimonies, vol. 5, pag. 210, 211; 1882).

„Dumnezeu a făgăduit că acolo unde pastorii nu sunt responsabili, El însuşi se va îngriji de turma Lui. Dumnezeu nu a făcut niciodată ca turma în întregime, să fie dependentă de instrumentele omeneşti. Dar zilele curăţirii bisericii se apropie cu paşi repezi. Dumnezeu va avea un popor curat şi adevărat... Celor care s-au dovedit necredincioşi, nu le va fi încredinţată turma" (Testimonies, vol. 5 „pag. 80). Există dovezi alarmante că, într-un sens, Domnul i-a „vărsat" într-adevăr mai târziu pe cei care iniţial au lepădat începutul soliei marii strigări din 1888:

„Dacă oameni cum sunt fraţii Sinith, Van Horn, Butler vor sta deoparte, neunindu-se cu elementele pe care Dumnezeu le consideră esenţiale pentru a duce mai departe lucrarea în aceste timpuri

periculoase, ei vor fi lăsaţi în urmă... Aceşti fraţi... vor suferi pierderi veşnice, pentru că, deşi se pot pocăi şi vor fi mântuiţi până la urmă, ei nu vor câştiga niciodată înapoi ceea ce au pierdut prin cursul greşit al acţiunii lor” (Scrisoare, 9 ian. 1893; 1888 Materials, pag. 1 128).

„Conferinţa de la Minneapolis a fost ocazia de aur pentru toţi cei prezenţi să-şi umilească inimile înaintea lui Dumnezeu şi să-L primească pe Iisus ca marele învăţător, dar poziţia luată de unii la această întâlnire a demonstrat ruina lor. Ei nu au mai văzut niciodată clar, de atunci încoace şi nici

98

nu vor mai vedea vreodată, pentru că au întreţinut neîncetat spiritul care a prevalat acolo, un spirit rău, critic, denunţător” (Idem pag. 1 125, 1 126).

Vă rog să observaţi că în aceste afirmaţii solemne

Ellen White nu spune că aceşti fraţi dragi vor fi în final pierduţi. Ea spune că ei nu vor recupera niciodată solia cu experienţa pe care au lepădat-o.

— Istoria demonstrează că aceasta este adevărat. Cu toate că fraţii din conducere, pe care-i numeşte, şi-au mărturisit până la urmă greşeala, ei nu au recuperat niciodată solia în sine şi nu au cunoscut niciodată bucuria de a o vesti. Cărţile, predicile şi articolele lor stau în arhivă şi pot fi verificate – elementele esenţiale, care fac din solia de la 1888 „începutul” marii strigări, lipsesc din acestea. În „By Faith Alone”, Norval F. Pease recunoaşte că, atunci când secolul XIX a devenit XX, niciunul din cei care au lepădat iniţial solia nu au mai vestit-o.

În acest sens aceşti fraţi au suferit o pierdere veşnică, în acest sens special, pe care Ellen White l-a descris în Testimonies voi. 6, pag. 40, ei au fost „vărsaţi” din gura Domnului ca lideri ai bisericii, cu toate că au continuat să ocupe funcţii importante în biserică până la moartea lor.

Ce lecţie pentru noi! Chemarea lui Hristos pentru „îngerul bisericii” nu trebuie tratată cu uşurătate. El nu. Se joacă, nici nu glumeşte cu noi; El vorbeşte serios. Cât e de plâns starea unuia, care continuă să fie arogant în calitate de conducător, pastor, slujbaş al bisericii, prezbiter, când Hristos nu mai are nimic de-a face cu el? Dar cuvintele lui Hristos nu prezic un eşec complet şi colectiv al Eaodiceii.

Ultima mare controversă între Hristos şi Satana

Din când în când s-au format grupări separatiste pe baza

presupunerii că Hristos a lepădat întreaga conducere a bisericii Sale. Această părere vine dintr-o neînţelegere a chemării Sale la pocăinţă. Se crede că: a. chemarea la pocăinţă este pentru pocăinţa individuală; b. această chemare a fost înţeleasă; c. ea a fost lepădată.

99

Pe de altă parte Scriptura arată că: a. chemarea este pentru pocăinţa **corporativă** şi **denominaţională**; b. istoria demonstrează că ea nu a fost pe deplin înţeleasă şi c. prin urmare ea nu a fost lepădată, cel puţin nu definitiv şi nu cu bună ştiinţă.»

Dacă s-ar dovedi în cele din urmă adevărat faptul că chemarea lui Hristos este lepădată de corpul Său, atunci biserica ar fi într-adevăr sortită pierzării. Dar acest mare „dacă" nu este adevărat. Acesta ar pretinde eşecul soliei către Laodiceea şi înfrângerea finală a Domnului Iisus ca Iubit divin şi credincios. Oricine e dispus să conceapă o asemenea înfrângere **a** lui Iisus stă de partea duşmanului, pentru că Satan e hotărât ca o astfel de înfrângere să aibă loc. Chiar şi îndoiala supărătoare pe care o exprimă acest „dacă" se naşte dintr-o necredinţă păcătoasă, care e neloială lui Hristos.

Satan L-a asaltat mereu pe Fiul lui Dumnezeu cu acest cuvânt asemenea unui ghimpe. „**Dacă** El ar fi Regele lui Israel" „**dacă** Dumnezeu va fi cu El", era o tortură pentru sufletul Său. Suntem de partea lui Satan în marea luptă finală când discutăm în felul acesta: „dacă Mireasa nu se pocăieşte şi nu se pregăteşte", sau „dacă biserica nu răspunde". Această îndoială în ceea ce priveşte îndreptăţirea completă a lui Hristos paralizează devoţiunea după cum gazele cu efect neuroleptic paralizează voinţa unei persoane. Nimeni nu poate lucra din toată inima pentru pocăinţa denominaţională dacă el sau ea ascunde o îndoială secretă în ceea ce priveşte posibilitatea sau necesitatea acesteia. Această îndoială stă la baza lipsei de unitate din prezent, **a** multor confuzii şi inerţii. Dar ea este şi o trădare a lui Hristos, tot atât de sigură ca şi trădarea lui Iuda sau lepădarea lui Petru.

Medicamentul trebuie să corespundă bolii. Intenţia lui Hristos este ca pocăinţa să aibă loc în întreaga biserică.

Este adevărat că noi ne putem lupta în mod individual pentru victorie personală asupra unui temperament aspru, a unui gust pervertit, a iubirii de distracţii, a mândriei în îmbrăcăminte, senzualităţii sau o mie de alte cusururi. Dar esenţa apelului Domnului

din Apocalips 3 este că noi, ca biserică şi în particular, ca lideri ai bi
’100
sericii, suntem vinovaţi de păcatul **denominaţional.** Luat mai în amănunt acesta este: a. mândrie denominaţională („Tu spui: Sunt bogat şi m-am îmbogăţit”), b. satisfacţie denominaţională („Tu spui… nu am nevoie de nimic”), c. auto-înşelare denominaţională („Tu… nu ştii că eşti ticălos”) şi d. aparenţe de succes denominaţional, care nu sunt validate de Cer („Eşti nenorocit, sărac, orb şi gol”).

Remediile propuse sunt corespunzătoare: „aur curăţit prin foc”, „veşminte albe” şi „alifie pentru ochi”. În mintea conducătorilor bisericii va fi profund imprimat, ca niciodată mai înainte în istorie, un simţământ al adevăratului nostru rol pe scena universului. „Casa lui David” va fi adânc umilită de o nouă viziune a răstignirii lui Hristos şi a rolului jucat de ei în aceasta şi apoi va fi „deschis” acel „izvor pentru păcat şi necură-ţie” (Zah. 12: 10; 13: 1).

Noi trebuie şi putem avea succes acolo unde iudeii au căzut

Cu un model menţionat în istoria sacră ca cel al cetăţii ’Ninive, noi înţelegem felul în care se va propaga pocăinţa în biserica din zilele noastre. „De la cei mai mari până la ultimul dintre ei”, pocăinţa din solia către Laodiceea se va răspândi de la vârf către bază, prin toată biserica mondială. Dacă jertfa lui Hristos nu este în zadar, El va veni până la urmă, şi atât autorul cât şi cititorul acestei cărţi pot găsi o modalitate ca să grăbească acea zi.

Când acest lucru va fi înţeles şi îmbrăţişat de „îngerul bisericii”, metodele promovării lui vor avea o eficienţă, unică. Duhul Sfânt şi nu tehnicile promovate pe Madison Avenue, va face ca el să fie „vestit”. Ca şi în zilele cetăţii Ninive „împăratul şi mai marii lui” se vor uni solidar pentru a împlini ceea ce Domnul îi cheamă să facă (v. Iona 3: 5 – 9). Acest principiu îi acordă fiecărui membru individual o însemnătate vitală. Aceasta deoarece pocăinţa colectivă nu numai „plânge şi suspină”, ci şi conduce efectiv prin credinţa în Hristos la cooperare cu El – în lucrarea Sa finală de ispăşire. **„Ce! mai**
101
1
slab va fi în ziua aceea ca David, şi casa **lui** David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului” (Zah. 12: 8). Domnul poate folosi încă instrumente umile pentru a face o mare lucrare. Dar ei trebuie să-şi facă lucrarea cu râvnă, să-şi disciplineze mintea şi să se informeze.

Deşi în trecut chemările lui Dumnezeu la pocăinţă au fost de obicei refuzate, noi nu nu trebuie să aşteptăm ca şi chemarea Sa finală să dea greş. Tabloul profetic este clar: la sfârşitul timpului trebuie să se întâmple ceva ce nu s-a mai întâmplat niciodată mai înainte. Lunga şi trista istorie a mileniilor de întuneric trebuie schimb – bată. Acest lucru este cerut de doctrina biblică a curăţirii sanctuarului ceresc. Biserica rămăşiţei va da slavă Domnului şi-L va îndreptăţi într-un fel nemaiîntâlnit încă. Elementul cheie va fi o solie a îndreptăţirii prin credinţă adevărată şi curată, „într-adevăr solia celui de-al treilea înger".

O dovadă mai importantă decât simţămintele noastre subiective

Metoda noastră slabă de evaluare a bunătăţii sau răutăţii relative a bisericii nu este o metodă valabilă de judecată. Recunoaşterea ei nu depinde de judecata noastră umană subiectivă a virtuţilor sau greşelilor ei. Aceasta depinde de criteriul obiectiv al profeţiei biblice şi de capacitatea creativă a iubirii agape. Astfel adevăratul test al credinţei noastre e bazat chiar pe Scriptură.

Profeţiile din Daniel şi Apocalips arată către ridicarea bisericii din zilele din urmă, căreia i-a fost încredinţată vestirea Evangheliei veşnice în formula ei finală. Istoria dezvoltării acestei biserici demonstrează că ea îndeplineşte criteriul dar că a dat greş în a-şi împlini misiunea.

Soluţia problemei văditei sale necredincioşii este pocăinţa denominaţională şi nu dezintegrarea denominaţională. Aceasta este singura lucrare pe care Marele Preot o poate îndeplini în Ziua Ispăşirii finale. Profeţia lui Daniel (8: 14) declară că pocăinţa va avea loc sigur

102

şi nu e doar d simplă posibilitate sau probabilitate. A venit timpul să credem aceasta cu toată inima, aşa încât să putem da la o parte barierele şi să cooperăm uniţi cu El în lucrarea Sa.

Un subiect mâi amplu: Onoarea lui Hristos

Astfel biserica se va pregăti pentru a fi Mireasa lui Hristos. El merită acest rod practic al jertfei Sale. El a suferit îndeajuns de mult. şi în final biserica I se va supune complet, aşa cum o mireasă se supune soţului său.

Există membri sinceriai bisericii, care s-au îndoit că o asemenea îndreptăţire va avea loc vreodată. Ei trebuie să înţeleagă că acest „dacă" plin de îndoială frânează adevărata lucrare a lui Dumnezeu.

Aceste îndoieli determină sufletele să se rătăcească printre, rândurile celui care este hotărât ca Hristos să nu fie în final proslăvit. Cea mai serioasă problemă a Domnului nu sunt duşmanii din afara lucrării Sale, ci orbirea şi necredinţa, care există printre urmaşii Săi declaraţi.

Aţi auzit vreodată de o mireasă care, în timpul ceremoniei de nuntă, refuză să-şi accepte mirele, în ciuda asigurărilor de iubire credincioasă ale acestuia? Nu ar fi un asemenea mire teribil de umilit?

Puteţi să vă imaginaţi o mai mare tragedie la sfârşitul istoriei decât cea a unui Hristos dezamăgit, stând în picioare înaintea „uşii” şi bătând zadarnic în ea, ca apoi să plece cu umilinţa înfrângerii? Asta este ceea ce doreşte diavolul! De ce să ne lăsăm prinşi din greşeală? Tabloul pe care-l vedem în Scriptură indică succes deplin. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit. Dumnezeule, Tu nu’ dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită”. (Ps. 51: 17). În virtutea jertfei infinite de pe Calvar noi trebuie să alegem să credem că solia Lao-diceei îşi va atinge în totalitate obiectivul.

Ceea ce Dumnezeu şi-a propus să facă pentru lume prin Israel, poporul ales, El va aduce la îndeplinire prin biserica Sa actuală de pe pământ. El „Şi-a lăsat via altor gospodari”, adică poporului

103

care ţine legământul Său şi care, credincios, „Îi dă roadele la timp” (Prophets and Kings, pag. 713, 714). Biserica Laodiceea este biserica noului legământ. Nu. pentru bunătatea intrinsecă a bisericii îi va rămâne Domnul credincios, ci pentru că El trebuie să fie un Dumnezeu care ţine legământul. „Nu, nu pentru neprihănirea ta, nici pentru integritatea inimii tale intri tu în stăpânirea ţării lor, ci... [pentru ca] Domnul Dumnezeul tău... să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinţilor tăi, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov” (Deut. 9: 5). Acest aspect al caracterului lui Hristos şi anume faptul că Şi ţine legământul, este o asigurare că solia către Laodiceea nu va da greş.

Nu avem niciun drept de a judeca chemarea Domnului nostru şi să deliberăm asupra ei, ca şi cum ar fi o sugestie făcută de un om. Să dispară chiar gândul despre aşa ceva! Nu este suficient că Domnul cheamă la Judecată? Cum de îndrăznesc unii să zică: „Ei bine, ideea îmi place, dar mă îndoiesc că va avea succes”, sau „Părerea mea personală este că noi nu suntem chiar aşa de răi ca să „avem nevoie de o pocăinţă denominaţională”. Niciun comitet sau conferinţă nu poate îndrăzni să

se opună chemării lui Hristos.

„Cel Infinit trage încă la răspundere naţiunile, în timp ce mila Sa se vădeşte prin chemările, la pocăinţă, acest cont rămâne deschis; dar când cifrele ating un anumit nivel fixat dinainte de Dumnezeu, începe revărsarea mâniei Sale. Contul este închis" (Prophets and Kings, pag. 364). Dacă El ţine un cont cu naţiunile, de ce n-ar ţine un cont şi cu o denominaţiune?

Universul ceresc priveşte la noi ca la televizor. Ei au urmărit şi răstignirea Prinţului slavei. Şi au văzut că El a chemat la umilinţa inimii, la căinţa şi zdrobirea sufletului o denominaţiune care se mândreşte a fi „biserica rămăşiţei".

Ce fel de răspuns vor vedea ei din partea generaţiei noastre?

1 Spuneţi că s-ar putea ca să eşueze conducerea sau ca ea să respingă chemarea Domnului? Istoria Israelului demonstrează că „poporul" poate interveni, poate cere şi poate duce la pocăinţă; vi Ieremia 26.

104

11. PROBLEMA PRACTICĂ:

CUM SE POATE POCĂI O BISERICĂ cU MILIOANE DE MEMBRI?

Stă oare maşinăria noastră complexă în calea lucrării Duhului Sfânt? Pe măsură ce creştem din ce în ce mai mult trebuie să ne şi depărtăm de Hristos? Trebuie să existe un răspuns.

Cum e posibil ca o biserică cu o organizaţie largă să se pocăiască? Trebuie ca trupul să se mai dezmembreze şi să ajungă dezordonat din punct, de vedere spiritual, ca un patruped ale cărui spasme şi convulsii nu pot fi controlate de către cap?

Calitatea esenţială a pocăinţei rămâne aceeaşi în toate veacurile şi în toate împrejurările. Oamenii, nu maşinile şi nu organizaţiile se pocăiesc. Dar pocăinţa care se cere de la Laodiceea este unică prin circumstanţe, profunzime şi întindere. Biserica nu este o maşină şi nici organizaţia ei nu-i o forţă impersonală. Biserica este un corp şi organismul ei arată capacitatea ei vi – tată de funcţionare. Persoanele care compun corpul se pot pocăi ca un tot unitar, deoarece fiecare membru este în întregime una cu oricare alt membru.

După cum am văzut, metanoia (cuvântul grecesc pentru pocăinţă) înseamnă literal „înţelegere după ce lucrurile au fost analizate". Ea nu poate fi completă până la încheierea istoriei de probă, când vina istoriei este

105

În sfârşit pricepută. Câtă vreme există un mâine, care va asigura adâncirea reflecţiei asupra a ceea ce am gândit azi, sau cât timp păcatele altora pot să descopere propria noastră vină, care-i mai mare, pocăinţa noastră va rămâne în acest sens incompletă.

Dar ea va creşte, pentru că, „cu fiecare pas prin care avansăm în experienţa noastră creştină, pocăinţa noastră se va adânci" (Christ-s Obiectiv Lessons, pag. 160). Marele Preot care curăţă sanctuarul ceresc nu a abdicat de la lucrarea Sa. Poporul Său s-ar putea să dea greş, în a înţelege lecţia, dar El îl va duce din nou şi din nou în acelaşi loc, până când vor birui. S-ar putea ca testul final să fie acum în desfăşurare (v. Testimonies, vol. 4, pag. 214; voi. 5, pag. 263).

Un viitor strălucit pentru lucrarea lui Dumnezeu în programul evenimentelor care stau să vină, figurează o experienţă frumoasă, unică în istorie. Am neglijat adesea profeţia aceea, care nu încălzeşte inima din Zaharia, profetul central în Hristos al ploii târzii. El ne spune că în biserica din ultimele zile şi din partea conducerii ei va veni un răspuns din inimă faţă de Calvar, care va transforma complet biserica. Vorbind prin ea (profeţie) despre evenimentele finale, Domnul spune:

„Şi atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de înviorare şi de rugăciune şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut... în ziua aceea se va deschide casei lui David şi locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat şi necurăţire (Zah. 12: 10 – 13: 1). Care este „casa lui David?" Ea a constituit în vechime guvernul poporului ales al lui Dumnezeu. Zaharia se referă la conducerea bisericii din zilele din urmă ca fiind tot una cu „îngerul bisericii", sau cu „împăra-tulşi mai marii lui" pentru a împrumuta terminologia lui Iona. Ei sunt „oamenii lui Iuda" pe care Daniel îi distinge de „locuitorii Ierusalimului" (Dan. 9: 7). „Casa

106

lui David" include toate nivelele de conducere din biserica organizată.

Cine sunt „locuitorii Ierusalimului?" Ierusalimul este un „oraş" al urmaşilor lui Avraam, corpul organizat al poporului lui Dumnezeu. În zilele lui Zaharia el a fost capitala unui grup distinct de oameni chemaţi să-l reprezinte pe adevăratul Dumnezeu în faţa naţiunilor

lumii, un corp colectiv, ales, de închinători declaraţi.

„Duhul de har şi implorare” nu va fi revărsat peste descendenţii individuali împrăştiaţi ai lui Avraam, ci peste locuitorii „oraşului”, un corp vizibil al poporului ales al lui Dumnezeu pe pământ. (Este subînţeles faptul că niciun descendent al lui Avraam, care alege să locuiască în afara „Ierusalimului” nu va împărtăşi binecuvântarea. După robia babiloniană, evreii care au ales să rămână printre popoarele în care erau împrăştiaţi, refuzând să se întoarcă în poporul ancestral din Palestina, au fost într-adevăr pierduţi pentru istorie).

Pare oare imposibil ca spiritul părerii de rău să fie revărsat peste o conducere şi o biserică mondială congestionate de complexitatea organizatorică? Că cât biserica ajunge mai amestecată prin entităţile ei multiple, cu atât e mai mare pericolul ca acest corp colectiv uriaş să reziste îndemnurilor simple, directe ale Duhului Sfânt. Fiecare persoană care primeşte o viziune încearcă simţământul că are mâinile legate – ce poate face el? Marele monolit organizaţional pare să se mişte cu pas de melc. Dacă facem abstracţie de acest „Duh de har şi de implorare”, cu cât ne apropiem mai mult de sfârşitul timpului şi cu cât biserica devine mai mare, cu atât mai complexă şi mai congestionată este înaintarea ei şi cu atât mai îndepărtată apare perspectiva acestei experienţe.

Dar să nu trecem cu vederea ceea ce spune Biblia. E nevoie să ne amintim căci, cu mult înainte ca noi să fi dezvoltat complicatelensiastre sisteme de organizare a bisericii, Domnul a creat sisteme de organizare infinit mai complexe, şi totuşi „duhul... era în roţi” (Ezechiel 1: 20). Problema noastră nu este complexitatea organizaţiei; este iubirea colectivă a eului. Şi solia crucii se poate îngriji de această problemă!

107

De ce are lumea nevoie de poporul lui Dumnezeu

Lumea are nevoie de un „Ierusalim” ca „martor pentru toate popoarele”. Fără el, misiunea nu poate fi îndeplinită, Istoria căderii vechiului Israel dovedeşte că, fără „Duhul de har şi de implorare”, organizaţia, denominaţiorâală devine inevitabil rigidă şi reprezintă greşit misiunea ei divină. Zaharia spune că o viziune corectă asupra Calvarului provoacă părere de rău („ei îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care ei [nu iudeii şi romar nii unui mileniu trecut] L-au străpuns”. Astfel viziunea crucii va asigura soluţia finală a problemei

„păcatului şi neeurăţiei” umane.

Ce este „necurăţia”? Trebuie să fie acel strat profund de motivaţie egoistă, neînţeleasă, care stă la baza oricărui păcat şi care trebuie curăţit în Ziua Ispăşirii, lucru care nu a fost realizat niciodată pe deplin în nicio; generaţie precedentă. Motivaţia fricii de iad, cu cealaltă faţă a aceleiaşi monede, speranţa răsplăţii veşnice, va face loc constrângerii curate a iubirii lui Hristos. Iubirea colectivă de sine va fi „răstignită împreună cu Hristos”.

Cum lucrează acest „Duh de har şi de implorare”? Această experienţă remarcabilă este formată din două elemente distincte: a. „Duhul de har”, o apreciere a crucii, o viziune a caracterului plin de iubire al lui Dumnezeu, complet devastatoare şi nimicitoare pentru suficienţa şi mândria omenească; şi b. „Duhul de implorare”, rugăciunea care se înalţă din inimi căite, zdrobite.

Diferenţa esenţială de calitate între această „cerere de îndurare” şi rugăciunile formale obişnuite este mare. Oamenii vor detecta imediat autenticitatea unei asemenea rugăciuni, pentru că ea va tteni din inimi umilite prin pocăinţă corporativă. Când rugăciunea va veni dintr-o asemenea inimă, spune David, atunci vom „învăţa-căile Tale pe cei ce le calcă şi păcătoşii se vor întoarce la Tine” (Psalmul 51: 13). Câştigarea de suflete va avea succes atunci.

108

Duhul oare va pătrunde fiecare adunare va fi recunoscut. Strâns legată de profeţia lui Zaharia din capitolul 10, găsim o altă profeţie care ne arată rezultatele unei asemenea pocăinţe denominaţionale:

„Oameni din lumea întreagă vor veni în număr mare în pelerinaj la Ierusalim din multe cetăţi străine pentru a asista la aceste festivităţi. Oamenii vor scrie prietenilor tor din alte cetăţi [denominaţiuni] şi vor spune: „Să mergem la Ierusalim pentru a cere Domnului să ne binecuvânteze, să fie milos cu noi. Eu mă duc! Vino, te rog, cu mine. Să mergem acum!” (Zaharia 8: 20, 21, Living Prophecies, parafrazat ide Kenneith N. Taylor).

Crucea şi pocăinţa denominaţională

Ce se poate face pentru a grăbi această zi? Trebuie oare să initrăm în mormintele noastre şi să lăsăm această sarcină pe seama unei generaţii viitoare?

Dacă refuzăm pocăinţa la care ne cheamă Hristos, răspunsul trebuie să fie „da”. Dacă ţinem să perpetuăm mândria şi demnitatea,

răspunsul trebuie să fie „da”. Dacă permitem ca moideleliele negative din trecut ide reacţie a conducerii să continue, răspunsul trebuie să fie „da”. Răspunsul poate şi va fi cu siguranţă „nu”, atunci când iubirea de sine personală şi de grup va fi răstignită împreună cu Hristos. Numai atunci se va avea curajul unei martorii în adevăr, în opoziţie sfântă, împotriva unei mentalităţi ide grup nesfinţite.

Răspunsul la întrebarea „Cum?”, este solia crucii… Mă vor privi pe Mine. Cel pe care L-au străpuns”, spune Domnul. Aici este concentrată recunoaşterea deplină a vinei corporative şi „Duhul” acordat poate veni doar în urma unei pocăinţe depline şi sincere a corpului. Orice păcat omenesc are în centru’ uciderea. Fiului lui Dumnezeu. Atâta timp cât acest lucru nu este înţelese, „Duhul de har şi de implorare” nu e bine venit în inimile mândre şi de aceea nu poate fi primit. De aceea noi rămânem copilăroşi, în mod tragic mulţumiţi „să defilăm ţanţoşi pe scena universului, inconştienţi de adevărata noastră stare de plâns. O cunoaştere a adevărului în întregime aduce pă

109

rere de rău pentru păcat, nu o teamă egoistă de pedeapsă, ci o împreună simţire cu El în suferinţele Sale şi o preocupare din toată inima pentru îndreptăţirea Lui.

Acest transfer de interes de la sine către Hristos va fi total şi pătrunzător. El nu a fost niciodată realizat în întregime din zilele apostolilor încoace. „Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut” (Zah. 12: 10). Datorită lui Dumnezeu, cei mai mulţi dintre noi nu au cunoscut niciodată acest fel de durere; totuşi putem începe să o apreciem. Vom cânta: „Din fundul adâncului Te-am strigat, Doamne” (Ps. 130: 1). A muta centrul preocupărilor noastre de la neliniştea cu privire la Dropria noastră mântuire, la Hristos – această minune doar Duhul Sfânt o poate realiza.

Preocuparea noastră naturală pentru siguranţa noastră personală a impregnat adesea experienţa spirituală din imnurile, din rugăciunile şi predicile noastre. Dacă nu ar fi puterea Duhului Sfânt, care să realizeze minunea acestei schimbări, am putea estima ca fiind necesare decenii, poate chiar secole, pentru ca să se realizeze o asemenea’ transformare în natura umană. Dar o „lucrare scurtă” este posibilă şi a fost promisă (Rom. 9: 28). Dacă comunismul din Europa de est s-a putut prăbuşi atât de repede, cu siguranţă că şi necredinţa

Laodiceii se poate prăbuşi într-un timp scurt.

Ultima biserică este compusă din persoane ca oricare altele din istoria omenirii, născute cu o „fire pământească” – inima naturală, nerenăscută1 a păcătosului. Dar descoperirea adevărului va lucra pentru ei o transformare a minţii. Cu cât ei primesc mai mult gândul lui Hristos, cu atât mai profund devine simţământul lor de căinţă. O minte, după ce a fost iluminată, vede păcatul fără să-şi facă iluzii. Laodiceea şi-a deschis în sfârşit ochii.

Sunt veşti bune, nu rele

Totuşi această pocăinţă este opusul disperării sau mâhnirii. Când vedem starea noastră păcătoasă şi regretăm ca unii care au primit lumina ce vine în urma faptului că am; înţeles, atunci putem aprecia într-adevăr „Vestea

110

Bună” din ea.

— Cei care se tem de pocăinţă, ea nu cumva aceasta să le aducă mâhnire sau întristare nu înţeleg gândul lui Hristos şi îşi închid inimile înaintea puterii vindecătoare a Duhului Sfânt. Râsul lumii e superficial şi când apar încercările se transformă repede în disperare. „Nu cum o dă lumea”, aşa este bucuria pe care o dă Hristos şi care se potriveşte ou faptul că El a fost un om al durerii şi obişnuit cu suferinţa (v. Ioan 14: 27; îs. 53: 3). Cum slujbaşii bisericii rămăşiţei trăiesc în mijlocul tragicei dezintegrări, care va caracteriza zilele din urmă: făcea bucurie (profundă, neînşelătoare a Domnului va veni dintr-o credinţă realistă „O umblare mai intimă împreună cu „Omul durerii” va face pe poporul lui Dumnezeu capabil să-i ajute pe cei fără adăpost şi flămânzi, pe cei care mor de SIDA, pe cei care plâng pentru căminele lor dărâmate.

Pocăinţa la nivel *individual* vine din înţelegerea care urmează analizării problemei, o schimbare a concepţiei, care vede caracterul personal şi istoria în lumina Calvarului. Lucrurile din viaţă, care înainte nu erau înţelese, devin cunoscute. Egoismul profund înrădăcinat în suflet, corupţia motivaţiei, toate sunt văzute în lumina care izvorăşte de ia cruce.

Pocăinţa pentru corpul bisericii vine din aceeaşi înţelegere care urmează analizării problemei, dar ea vede istoria denominaţională din perspectiva Calvarului. Ceea ce nu a fost înţeles anterior în istorie devine cunoscut. Mişcări şi dezvoltări, care erau misterioase atunci, sunt văzute acum în semnificaţia lor mai largă şi adevărată. Ziua

Cincize-cimii defineşte pentru totdeauna realitatea slăvită a pocăinţei.

Secretul succesului apostolic

Secretul succesului bisericii primare a constat în înţelegerea faptului că „voi L-aţi răstignit pe Hristos”, după care a urmat în mod natural adevărata pocăinţă. Hristos cel răstignit a devenit apelul central al întregii lucrări a apostolilor. Cartea Faptelor nu ar fi fost scrisă niciodată „dacă membrii bisericii primare nu ar fi realizat implicarea lor în experienţa plină de bucurie a unei pocăinţe adecvate.

111

Plecând de la Fapte 10 citim cum şi. alţii, în afară de iudei, au luat parte la aceeaşi experienţă. Apostolii s-au minunat că Neamurile pot experimenta acelaşi răspuns profund faţă de cruce pe care şi iudeii credincioşi l-au dat, şi să primească astfel darul Duhului Sfânt (Fapte 10: 44 – 47). Duhul Sfânt a adus adevărul mai aproape de inimi decât s-au aşteptat apostolii. Ascultătorii lor căiţi s-au identificat cu iudeii şi au recunoscut partea lor de vină. Cu alte cuvinte, Neamurile au experimentat o pocăinţă colectivă.

Nimic în Scriptură nu indică faptul că primirea deplină a Duhului Sfânt în ultimele zile va fi cumva diferită.

12. CE NE SPUNE ISTORIA NOASTRĂ DENOMINAŢIONALĂ

Vestea rea: am pierdut câteva bătălii; Vestea bună: războiul nu s-a terminat.

Acordă oare istoria noastră denominaţională importanţă chemării lui Hristos la pocăinţă în aceste zile din urmă? Există câteva moduri posibile de a privi istoria noastră:

1. *Putem privi trecutul nostru cu mândrie, ca o echipă sportivă, care nu a pierdut aproape niciodată vreun joc.* Atitudinea aceasta pare a însemna loialitate, deoarece se consideră că binecuvântările lui Dumnezeu revărsate asupra bisericii reprezintă aprobarea Sa faţă de starea noastră spirituală. Rezultatul este apatia şi o încropeală persistentă. Aceasta este de departe cea mai populară viziune asupra istoriei noastre, dar mândria ei spirituală este tocmai opusul credinţei nou-testamentare, care include totdeauna elementul căinţă.

2. *Prin contrast, alţii privesc istoria noastră cu disperare.* Au existat în istoria noastră eşecuri reale, pe care unii le interpretează ca dovezi că Domnul a lepădat această biserică… Acest punct de vedere a produs felurite desfăşurări de critică neroditoare şi distructivă. Deseori aceste mişcări sunt iniţiate ca un protest legitim împotriva

mândriei spirituale sau apostaziei, deşi ele oferă rar o soluţie practică problemei.

Dar ambele mişcări au ceva în comun: amândouă se opun energic pocăinţei denominaţionale. Prima grupare

I se opune din motiv că *nu ar fi necesară.* Chiar sugestia este privită ca impertinentă, neloială, considerată la fel cum preoţii din vechime considerau apelurile lui Ieremia la pocăinţă naţională. Al doilea grup o respinge din motiv că ar fi *imposibil,* pentru că ei cred că Domnul a retras bisericii atât privilegiul, cât şi posibilitatea unei asemenea pocăinţe.

Există un al treilea punct de vedere posibil: 3. *Putem privi istoria noastră cu o încredere născută din căinţă.* Aceasta este o abordare realistă. Biserica aceasta este adevărata „rămăşiţă" din profeţii chemată la existenţă de Dumnezeu. Lumea nu a auzit încă adevărata solie, şi poporul Său nu a fost încă pregătit pentru revenirea lui Hristos. Acest punct de vedere „se bucură în adevăr". El nu caută să evite sau să suprime faptele evidente din istoria noastră, care cheamă la pocăinţă şi reformă. Eşecul de a-L onora pe Domnul nostru, ne cere pur şi simplu să cădem pe genunchi. Cu toate acestea, realismul luminează viitorul cu speranţă. Bucuria Domnului însoţeşte totdeauna pocăinţa.

Încercări de a explica lunga întârziere

Adevărul oferă totdeauna motive de speranţă. Tăgăduirea sau suprimarea adevărului produce disperare zadarnică. Explicaţia este că, conştiinţa umană recunoaşte realitatea scurgerii timpului, inerţia spirituală accentuată şi starea suferindă a lumii. O desconsiderare a chemării lui Hristos la pocăinţă va distruge inevitabil moralul membrilor informaţi ai bisericii din lumea întreagă. Pierderea pentru biserică este incalculabilă.

Suntem forţaţi să recunoaştem că lunga întârziere trebuie explicată într-un fel. Ceva, undeva, trebuie „abandonat". Sunt sugerate de obicei patru soluţii posibile:

a. *Unii spun că însăşi integritatea bisericii „trebuie „abandonată".* Aceasta, spun ei, înseamnă că speranţele bisericii nu s-au împlinit, pentru că chiar existenţa ei a «devenit nelegitimă. Ea a dispreţuit favoarea lui Dumnezeu, mai adaugă ei, şi de aceea nu mai reprezintă o miş

care valabilă, condusă de El. Această părere duce în cele din urmă, în mod logic, la concepţia „sunt mai sfânt decât tine”.

b. *Unii teologi spun că doctrinele fundamentale ale bisericii trebuie „abandonate”.* Pionierii noştri au fost naivi din punct de vedere teologic. În particular, doctrina despre sanctuar, care face din Mişcarea Adventă o denominaţiune unică, zic ei, nu este biblică. Din nou, această soluţie propusă este o consecinţă fatală a lungilor decenii de foame după „adevărata solie a îngerului al treilea”, legătura dintre neprihănirea prin credinţă şi curăţirea sanctuarului, descoperită în 1888.

c. *Unii propagandişti sugerează că înţelegerea de către noi a „Spiritului Profeţiei” trebuie „abandonată”.* EUen White nu s-a bucurat, spun ei, de o inspiraţie divină în măsura în care am crezut noi. Ea a fost inspirată doar în sensul în care au fost inspiraţi şi alţi scriitori ai secolului al XIX-lea. Ceva trebuie într-adevăr „abandonat* şi firii omeneşti, simţindu-se iritată de standardele înalte ale lui Ellen White, i-ar fi plăcut să distrugă credibilitatea ei profetică. „Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi” a fost strigătul Israelului revoltat împotriva lui Iisus. Acum noi întâmpinăm aceeaşi revoltă împotriva „mărturiei lui. Iisus”, care este denigrată ca fiind o reminiscenţă a secolului al XIX-lea.

d. *Unii sugerează că, de fapt, coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, a fost a doua venire, şi că ea continuă de atunci încoace.* Cu cât va fi mai lungă Marea întârziere, cu atât mai puternică va fi ispita de a restructura doctrina despre a doua venire şi de a abandona credinţa într-o revenire a lui Iisus, personală, literală şi iminentă.

În toate cele de mai sus pândeşte o acuzaţie virtuală împotriva lui Dumnezeu însuşi. „Domnul meu întârzie să vină”, a devenit un laitmotiv. Încă din zilele pionierilor noştri, se crede, El Şi-a bătut joc de rugăciunile oamenilor sinceri, care au rămas credincioşi poruncilor Sale şi credinţei în Iisus, în ciuda ridiculizării la care au fost supuşi de către alte biserici creştine şi de către lume. Acest punct de vedere ne cere să credem că El Şi-a dezamăgit poporul, nu numai pe 22 octombrie 1844, dar încontinuu de atunci încoace. Chestiunea în dezbatere este credincioşia lui Dumnezeu.

115

Soluţia istorică la impasul nostru

Dacă înţelegem chemarea lui Hristos către „îngerul bisericii

Laodiceea” drept o chemare la pocăinţa denomi-naţională, atunci putem vedea cele patru soluţii propuse mai sus într-o lumină diferită:

a. Integritatea bisericii rămâne intactă, ea fiind adevărata „rămăşiţă” din profeţiile biblice.

b. Doctrinele noastre fundamentale rămân valabile, fiind în totalitate biblice.

c. EUen White suferă critica şi atacurile ca o persoană de încredere şi cinstită, care a exercitat darul profetic al „mărturiei lui Hristos”.

d. Coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii nu se confundă cu cea de-a doua venire din viitor, personală şi literală a lui Iisus. Domnul nu şi-a întârziat venirea, nici nu şi-a bătut joc de rugăciunile sincere ale poporului Său de la 1844 încoace. Pionierii au fost într-adevăr conduşi de Duhul Sfânt în înţelegerea profeţiilor, a celei de-a doua veniri şi a sanctuarului. Ceea ce trebuie „abandonat” deci este doar necredinţa noastră laodiceeană colectivă, păcătoasă şi care a zădărnicit toate încercările Domnului nostru de a aduce vindecare, unitate şi reformă.

Pe de altă parte, alternativa este înspăimântătoare. Dacă Domnul nostru şi-a întârziat într-adevăr venirea, El ne-a înşelat şi nu mai putem avea încredere în El pe viitor. Dar dacă **noi** l-am întârziat venirea, atunci mai este încă speranţă. Nepocăinţa noastră necredincioasă poate fi vindecată. A insista să spunem că Domnul şi-a întârziat venirea, aceasta distruge speranţa adventă, dar a recunoaşte faptul că noi am întârziat-o, aceasta poate valida şi confirma speranţa noastră.

Întocmai ca iudeii

Paralela noastră istorică cu vechea naţiune iudaică este izbitoare. Ei erau cu adevărat poporul ales al lui Dumnezeu, bucurându-se de tot atâtea dovezi ale favorii Sale ca şi noi. Mândria lor pentru structura şi organizaţia lor denominaţională s-a arătat prin atitudinea lor. **„Acesta**

este **Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului”** (Ier. 7: 4). Pentru noi Templul este organizaţia noastră mondială, care constituie o sursă tot aşa de mare de mândrie pentru noi ca şi templul pentru vechii iudei. Într-adevăr, Domnul a întemeiat şi a binecuvântat vechiul templu, dar refuzul iudeilor de a se pocăi ca

popor I-a anulat semnificaţia.

„Aceeaşi neascultare şi acelaşi eşec, care s-au văzut în biserica iudaică, au caracterizat chiar într-o mai mare măsură poporul care a avut această mare lumină din Cer prin ultimele solii de avertizare [Să lăsăm noi ca istoria vechiului Israel să se repete în experienţa noastră?] Să ne irosim şi noi, ca şi ei, ocaziile şi privilegiile noastre până când Dumnezeu va permite opresiunii şi persecuţiei să vină asupra noastră? Va fi lăsată nefăcută lucrarea care ar putea fi făcută acum în pace şi relativă prosperitate până când va trebui făcută în zile întunecate, sub presiunea încercărilor şi a persecuţiei?

Este o vină teribilă, pentru care biserica este responsabilă” (Testimonies voi. 5, pag. 456, 457). Este devastator pentru respectul de sine al oricărei persoane să facă faţă vinovăţiei ei fără ispăşirea lui Hristos... Acelaşi lucru este şi cu corpul bisericii. Pentru a putea face faţă acestei „vinovăţii teribile” fără a fi descurajaţi, trebuie să vedem cât de neschimbătoare este iubirea lui Dumnezeu pentru biserică. Indiferent care ar fi „vina” ei, biserica este încă singurul obiect de interes suprem al Domnului. Din nou aceasta implica aspectul creativ al iubirii *agape* a lui Dumnezeu.

Criticii care sunt gata să spună că nu mai este speranţă pentru biserică, fără să vrea sunt în conflict cu adevărul fundamental despre caracterul lui Dumnezeu. „Ispăşirea finală”, despre care am vorbit atât de mult, trebuie să includă o împăcare finală cu realitatea caracterului Său divin în cadrul Zilei Ispăşirii antitipice.

Multe afirmaţii inspirate compară eşecul nostru denominaţional cu cel al iudeilor. Câteva exemple vor fi de ajuns: i

„De la întâlnirea de la Minneapolis [1888], am văzut starea bisericii Laodiceea ca niciodată mai înainte. Am auzit mustrarea Domnului către cei care

117

se simţeau atât de satisfăcuţi, care nu ştiau’nimic despre sărăcia lor spirituală... Ca şi iudeii, mulţi şi-au închis ochii, ca să nu vadă” (Review and Herald 2S august 1890).

Încăpăţânarea şi necredinţa noastră sunt mai puţin scuzabile în zilele noastre decât au fost în zilele lui Hristos... Mulţi spun: „Dacă aş fi trăit în timpul lui Hristos... nu L-aş fi lepădat şi răstignit, aşa cum au făcut iudeii”, dar lucrul acesta va fi dovedit prin modul în care tratează solia şi pe solii Săi de azi. Domnul îşi testează poporul de azi, tot aşa

cum i-a testat pe iudei în vremea lor.

Dacă noi... călătorim pe acelaşi tărâm, nutrim acelaşi spirit, refuzăm să primim admonestări şi avertizări, atunci vina noastră va creşte cu mult, şi condamnarea, care a venit peste ei, va cădea asupra noastră" (Idem, 11 aprilie 1893)... Tot universul ceresc a fost martor la tratamentul dispreţuitor la care a fost supus Iisus Hristos, reprezentat prin Duhul Sfânt [la sesiunea din 1888]. Dacă înaintea lor ar fi stat Hristos, ei [„propriii noştri fraţi"] L-ar fi tratat într-o manieră similară celei în care L-au tratat iudeii. (Special Testimonies Serie A, nr. 6 pag. 20).

„Oamenii care s-au declarat evlavioşi, L-au dispreţuit pe Hristos în persoana solilor Săi [1888]. Ca şi iudeii, ei au lepădat solia lui Hristos" (Fundamen-tals of Christian Education, pag. 472). După cum istoria evreilor ilustrează nevoia lor pentru o pocăinţă naţională, tot aşa istoria noastră de la 1888 ilustrează nevoia noastră de pocăm. a şi de o ispăşire finală. Solul inspirat al Domnului a înţeles repede acest lucru. Potrivit lui Ellen White, Conferinţa de la 1888 a fost un Calvar în miniatură, o demonstraţie a aceluiaşi spirit de necredinţă şi împotrivire faţă de neprihănirea lui Dumnezeu, care i-a inspirat şi pe iudeii din vechime. Spiritul care i-a însufleţit pe oponenţii soliei nu a fost o neînţelegere minoră, o subestimare temporară a unei doctrine pusă în discuţie. *A fost o rebeliune lăuntrică împotriva lui Hristos:* Dacă serva Domnului vorbeşte serios, aceasta a fost o reluare a răstignirii lui Hristos – în principiu. Această realitate este marea noastră piatră de poticnire.

118

Istoria noastră dezvăluie duşmănie împotriva lui Hristos

Reţineţi că, aceste fapte nu micşorează în niciun fel adevărul că Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea **a** fost atunci şi este acum „biserica rămăşiţei". Fraţii, care. s-au împotrivit soliei în 1888 au fost într-adevăr „îngerul bisericii Laodiceea" şi Dumnezeu nu a lepădat biserica Sa. Istoria noastră face ca chemarea lui Hristos la pocăinţă să reînvie şi singurul motiv pentru care ea nu a reînviat mai – devreme, este acela că nu a fost înţeleasă. Biserica este în principiu cinstită şi marea întârziere a pocăinţei este datorată în întregime faptului că adevărul a fost rău interpretat şi deformat.

În timp ce vechii iudei L-au lepădat pe Mesia cel mult aşteptat, noi am lepădat mult aşteptata revărsare a ploii târzii. Să luăm aminte

la câteva aspecte pe care le comparăm.

a. **Mesia al evreilor S-a născut într-un staul**. Începutul ploii târzii în 1888 s-a manifestat în împrejurări surprinzător de umile. Ambele evenimente i-au luat pe conducătorii respectivi prin surprindere.

b. **Iudeii nu L-au recunoscut pe Mesia în înfăţişarea Sa umilă.** Noi nu am recunoscut în solia umilă şi uneori defectuoasă din 1888 începutul ocaziei veacurilor – revenirea lui Hristos.

c. **Iudeilor le-a fost teamă că Iisus va distruge structura lor nedomniaţională.** „Noi" ne-am temut că solia din 1888 va afecta eficacitatea bisericii, ridicând credinţa mai presus de ascultarea faţă de lege, ca mijloc de mântuire.

d. **Opoziţia conducătorilor iudei i-a influenţat pe mulţi să-L lepede pe Hristos.** Opoziţia persistentă a fraţilor din conducere în anii care au urmat anului 1888 a influenţat pe lucrătorii mai tineri şi pe laici să desconsidere solia. Biserica în totalitate ar fi acceptat solia, dacă aceasta ar fi ajuns la ei fără împotrivire din partea conducerii.

e. **Naţiunea iudaică nu s-a pocăit niciodată** de **păcatul ei, până în ziua de astăzi.** Astfel ei nu au recuperat niciodată binecuvântările pe care domnia lui Iisus li le-ar fi adus. Ca şi ei, noi niciodată n-am

119

privit drept în faţă, la nivel denominaţional, vinovăţia noastră corporativă. Noi nu ne-am pocăit de faptul că am lepădat începutul revărsării Duhului Sfânt şi nu am recuperat solia. Din acest motiv noi nu ne-am bucurat încă niciodată de binecuvântările depline ale înnoirii aduse de ea. Însăşi realitatea evidentă a unui secol de istorie demonstrează acest adevăr.

Observaţi cum s-ar fi putut termina vestirea Evangheliei acum aproape un secol:

„Influenţa care a apărut în urma împotrivirii la lumină şi adevăr de la Mineapolis tindea să facă fără niciun efect lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său prin Mărturii…

Dacă fiecare soldat al lui Hristos şi-ar fi făcut datoria, dacă fiecare străjer de pe zidurile Sionului ar fi scos un anumit sunet din trâmbiţă, lumea ar fi auzit de mult solia de avertizare. Dar lucrarea a rămas cu mulţi ani în urmă. Cum vom da socoteală lui Hristos pentru o asemenea întârziere a lucrării" (General Conferenee Bulletin, 1893,

pag. 419). „Lumina care trebuie să lumineze pământul cu slava **ei a** fost întâmpinată cu împotrivire şi prin acţiunea propriilor noştri fraţi, ea a fost într-o mare măsură ţinută departe de lume” (Selected Messages, Book One, pag. 235).

Mesagera aceasta umilă a crezut până la moarte că Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea este adevărată „rămăşiţă” din profeţia biblică, căreia i s-a încredinţat ultima solie de îndurare a Evangheliei lui Dumnezeu. Ea a fost credincioasă bisericii până la sfârşit, crezând că umilirea inimii înaintea lui Dumnezeu este singurul nostru râs –, puns, care va da posibilitate Cerului să reînnoiască darul Duhului Sfânt.

Adevărul deplin înviorează, nu deprimă

Adevărul deplin întotdeauna impulsionează, este pozitiv şi încurajator. Unii ar putea să deformeze predica lui Petru din Ziua Cincizecimii şi. s-o eticheteze ca „negativă” pentru că ea a arătat cu claritate vina naţiunii şi a

120

chemat la pocăinţă. Dar puterea de a da mărturie din Ziua Cincizecimii a urmat pocăinţei din acea zi. O repetare a acestui glorios fenomen aşteaptă pocăinţa şi împăcarea noastră cu Dumnezeu.

Iubirea lui Dumnezeu pentru lume cere ca solia Evangheliei să meargă pretutindeni cu putere. Ştim că nu este necinstit din partea Domnului să reţină aversele ploii târzii până când nu ne vom pocăi în acelaşi fel în care Domnul a cerut vechiului Israel să se pocăiască. Pe drept se poate spune despre noi: **„Mare este mânia Domnului, care s-a aprins împotriva noastră, pentru că părinţii noştri n-au ascultat de cuvintele cărţii acesteia şi n-au împlinit tot ce ne este poruncit în ea”** (**2** Regi 22: 13). Ne putem ruga ca şi Ezra: **„Din zilele părinţilor noştri, până în ziua de astăzi vina noastră a fost foarte mare”** (Ezra 9: 7, NEB).

Explicaţia este că păcatele părinţilor noştri spirituali încolţesc în noi, dacă nu avem cunoştinţă şi o anumită pocăinţă. Cu toate că eram foarte puţini la număr în 1888, caracterul acela de nepocăinţă şi necredinţă s-a propagat în întregul corp mondial al bisericii, ca un virus contagios. Această boală trebuie să-şi urmeze cursul până când pocăinţa o va eradica. Până atunci, fiecare nouă generaţie va absorbi aceeaşi încropeală. Aceasta nu este doctrina augustiniană a păcatului originar. *Nu există transmitere genetică a-vinei.* Noi recunoaştem pur şi

simplu că păcatul s-a propagat. continuu din Fden până; astăzi „prin medii de influenţă, valorificând avantajul acţiunii de la minte la minte...ajungând din minte în minte” (Review and Herald 16 aprilie 1901).

Pocăinţa corporativă a lui Daniel

Starea noastră se aseamănă cu cea a lui Iuda în timpul lui Daniel. El ar fi putut să argumenteze înaintea Domnului: „Unii dintre noi şi unii dintre părinţii noştri am fost credincioşi, Doamne; priveşte cât de credincios am fost eu şi de asemenea Sadrac, Mesac şi Abed-Nego! Noi am practicat reforma sanitară. Adu-ţi aminte cum unii dintre părinţii noştri, cum sunt Ieremia, Baruc şi alţii, au stat cu demnitate de partea adevărului în vremuri de apostazie. Nu suntem toţi vinovaţi, Doamne!”

121

Dar cum s-a rugat Daniel? Observaţi cum a folosit el colectivul „noi”:

„Ci tot Israelul a călcat legea Ta şi s-a abătut astfel ca să n-asculte de glasul Tău... Căci din pricina păcatelor noastre şi din pricina nelegiuirilor părinţilor noştri este Ierusalimul şi poporul Tău de ocara tuturor celor ce ne înconjoară... îmi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu Israel” (Daniel 9: 11, 16, 20).

Faptul că Daniel nu a fost prezent personal în zilele regelui Mânase, nu l-a împiedicat să mărturisească păcatele lui Mânase, ca şi cum ar fi fost ale sale. Faptul că noi nu am fost personal prezenţi în 1888 nu e foarte diferit de faptul că Daniel nu a trăit în zilele părinţilor săi. Hristos ne-a arătat în propriul Său trup cum să experimentăm o pocăinţă pentru păcate în care nu am crezut că eram personal implicaţi. Dacă El, Cel fără păcat, S-a putut pocăi „pentru” păcatele întregii lumi, cu siguranţă că şi noi ne putem pocăi de păcatele părinţilor noştri, ai căror copii spirituali suntem astăzi. Adevărul fundamental care se cere recunoscut este acela că păcatul lor este şi al nostru, din cauza realităţii principiului biblic al vinei corporative.

A anulat Conferinţa din 1991 necredinţa din 1888?

Trebuie să aruncăm o scurtă privire asupra unui argument despre care se credea că se contrazice nevoia de pocăinţă denominaţională. Unii au presupus că sesiunea Conferinţei Generale din 1901 a fost o întoarcere cu 180 de grade, o reformă care a compensat lepădarea soliei din 1888 şi a şters consecinţele acesteia. Această părere implică presupunerea paralelă că ploaia târzie şi Marea

Strigare au progresat de atunci încoace. Botezurile numeroase şi creşterile financiare şi instituţionale sunt adesea citate ca dovezi, cu toate că şi mormonii şi martorii lui Iehova pot de asemenea cita creşteri statistice fenomenale.

Este adevărat că sesiunea din 1901 a adus mari binecuvântări în domeniul organizatoric, care ar putea ţine

122

maşinăria noastră în stare de funcţionare liniştită timp de secole. Este de asemenea clar că nu a apărut nicio reformă spirituală profundă. Doamna cu discernământ fin. a scris unui prieten, la câteva luni după sesiunea din 1901:!

„Rezultatul ultimei Conferinţe Generale [1901] a fost cea mai mare, cea mai teribilă amărăciune din viaţa mea. Nu s-a petrecut nicio schimbare. „Spiritul care ar fi trebuit să fie adus în întreaga lucrare ca rezultat al reuniunii, nu a fost adus pentru că oamenii nu au primit mărturia Duhului lui Dumnezeu. Când ei s-au întors în cele câteva câmpuri ale lor din lucrare, ei nu au umblat în lumina pe care Domnul a răspândit-o pe cărarea lor „ci au adus în lucrarea lor principiile greşite care au predominat în lucrarea de la Battle Creek” (scrisoarea lui Ellen White către judecătorul Jesse Arthur, Elmshaven, 14 ianuarie 1903). Ca urmare a acestei nepocăinţe, terminarea lucrării lui Dumnezeu a fost amânată pentru un timp nedefinit:

„S-ar putea să rămânem aici, în această lume, din cauza nesupunerii, mult mai mulţi ani, aşa cum au păţit şi copiii lui Israel; dar, pentru Numele lui Hristos poporul Său nu ar trebui să adauge păcat peste păcat, acuzând pe Dumnezeu pentru consecinţele propriului lor mod greşit de a acţiona” (Scrisoare din 7 decembrie 1901; M-184, 1901). Chiar şi aşa, atunci nu ar fi fost prea târziu să se angajeze într-o experienţă a pocăinţei. Serva Domnului nu a scris expresia „pocăinţa denominaţională”, dar a exprimat principiul. „Toţi” trebuie să participe:

„Dar dacă toţi ar fi înţeles şi s-ar fi pocăit de modul lor greşit de a acţiona, prin faptul că s-au depărtat de la adevărul lui Dumnezeu şi au urmat planuri omeneşti, atunci Domnul i-ar fi iertat” (Idem) 1.

1 Vedeţi „The Power of the Spirit”, de George E. Rice şi JSfeal C. Wilson, capitolul „Nu s-a întâmplat în 1901! Se va întâmpla acum?” (Review and Herald, 1991), pag. 100 – 105. Este încurajator să vedem că poziţia luată în această carte este un revers total al concepţiei

„bogat şi îmbogăţit” a Conferinţei din

1901, pe care Patrimoniul White a avut-o în deceniile precedente... Aceasta este o dovadă foarte încurajatoare că Duhul Sfânt a început să dea darul credinţeioşiei faţă de adevăr. Mult aşteptata binecuvântare nu poate fi prea departe.

123

Ioan Botezătorul ar fi putut petrece câteva vieţi de om, încercând să cuprindă toate nevoile de reformă din timpul său. Astfel am putea petrece şi noi decenii pentru a identifica fiecare abatere de la planul lui Dumnezeu pentru noi. Dar Ioan a preferat să înfigă „securea... la rădăcina pomului” (Matei 3: IO) 2.

Ar putea oare pocăinţa „noastră pentru respingerea ploii târzii să înfigă securea la rădăcina problemei noastre spirituale prezente? Da, pentru că aceasta este într-adevăr rădăcina ei.

Dar o mare parte a rădăcinilor se află sub suprafaţa vizibilă.

3 Dacă am putea enumera toate abaterile diverse care au loc azi de la planul lui Dumnezeu, am împovăra atât pe cititori, cât şi pe îngeri. Criticii ar avea nevoie de un raft de cărţi mai mare decât Encyclopedia Britanică ca să detalieze toate abaterile noastre de la „plan” în domeniul educaţional, în cel medical, al reformei sanitare, evanghelic şi administrativ în organizaţia şi practica bisericii. Despre acestea s-a vorbit şi s-a scris pentru generaţii întregi. Suspinul, plânsul şi frângerea mâinilor sunt fără sfârşit. E uşor să spui despre„Convertire” că va rezolva problema – am spus asta timp de generaţii; Securea” mântuită de adevăratul Hristos se deosebeşte de cea a „Hristosului” contrafăcut. „Balaurul” care s-a mâniat pe femeie rareori îşi pune costumul său de balaur. El poate să se îmbrace ca să arate chdar ca un „reformator” şi să taie cu mare îndârjire tot felul de ramuri, având grijă să păstreze intactă rădăcina actuală – iubirea de sine.

124

13. POCĂINŢA COLECTIVĂ: CALEA **CĂTRE O** IUBIRE CA A LUI HRISTOS

„Ultima solie de har care trebuie dată lumii este o descoperire a caracterului plin de iubire al lui Dumnezeu” (Ellen G. White). Va face pocăinţa colectivă ca biserica să devină „responsabilă”?

Dumnezeu este iubire” şi de aceea iubirea este putere. Dacă manifestarea finală a Duhului Sfânt va demonstra lumii acea iubire plină de *J* putere a lui Dumnezeu, trebuie să vină mai întâi asupra

bisericii o nouă înţelegere a acesteia.

„Întunericul neînţelegerii lui Dumnezeu e ceea ce duce lumea în rătăcire. Oamenii continuă să piardă cunoştinţa despre caracterul Său. El a fost greşit înţeles şi rău interpretat. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie care să lumineze prin influenţa ei şi să mântuiască prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut…

Ultimele raze de lumină milostivă, ultima solie de har, Care trebuie datălumii, este o descoperire a caracterului Său plin de iubire. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe faţă slava Lui. În propria lor viaţă şi caracter ei trebuie să descopere ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei” (Christ's Obiect Lessons, pag. 415, 416).

125

Cei mai mulţi dintre noi sunt de acord că toate acestea ţin încă în mare măsură de viitor. Fie ca împlinirea lor finală să vină în curând!

Iubirea, focul de cărbuni care arde şi curăţă

A iubi cu iubirea *agape,* nu este un sentimentalism decăzut. Acelaşi Dumnezeu, care este *agape,* este şi un „foc „mistuitor” (Evrei 12: 29). Acel foc este moartea egoismului, senzualităţii, iubirii de lume, mândriei şi aroganţei. El este de asemenea moartea încropelii. Aşa ciudat cum ar putea suna pentru urechile legaliste, este imposibil pentru biserică să fie slabă şi bolnăvicioasă, dacă această iubire este înţeleasă şi apreciată.

Când ea va impregna cu adevărat biserica, aşa cum focul pătrunde cărbunele, biserica va deveni supereficientă în câştigarea de suflete. Fiecare adunare, va fi ceea ce Hristos ar fi fost pentru acea comunitate umană, dacă ar fi fost prezent acolo în trup. Curăţită prin focul iubirii **agape,** care mistuie păcatul, biserica va deveni o extindere a jJuterii lui Hristos de a-i răscumpăra pe oamenii pierduţi. Atunci Duhul Sfânt îşi va face lucrarea finală în inimile oamenilor. Aceasta se va întâmpla pentru că membrii corpului vor primi **„gândul lui Hristos”.** Inima ne bate mai repede când ne gândim la acest lucru:

„Se vor săvârşi minuni, bolnavii vor fi vindecaţi şi semne şi minuni vor urma pe credincioşi… Acum razele luminii pătrund pretutindeni, adevărul este văzut în toată claritatea lui, iar copiii sinceri ai lui Dumnezeu rup legăturile care îi ţineau… Un număr mare vor lua poziţie de partea Domnului” (The Great Controversy, pag. 612). Ce ar putea fi acele „raze de lumină”, dacă nu iubirea lui Dumnezeu

văzută în poporul Său? Imaginaţi-vă bucuria care va curge ca un râu, când Evanghelia curată a Domnului va înainta cu putere şi slavă! Cât de multe inimi omeneşti, aflate acum în întuneric îl vor întâlni pe Hristos şi vor găsi în El împlinirea dorinţei sufletului lor!

126

Între timp, adunările dau prea uşor impresia de cluburi confortabile, exclusiv religioase, în timp ce Domnul declară că biserica Sa este „o casă de rugăciune pentru toate popoarele”. Aceasta îi va include şi pe „păcătoşii” la care nu ne-am gândit prea mult. Domnul vorbeşte despre adevăratul Său popor împrăştiat încă în Babilon, ca fiind „poporul Meu” (Apoc. 18: 4). Dar ei poate nu sunt oamenii „drăguţi”, pe care sperăm să-i raliem clubului nostru. Dorim noi oare ca din Babilon să iasă „oameni răi” şi să ni se alăture nouă?

Domnul doreşte! De ce trimite El lumină şi ploaie „peste cel drept şi peste cel nedrept”, chiar şi duşmanilor Săi? Răspunsul: noi nu avem în mod natural iubirea Sa. Dacă am putea manipula legile naturii, oare discriminarea noastră între oamenii buni şi cei răi n-ar fi mai eficientă în a-i convinge pe cei răi să devină buni, decât modul de a-i convinge al lui Dumnezeu prin revărsarea binecuvântărilor peste ambele categorii?

Mulţi oameni, pe care noi îi considerăm acum fără speranţă, sunt socoti1! de Dumnezeu ca fiind ai Săi, Ei sunt Măriile Magdalene şi tâlharii de pe cruce. În momentul în care încercăm să fim selectivi în iubirea noastră, noi ne tăiem legătura cu Duhul Sfânt. Ca şi Fariseii şi Cărturarii, care murmurau, tot aşa şi noi ne scandalizăm prea uşor pentru că El „primeşte pe păcătoşi” (Luca 15: 1, 2). Dar cu cât este mai mare răutatea păcătosului, cu atât mai mare este slava lui Dumnezeu pusă în joc pentru a-l

răscumpăra.

„Învăţătorul divin rămâne cu cei rătăciţi în ciuda perversităţii lor. Iubirea Sa nu se răceşte; eforturile Sale pentru a-i câştiga nu încetează. Cu braţele întinse El aşteaptă iară şi iară pe cei rătăciţi, răzvrătiţi şi chiar apostaziaţi... Deşi toţi sunt preţioşi în faţa Lui, cei duri, ursuzi, încăpăţânaţi atrag mult mai mult simpatia şi iubirea Lui. Pentru că El urmăreşte lucrurile de la cauză la efect. Cel care este cel mai uşor ispitit şi cel mai înclinat să se abată este obiectul special al grijii Sale” (Education, pag. 294).

Pocăinţa aprinde focul de cărbuni

Cum putem învăţa noi acest fel de iubire? Există doar o cale care va da roade: a-L vedea pe Hristos aşa cum este. El a fost cu totul lipsit de păcat; totuşi El i-a iubit pe păcătoşi. Pocăinţa Sa „pentru păcatele lumii” ne învaţă cât de slab ar fi fost, dacă s-ar fi despărţit de puterea Tatălui Său. El ştia că putea să cadă. Se născuse în acelaşi râu, care ne atrage în păcat prin forţa vârtejului său, dar El a stat ferm pe stânca credinţei în Tatăl Său. El a rezistat perfect acestui vârtej chiar şi atunci când toate aparenţele îi spuneau că a fost lepădat.

Tatăl şi-a trimis Fiul „în asemănarea cărnii păcătoase”. Cu adevărat El este „fratele” nostru. El a purtat vina fiecărui păcătos. Când vom învăţa să privim asupra Lui din această perspectivă, vom avea un sentiment «de unitate cu El. Vom simţi pentru El o legătură de inimă, care va şterge complet chemarea ispitelor şi a egoismului lumesc.

Profeţia din Zaharia despre „casa lui David”, care înţelege că ea L-a „pironit” pe Hristos, este o făgăduinţă clară despre darul pocăinţei. Pocăinţa corporativă pentru vina colectivă va declanşa primirea şi exersarea acestei iubiri abundente. Tăria de a simţi pentru fiecare păcătos şi de a-l iubi a fost singurul mijloc prin care iubirea cerească agape a lui Hristos putea să fie credincioasă sieşi. Exprimarea ei a constituit rezultatul direct al experienţei Lui de pocăinţă colectivă, făcută în trup. El S-a pus pe Sine cu adevărat în locul „fiecărui om” pentru care El „a gustat moartea”. Şi ne încurajează că şi noi putem învăţa să iubim întocmai cum ne-a iubit El.

Îndreptăţirea prin credinţă conduce la pocăinţă

Doar o pocăinţă ca aceasta poate da sens expresiei

„Domnul, neprihănirea noastră” (Ier. 23: 6). Oricine simte că are din fire cel puţin o mică măsură de îndreptăţire proprie, va simţi în mod natural că în această privinţă el

este” mai bun decât oricine altcineva. Dacă va simţi aşa.

128

Hristos va fi un străin pentru el. Şi astfel, în mod analog, păcătosul va fi şi el un străin pentru El.

Este firesc ca natura umană să aibă oroare de adevărul autentic al neprihănirii lui Hristos. Noi respingem căinţa implicit prin faptul că nu înţelegem că neprihănirea noastră e doar în Hristos. Dăm înapoi de la a ne pune pe noi înşine în locul alcoolicului, drogatului, Criminalului, desfrânatului, răzvrătitului şi a celui părăsit. Noi spunem atât de uşor în sinea noastră: „nu aş putea niciodată să decad atât de jos”.

Câtă vreme simţim astfel, suntem lipsiţi de puterea de a spune un cuvânt de încurajare efectivă, aşa cum a făcut Iisus. Iubirea pentru suflete este îngheţată. Reţinută şi canalizată în mod egoist, ea încetează să mai fie *agape.* E destul de rău dacă refuzăm să lăsăm Duhul Sfânt să ne topească inimile complet îngheţate, ca să putem intra în împărăţia cerurilor. Dar e şi mai rău când închidem de fapt uşa împărăţiei, aşa încât Maria Magdalena sau tâlharul de astăzi să nu mai poată intra. Ar fi mai bine să se atârne o piatră de moară de gâtul unui sfânt lipsit de iubire şi el să fie aruncat în mare, spune Iisus, decât să stea la judecată faţă în faţă cu rezultatele unei vieţi întregi lipsite de iubire. „Ar fi mai bine să nu trăieşti, decât să duci o existenţă în care zi de zi să fii lipsit de iubirea aceea pe care Hristos a poruncit-o copiilor Săi" (Counselsto teachers, pag. 266). E timpul să înţelegem că vina păcatului întregii lumi, duşmănia ei obscură împotriva lui Dumnezeu, disperarea şi răzvrătirea ei – toate ar fi „ale mele", dacă nu ar fi harul lui Dumnezeu. Şi dacă Hristos mi-ar retrage acest har, aş întruchipa întreaga răutate a lumii, pentru că „în mine (adică în firea mea pământească) nu locuieşte nimic bun" (Rom. 7: 18). Până când nu vom aprecia pe deplin acest adevăr nu ne putem da seama în întregime de neprihănirea împărtăşită a lui Hristos.

Iată de ce pocăinţa, pe care Hristos ne imploră s-o acceptăm, ne duce înapoi la Calvar. *Este imposibil să ne pocăim cu adevărat de păcatele minore, fără să ne pocăim de păcatul major, care stă la baza oricărui păcat.*

Iată de ce trebuie să aibă loc o ştergere a păcatului, ca şi o iertare de păcat. Marele Preot din ceruri nu Se

129

ocupă cu culesul roadelor din pomi răi. În această Zi a Ispăşirii El va pune securea la rădăcina pomului, sau îl va lăsa. O convertire superficială, care poate părea potrivită pentru veacurile trecute, acum nu mai merge. Ideea de bază din spatele soliei îndreptăţirii lui Hristos este că eu nu am nici măcar o zdreanţă de neprihănire personală şi doar atunci când înţeleg aceasta, pot pricepe darul Lui. Măsura receptivităţii noastre este aceasta: „Să ţi se facă după credinţa ta". Prin adevărata pocăinţă noi acceptăm darul căinţei şi iertarea pentru toate păcatele de care suntem potenţial capabili şi nu doar pentru cele câteva păcate pe care credem că le-am comis personal. Astfel Hristos poate să ne acorde şi să împărtăşească cu noi, acum, o neprihănire

potenţial egală cu propria Sa perfecţiune, cu mult peste capacitatea noastră. Dar ea depăşeşte cu mult vina potenţială pe care noi o putem simţi pentru păcatele lumii.

Puterea făcătoare de minuni a iubirii împărtăşind natura divină a Domnului însuşi, pocăitul se bucură de „har”. El descoperă cea mai mare plăcere în a găsi material uman, în aparenţă fără speranţă şi în a-i ajuta pe aceşti oameni să devină supuşi ai harului lui Dumnezeu.

„Spuneţi bieţilor disperaţi, care s-au rătăcit că nu trebuie să dispere. Deşi ei au greşit şi nu şi-au format un caracter corect, Dumnezeu are bucuria de a-i reface şi de a le da chiar fericirea mântuirii. El îşi găseşte plăcerea în a lua un material aparent fără speranţă, pe cei prin care a lucrat Satan şi să facă din ei supuşi ai harului Său… Spuneţi-le că există vindecare şi curăţire pentru fiecare suflet. Există un loc pentru ei la masa Domnului” (Christ’s Obiect Lessons, pag. 234). Doctrina lui Pavel trebuie să devină în final a noastră. Sămânţa semănată acum aproape 2000 de ani, trebuie să înceapă să dea roadele binecuvântate după care a suspinat întreaga creaţie şi pentru care a trudit în durere pentru a le vedea în cele din urmă.

130

Duhul Sfânt începe să lucreze

Pocăinţa la care ne cheamă Hristos începe să fie realizată. Când un membru dintr-o adunare cade în păcat, un moment de reflecţie îi poate convinge pe mulţi membri că şi ei împărtăşesc vina lui sau a ei. Dacă am fi fost mai vigilenţi, mai miloşi, mai pregătiţi să spunem „un cuvânt la timp potrivit celui care este. împovărat”, mai eficienţi în a transmite adevărul curat şi plin de putere al Evangheliei, i-am fi putut salva pe membrii greşiţi de la cădere. Cu ajutorul unei asistenţe pastorale inteligente, bine informate aproape orice biserică poate fi condusă acum să simtă cel puţin o parte din această grijă colectivă.

De aceea este încurajator să credem că, în această generaţie se poate realiza un simţământ al grijii pline de iubire la scară mondială. Când va veni acest timp (şi el va veni, dacă nu va fi împiedicat), va fi o unitate de simţire şi o grijă a raselor, naţionalităţilor şi culturilor sociale şi economice unele pentru altele, cum încă nu s-a văzut până acum. Grupările teologice disparate din interiorul bisericii se vor uni la picioarele lui Iisus. împlinirea idealului lui Hristos va fi realizată la toate nivelele. Iarna reţinerilor şi a temerilor de gheaţă va face loc unei

primăveri glorioase în care iubirea şi simpatia pe care Dumnezeu le-a implantat în sufletele noastre se vor exprima mai curat şi mai adevărat faţă de cei din jur. Va fi imposibil să ne mai simţim superiori sau eu un aer protector faţă de oameni a căror rasă, naţionalitate, cultură sau teologie este diferită de a noastră. Având „gândul lui Hristos”, se realizează o legătură de simpatie şi frăţie „în El”. Minunea aceasta va urma conform legilor harului.

Aceasta va duce poporul lui Dumnezeu cu un pas mai departe în loc de a ne limita la a împărtăşi pocăinţa cu generaţia contemporană a celor vii, va trebui să cuprindem în aceeaşi măsură şi generaţiile precedente. Ideea lui Pavel: „După cum corpul este unul singur şi are multe

131

mădulare... tot aşa este şi Hristos”, se va vedea că include şi corpul lui Hristos din trecut. Astfel porunca lui Moise de a se pocăi pentru păcatele generaţiilor precedente, capătă sens (*Lev.* 26: 40). „Ispăşirea finală” devine o realitate şi judecata preadventă poate fi terminată, în timp ce va fi o cernere îşi unii, poate mulţi care refuză binecuvântarea, vom abandona părtăşia cu biserica, cuvântul inspirat arată că o rămăşiţă veritabilă de credincioşi în Hristos va rămâne. Scuturarea pomilor sau a crengilor nu este o veste rea. Ea ne aduce vestea bună că „ciorchinii rămaşi, vor fi lăsaţi” (Comparaţi îs. 17: 6, 24: 13). Cei care vor fi lăsaţi, vor ridica glasul şi vor cânta „pentru slava Domnului” (versetul 14). Cei care vor fi cernuţi şi lepădaţi „vor arăta numai că nu erau dintre ai noştri” (1 Ioan 2: 19). Lucrarea lui Dumnezeu va merge înainte nestânjenită şi puternic întărită.

În acest timp de transformări sociale fără precedent biserica va fi unită şi coordonată ca un trup omenesc, care a fost vindecat. Bârfa, clevetirea şi neglijarea nevoilor altora vor fi depăşite. Urechea ascultătoare, reglată pentru a fi sensibilă chemării Duhului Sfânt va auzi şi va acţiona din simţul datoriei.

Când El va spune ca lui Filip: „Mergi şi să ajungi din urmă acest car”, se va răspunde imediat cu ascultare şi astfel va fi câştigat un suflet aşa cum diaconul l-a câştigat pe funcuonarul etiopian de la curtea reginei Candace. În sfârşit „Capul” va găsi „un corp” care reacţionează perfect şi împreună cu care să locuiască şi bucurându-se de poporul Său cu cântece, Domnul va aduce fericit pe tot poporul Său împrăştiat astăzi în Babilon să aibă părtăşie cu biserica. În momentul

în care ei vor păşi în pragul uşii, aceşti oameni cu inima Cinstită vor simţi prezenţa care topeşte inima a iubirii *agape* a lui Hristos, care este un „foc mistuitor" pentru păcat. O, ce bucurii va face posibile această căinţă!

Minunile de vindecare a inimii vor avea loc ca şi cum Hristos însuşi ar fi prezent în trup. Prăpăstiile produse de înstrăinare vor fi acoperite. Disensiunile dintre soţi vor găsi soluţii care au scăpat celor mai susţinute eforturi ale consilierilor şi psihiatrilor. Căminele sfărâmate vor fi cimentate prin legături de dragoste care dezvăluie o căinţă deosebită din „partea inimilor credincioase.

132

Harfele, care acum tac, vor răsuna melodios, când mâna Lui le va atinge corzile...

Tineretul rătăcit şi frustrat va avea o revelaţie a lui Hristos ca niciodată mai înainte. Plăcerea diabolică pentru droguri, lichior, imoralitate şi răzvrăitre îşi va pierde puterea şi torentul curat, vesel de devoţiune tinerească pentru Hristos se va revărsa spre lauda harului Său. „Peste tine răsare Domnul şi slava lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta şi împăraţi în strălucirea razelor tale". (îs. 60: 2, 3)...

Minunate vor fi rezultatele atunci când biserica va învăţa să simtă pentru lume aşa cum Hristos simte pentru ea. Capul nu poate spune picioarelor. * „Nu am nevoie de voi". (1 Cor. 12: 21). Iată de ce Dumnezeu a dat bisericii daruri diferite ale Duhului Său.» Biserica devine „corpul" Său eficient în a-L reprezenta în faţa lumii în acelaşi fel în care o persoană sănătoasă îşi exprimă gândurile şi intenţiile prin părţile fizice componente. Toate darurile vor conduce la o „cale nespus mai bună", care este iubirea *agape.*

Lumea şi vastul univers, care se întinde dincolo de ea, vor privi cu uimire. Demonstraţia finală a roadelor jertfei lui Hristos va aduce un sfârşit glorips marei lupte, într-un sens profund, nici măcar visat de -pionierii noştri, în inima poporului lui Dumnezeu va fi făcută o lucrare, care este paralelă şi compatibilă cu acea curăţire a sanctuarului ceresc. Astfel el va fi „curăţit", îndreptăţit şi justificat înaintea universului. *4Y*

Siguranţa succesului lui Hristos

O asemenea iubire va transforma biserica într-un dinam al iubirii. Este planul lui Dumnezeu ca locaşurile bisericii să fie prea mici pentru a-i primi pe păcătoşii pocăiţi care le vor lua cu asalt! Pocăinţa

colectivă şi de-nominaţională este experimentarea de către întreaga biserică a unei iubiri ca a lui Hristos şi a unei simpatii faţă de toţi cei pentru care a murit El. Desigur, nu toţi cei din lume vor răspunde. De fapt mulţi – vor respinge vestirea ei finală, dar mult mai mulţi decât am crezut noi vor răspunde, cu bucurie. Să ne păzim de necredinţa

133

păcătoasă, care se îndoieşte că Vestea Bună este atât de bună. Cei care spun: „E prea frumos, să fie adevărat!", ar trebui să ia aminte la o lecţie ascunsă între paginile Scripturii. În zilele lui Elisei, Samaria a suferit o foamete teribilă din cauza asediului armatei siriene.

„Ca urmare a asediului, lipsa de hrană din cetate era aşa de mare încât un cap de măgar costa optzeci de sâcâi de argint şi un sfert de cab de găinaţ. de porumbel costa cinci sâcâi de argint… Regele… a exclamat: „Dumnezeu să mă lovească de moarte dacă Elisei nu va fi decapitat azi înainte de apusul soarelui!"…

Elisei a răspuns: „… Mâine pe vremea aceasta veţi putea cumpăra… o măsură de făină de cea mai bună calitate sau două măsuri de orz cu un siclu de argint".

Însoţitorul regelui i-a spus lui Elisei: „Asta nu se poate întâmpla – nici chiar dacă Domnul însuşi ar trimite grâul imediat!"…

„Vei vedea cu ochii tăi, dar nu vei ajunge să mănânci nimic" a răspuns Elisei" (2 Regi 6: 25 – 7: 20, TEV).

Noi toţi am fost hrăniţi cu necredinţa atât de răspândită, care ne face să simpatizăm uşor cu „însoţitorul regelui". Cum s-ar fi putut pune capăt unei foamete atât de îngrozitoare printr-o abundenţă atât de incredibilă în numai 24 de ore? Solia lui Elisei a fost Duhul Proroociei din vremea aceea şi ofiţerul de rang înalt pur şi simplu nu a crezut în acel dar.

Domnul i-a înspăimântat pe invadatorii sirieni şi ei şi-au lăsat uriaşele rezerve pentru israeliţii morţi de foame:

„Şi s-a întâmplat că regele Israelului a încredinţat paza porţii cetăţii ofiţerului care îl însoţea. Ofiţerul a fost călcat în picioare de oameni acolo şi a murit după cum a prezis Elisei… într-adevăr, aşa i s-a întâmplat – a murit călcat în picioare de popor la poarta cetăţii" (v. 17, 20).

Necredinţa în acest „timp al ploii târzii" ne va face să nu mai putem lua parte la experienţa glorioasă pe care Domnul o prezice poporului Său. Afirmaţii inspirate confirmă viziunea „întregii biserici"

din istorie, care va ex

134

perimenta această binecuvântare ce urmează fără îndoială – curăţirii ei:

„Duhul Sfânt trebuie să însufleţească şi să pătrundă în întreaga biserică curăţind şi cimentând inimile” (Tes-timonies voi. 9, pag. 20).

„A venit timpul ca să aibă loc o reformă completă. Când această reformă va începe, spiritul de rugăciune va însoţi pe fiecare credincios şi va alunga din biserică spiritul de discordie şi ceartă... Toţi vor fi în armonie cu gândul Duhului” (Idem, vol. 8, pag. 251).

„Într-o viziune de noapte au trecut pe dinaintea mea imaginile unei mari mişcări de reformă în rândul poporului lui Dumnezeu... Se putea vedea un spirit de mijlocire ca cel care s-a manifestat înainte de marea zi a Cincizecimii. Inimile erau convinse de puterea Duhului Sfânt şi se manifesta spiritul unei convertiri veritabile. Pretutindeni se deschideau uşi pentru vestirea adevărului. Lumea părea iluminată de o influenţă cerească... Părea a fi o reformă ca cea la care am fost martori în 1844.

Totuşi unii au refuzat să fie convertiţi... Aceşti invidioşi s-au separat de grupurile celor credincioşi” (Idem voi. 9, pag. 126). Aici trebuie să ne scoatem încălţămintea pentru că păşim solemn pe pământ sfânt. Acest volum modest a încercat să analizeze chemarea la pocăinţă pe care Hristos o adresează îngerului bisericii Sale. Să ne rugăm ca Duhul lui Dumnezeu să folosească multe voci, care să preia ca un ecou chemarea. Capul depinde de noi, membrele „corpului” Său pentru a-şi exprima voinţa. Fie ca nicio persoană smerită să nu subestimeze importanţa răspunsului său individual. Poate că tot ceea ce-i trebuie Domnului este să găsească undeva o persoană, care să fie botezată, răstignită şi înviată „cu Hristos” şi ckre astfel împărtăşeşte experienţa Sa în ce priveşte pocăinţa.

Atunci aluatul preţios al adevărului va putea pătrunde în tot corpul.

ANEXA A

O pocăinţă a pastorilor şi a familiilor lor

Următorul citat de Ellen White arată profunzimea răspunsului care va veni din partea pastorilor, a soţiilor şi copiilor lor atunci când Duhul Sfânt va revărsa darul pocăinţei:

„În timpul nopţii eram în vis la o adunare cu pastori, cu soţiile şi

copiii lor. M-am mirat că grupul celor prezenţi era format în cea mai mare parte din pastori şi familiile lor. Profeţia din Maleahi le-a fost prezentată în legătură cu cele din Daniel, Te-fania, Hagai şi Zaharia... Se făcea o cercetare a Scripturilor în ceea ce priveşte caracterul sacru al tuturor lucrurilor care aparţineau serviciului de la templu.

După cercetarea atentă a Scripturilor, a urmat o perioadă de tăcere. Asupra oamenilor a fost făcută o impresie foarte solemnă. Influenţa profundă a Duhului lui Dumnezeu se manifesta printre noi. Toţi erau tulburaţi, toţi păreau convinşi în cuvântul lui „Dumnezeu iar Duhul Sfânt făcea aplicaţia pentru, inimile lor.

Conştiinţa era trezită. Amintirea zilelor trecute le dezvăluia deşertăciunea invenţiilor omeneşti. Duhul Sfânt le aducea în memorie toate lucrurile. Pe când revedeau istoria lor trecută, le-au fost descoperite defecte de caracter care trebuia să fie înţelese şi corectate. Ei au văzut cum trebuia să fie transformat caracterul prin harul lui Hristos. Lucrătorii cunoscuseră durerea înfrângerii în lucrarea încredinţată mâinilor lor, acolo unde ar fi trebuit să fie biruitori.

Duhul Sfânt L-a adus înaintea ochilor lor pe Cel pe care L-au ofensat. Ei au văzut că Dumnezeu nu

se va descoperi doar ca un Dumnezeu al milei, al iertării şi al îndelungii răbdări, dar prin lucrurile teribile pe care le va face cu dreptate, El va arăta că nu este un om ca să mintă.

S-au auzit aceste cuvinte rostite de Cineva: „Viaţa ascunsă, lăuntrică, va fi descoperită. Toată opera interioară a caracterului va fi văzută ca într-o oglindă. Domnul vrea să vă examinaţi vieţile şi să vedeţi cât de zadarnică este slava omenească. „Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile şi valurile Tale trec peste mine. Totuşi ziua Domnul îşi îndreaptă dragostea Sa iubitoare spre mine şi noaptea cântările Sale sunt cu mine – o rugă către Dumnezeul vieţii mele”. (Review and Herald, 4 februarie 1902).

ANEXA B

OLaodiceea nu este sortită pierzării

S-au făcut eforturi serioase pentru a-i convinge pe membrii bisericii să părăsească Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, sau cel puţin să-şi retragă sprijinul şi prezenţa din biserică. Argumentul este că Filadelfia şi nu Laodiceea reprezintă biserica adevărată, care se va pregăti pentru venirea lui Hristos. Joseph Bates este citat ca o

autoritate venerabilă pentru acest punct de vedere, dar acest pionier scump al mişcării greşea în această problemă, ca şi în alte câteva, de altfel. Ellen White nu a susţinut niciodată această idee. Mărturiile ei despre solia către Laodiceea contrazic în întregime acest punct de vedere. (Testimonies, vol. 1, gap. 185 – 195); Testimonies voi. 3, pag. 252 – 255).

Ideea că Filadelfia şi nu Laodiceea va fi luată la cer vine în contradicţie cu modelul general al imaginii profetice din Apocalips. Numărul şapte arată că cele şapte biserici simbolizează adevărata biserică de-a lungul perioadelor succesive ale istoriei din timpul apostolilor, până la sfârşitul perioadei de probă. (Acts of the Apostles, pag. 581, 583, 585). Solia către Laodicea este „avertizarea pentru ultima biserică", nu pentru penultima (Testimonies, vol. 6, pag. 77). Solia nu se aplică apostaziaţilor, ci poporului adevărat al lui Dumnezeu din zilele din urmă (Bible Commentary, vol. 7, pag. 959; Testimonies, vol. 3, pag. 252, 253).

Intenţia Domnului a fost întotdeauna ca solia către Laodiceea să aibă ca rezultat pocăinţa şi biruinţa adevăratului Său popor şi ca ei să se pregătească pentru primirea ploii târzii (Testimonies, vol. 1, pag. 186, 187). Nu există nicio aluzie în Scriptură sau în Spiritul Profetic că solia va da în cele din urmă greş; adevăratul popor al lui Dumnezeu va da atenţie „sfatului Martorului Credincios, va primi ploaia târzie şi va fi pregătit astfel pen

tru a fi luat la cer" (Idem, pag. 187, 188). Nicăieri Ellen White nu spune că adevăratul popor al lui Dumnezeu trebuie să părăsească Laodiceea şi să se întoarcă în Filadelfia. I

Eiste adevărat, desigur, că aplicaţii spirituale pot fi făcute la toate soliile către cele şapte biserici, corespunzătoare poporului lui Dumnezeu din toate generaţiile. Natura umană este aceeaşi în toată lumea şi în toate generaţiile, astfel încât principiile spirituale se aplică la toţi. Dar soliile către cele şapte biserici descoperă o progresie a biruinţei, care va face ultima generaţie capabilă să atingă în cele din urmă o maturitate în credinţă şi discernământ. „Secerişul pământului" va fi în sfârşit „copt" (Apoc. 14: 12 – 15). Pentru recoltarea finală a „grâului deplin în spic... când este coaptă roadă" (Marcu 4: 28, 29), va fi necesară acceptarea din inimă a adevărurilor din toate apelurile către „îngerii celor şapte biserici". Dar ca biserica din zilele din urmă să se

întoarcă în Filadelfia, s-ar însemna să dăm ceasul în urmă cu o generaţie şi să contravenim simbolismului profetic. Soliile către cele şase biserici au pregătit mulţimile de credincioşi pentru moarte; pocăinţa Laodiceii pregăteşte un popor pentru a fi luat la cer.

Solia către Laodiceea este paralelă în timp cu curăţirea Sanctuarului şi cu lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor. Intenţia evidentă a simbolismului apocaliptic este de a pune în legătură biserica Laodiceea cu timpul când „al şaptelea înger" va suna din trâmbiţă, în timpul „când morţii vor fi judecaţi" şi când „templul lui Dumnezeu a fost deschis în Cer" şi se va vedea Sfânta Sfintelor (Apoc. 11: 15 – 19).

Solia către Filadelfia precede în mod evident Ziua Ispăşirii antitipice, corespunzând lucrării „îngerului puternic" din Apocalips 10 care precede şi ea solia finală a celor trei îngeri (v. 11). Schimbarea ordinii celor şapte biserici crează tot atâta confuzie ca şi schimbarea ordinii celor şapte sigilii sau a celor şapte trâmbiţe. Dumnezeu ştia despre ce este vorba atunci când a dat viziunile lui Ioan pe Patmos şi noi nu putem îndrăzni să ne amestecăm în ordinea inspirată a acestor solii.

Citatele din solia către Filadelfia, pe care Ellen White le aplică poporului din ultimele zile nu cer ca Laodiceea să fie eliminată din lanţul profetic, mai mult decât cer

frecventele ei citate din celelalte şapte solii să ne „alăturăm" Efesului, Smirnei, Pergamului, Tiatirei sau Sardesului. – v.

Problema Laodiceii nu este identitatea sau numele ei. Laodiceea nu este un cuvânt urât – el înseamnă pur şi simplu „judecată, reabilitarea – sau îndreptăţirea poporului". Este un nume corespunzător realităţii judecăţii de cercetare, care precede cea de-a doua venire. El implică victorie şi nu înfrângere.

Numele de Filadelfia este de asemenea semnificativ. El este un cuvânt compus din *phileo,* care înseamnă afecţiune şi *adelphos,* adică frate. Cuvântul phileo desemnează un nivel de iubire inferior celui *agape.* Dar „a spune adevărul *în agape"* şi a creşte „în toate lucrurile în El, care este Capul, adică Hristos", aceasta este experienţa care va caracteriza poporul lui Dumnezeu pe măsură ce el se va maturiza în pregătirea pentru venirea lui Hristos. „Întregul corp" al bisericii, întregul colectiv al poporului lui Dumnezeu din toate timpurile va face

ca „corpul să crească până la desăvârşirea [zidirea] lui în *agape*” (comp. El. 3: 14 – 19; 4: 13 – 16; Early Wri-etings, pag. 55, 56; Christ's Obiect Lessohs, pag. 415, 416).

După cum am mai amintit undeva în cartea aceasta, expresia „te voi vărsa din gura Mea” nu este o traducere fidelă din greacă. Hristos nu a spus că Laodiceea trebuie să sufere lepădarea Lui finala, fără speranţă. Expresia grecească este *mello se emesaj,* care înseamnă literal „Mă indispui până la vomă” sau „îmi este atât de silă, încât sunt pe punctul de a vomita”. Dar verbul *mello* nu cere o acţiune finală. Starea de vomă a lui Hristos poate fi vindecată; este posibil ca Laodiceea să se pocăiâscă şi să-şi depăşească astfel teribila ei încropeală.

Citiţi toate scrisorile lui Hristos către îngerii celor şapte biserici la rând. Va fi foarte clar că ele arată ţinta istorică orientată spre revenirea lui Hristos. Tiatira este orientată către viitor „până voi veni”. Sardesul este orientat în viitor spre judecata preadventă. Filadelfiei i se spune: „Eu vin curând” Dar Laodiceea îl întâmpină pe Hristos „la uşă” şi i se oferă cinstea finală de a împărtăşi cu El autoritatea Sa regală.

O altă dovadă internă că Laodiceea este ultima biserică este faptul că Hristos. Se prezintă ca fiind „Amin”.

140

Acesta este un cuvânt care în întreg Noul Testament exprimă finalitatea.

Solia lui Hristos către Laodiceea este strâns legată de Cântarea Cântărilor 5: 2, din care El citează (în versiunea Septiiaginta) în Apocalips 3: 20. Acest adevăr adesea neglijat stabileşte că apelul lui Hristos către Laodicea este cel al Mirelui către iubita Sa. Răspunsul ei final nu înseamnă respingerea iubirii Mirelui, ci pocăinţa şi pregătirea pentru „nunta Mirelui” (Apoc. 19: 6 – 9). Astfel, făgăduinţa făcută în Apocalips 3: 21 „cuiva anume” (tis, în greacă), este oferta unei relaţii intime cu Hristos, care nu este egalată de niciuna din ofertele făcute celor şase precedenţi „îngeri ai celor şapte biserici”. „Îngerul” ultimei biserici este în mod clar cel a cărui pocăinţă este unică şi al cărui triumf final presupune o victorie şi o cinste unicăcea de a împărţi autoritatea executivă cu Hristos însuşi. Pe Mireasă o aşteaptă un destin mai înalt decât pe cei care sunt doar „oaspeţi” la nuntă. Ar fi greu să nu recunoaştem legătura dintre Apocalips 3: 21 şi triumful glorios al celor

144.000 (Apoc. 7: 1 – 4; 14: 1 – 5; 15: 2 – 4).

Devine astfel clar că a şterge Laodiceea din tabloul profetic şi a considera că chemarea Martorului Credincios se va termina printr-un eşec, înseamnă să-L jefuieşti pe Hristos de cinstea şi îndreptăţirea pe care le merită atât de mult. Ea contravine împlinirii profeţiei din Apocalips. A şterge Laodiceea şi a o înlocui cu Filadelfia, cere înfrângerea Martorului Credincios şi umilirea finală a Mirelui răbdător, care bate încă la uşă.

ANEXA C

Ezechiel şi vina corporativă

Tăgăduieşte Ezechiel principiul vinei colective? El spune:

„Ce vreţi să spuneţi voi, care folosiţi acest proverb… Părinţii au mâncat struguri acri şi copiilor li s-au strepezit dinţii… Iată, toate sufletele sunt ale Mele; ca şi sufletul tatălui şi sufletul fiului este al Meu: sufletul care păcătuieşte, acela va muri…

Fiul nu va purta fărădelegea tatălui şi nici tatăl n-a va purta nelegiuirea fiului: neprihănirea celui neprihănit va fi asupra lui şi răutatea celui rău va fi asupra lui” (Ezechiel 18: 2, 4, 20; comparaţi cu Ier. 31: 29, 30, KJV). Ezechiel pune în discuţie cazul unui om bun, care face totul corect, dar care are un fiu care face totul greşit. Apoi el ia în discuţie cazul fiului unui om rău, care „vede toate păcatele tatălui său… şi nu face ca el… El nu va muri din pricina fărădelegii tatălui său” (v. 14 – 17). Păcatul şi vinovăţia nu se transmit pe cale genetică. Intenţia profetului este de a recunoaşte principiul responsabilităţii personale. Fiul nu repetă păcatele tatălui său până când el nu alege să le repete. El poate rupe cercul vinovăţiei colective prin intermediul pocăinţei.

Dar Ezechiel nu sugerează că orice om neprihănit este neprihănit prin sine, nici nu tăgăduieşte adevărul îndreptăţirii prin credinţă. Orice om neprihănit trebuie să fie neprihănit prin credinţă, despărţit de Hristos el nu are niciun dram de neprihănire personală. Omul cel rău este acela care respinge o astfel de neprihănire prin credinţă. Profetul nu neagă că „toţi au păcătuit” şi că „toată lumea… este vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3: 23, 19). Deci, despărţiţi de neprihănirea atribuită a lui Hristos, toată lumea este la fel de vinovată înaintea lui Dumnezeu.

Fiul care vede păcatele tatălui său şi se pocăieşte este-eliberat de vinovăţia acelor păcate în virtutea neprihănirii lui Hristos atribuită

lui, dar el nu este în sine mai bun decât tatăl său. Există un sens în care pocăinţa fiului este o pocăinţă corporativă: el îşi dă seama că, dacă ar fi fost în locul tatălui său, ar fi putut fi tot atât de vinovat. El nu crede că nu ar putea comite asemenea păcate. El mărturiseşte în umilinţă: „Sunt aici doar prin harul lui Dumnezeu”. Acum el alege calea neprihănirii. Ezechiel nu tăgăduieşte adevărul pocăinţei corporative; din contră, el îl susţine.

— «SFÂRŞIT –

INDEX BIBLIC

Apoc. 3: 20
Apoc.
Atpoc.
Apoc
Apoc
Ap de
Apoct 111
Apoc. 121
Apoc.
Apoc.
Apoc.
Apoc i/Vpoc
Apoc
Apoc
Apoc. 18
Apoc. 19
Apoc.
Apoc
9
19 15
1:
2: 3
3: 3: 14 – 21 17 3: 14 16
17, 141 321 42, 141 5: 6, 9 19 7: 1 – 4 141 10 139 10: 4 17 15 139 17 36
13: 8 33
14 10, 49.5 75 12 – 15 14 – 16 15 41 1 – 4 24.
4 127 11 6 – 9 142
14, 14 14 14 18
19
139 39
57
19: 7 – 9 4 2, 51

CUPRINS

Imaginaţi-vi-L pe Iisus – Hristos ca pe un musafir care ia cuvântul… „—.”…).;»… –… –, Când. d vom răspunde Domnului?…

2. NICIUN. CUVÂNT DE LAUDA DIN PARTEA LUI IISUS De ce se simte Iisus aşa?…).

Să privim – realitatea aşa cum o vede Cerul… r”. Dar ce arc a face asta cu noi astăzi?

Există speranţă pentru noi…

Subtilitatea mândriei noastre spirituale…

Miezul problemei…

Încă ceva care nu e „pe gratis”… Când ne vom vedea goliciunea, v-am avea, fireşte şi discernământ…

3. ADEVĂRUL FUNDAMENTAL: BISERICA. LUI HRISTOS CA UN CORP COLECTIV AL SAU…

Înţelesul cuvântului „corporativ”…

Tdeea biblică de „Adaoi”…

Reversul medaliei…

Implicarea noastră specială în vina colectivă.

4. DEZAMĂGIREA LUI HRISTOS…”).

Cum putem înţelege această întârziere.

Criza spirituală a Bisericii Adventiste Ziua a Şaptea „O semnificaţie mai profundă a chemării lui Hristos.

5. PROBLEMA CEA. MAI SERIOASA A VEACURILOR

PE CARE O ASE DOMNUL. \…

Crucea şi patologia păcatului… s

Ce este patologia încropelii…

De ce pocăinţa Laodiceii trebuie să aibă acum altă profunzime şi extindere?…

Problema Domnului a devenit criza veacurilor.

6. UN LUCRU DE PRIM ORDIN ÎN ISTORIA OMENIRII: POCĂINŢA DIN ZIUA ISPĂŞIRII…

Cum are loc pocăinţa…

Sentimentul de vinovăţie, ca şi durerea este un semnal că ceva nu e în regulă…

146

Aceasta este fericirea durabilă…

Ce face posibilă pocăinţa?…

Ce este deosebit în legătură cu pocăinţa Laodiceii. Pocăinţa şi curăţirea Sanctuarului…

Cel mai mare păcat al tuturor timpurilor…

7. POCĂINŢA LUI HRISTOS PENTRU PĂCATELE PE CARE EL NU LE-A COMIS NICIODATĂ…

Do ce l-a botezat Ioan pe Iisus cel fără de păcat? Cât de mult s-a apropiat Iisus de noi…

Viziunea unei biserici care se îngrijeşte de oameni. De ce este „uşor” jugul lui Hristos şi povara Sa uşoară? De ce doar o persoană perfectă poate experimenta o credinţă perfectă?…

8. CUM A CHEMAT HRISTOS VECHIUL ISRAEL LA POCĂINŢA NAŢIONALĂ…

Cum ruina naţională a urmat nepocăinţei naţionale. Cum a avut loc pocăinţa cetăţii păgâne Ninive… Cum ar fi putut Caiafa să conducă pe Israel la pocăinţă Strângerea laolaltă a iudeilor pocăiţi…

9. CUM ŞI-A PUTUT PECETLUI DISTRUGEREA VECHIUL ISRAEL…

Vinovăţia umană de la A la Z.

Vechiul Testament clarifică problema…

Tu ai fi procedat mai bine?… –…

Ziua Cincizecimii:

Istoria lui Israel nu a fost complet nefolositoare.

10. URGENŢA CHEMĂRII LUI HRISTOS LA POCĂINŢA

Izvorul secret al otravei separaţioniste…

Se remarcă anumite adevăruri…

Va lepăda Hristos Laodiceea?…”, Ultima mare controversă între Hristos şi Satana. Noi trebuie să putem avea succes acolo unde iudeii au căzut…

O dovadă mai importantă decât simţămintele noastre subiective…

Un subiect mai amplu: Moartea lui Hristos.

11. PROBLEMA PRACTICA: CUM SE POATE POCĂI O BISERICĂ CU MILIOANE DE MEMBRI? … Un viitor strălucit pentru lucrarea lui Dumnezeu.

De ce are lumea nevoie de poporul lui Dumnezeu? Crucea şi pocăinţa denominaţională…

Sunt veşti bune, nu rele…

Secretul succesului apostolic…

12. CE NE SPUNE ISTORIA NOASTRĂ DENOMINaţlO

nala…”.; „… – …;”…

Încercări de a explica lunga întârziere... Soluţia istorică la impasul nostru...).

Cea mai mare problemă pe care a avut-o Dumnezeu vreodată

© Poporul bun (credincios al es) nu poate merge în rai înaintea morţilor.

9 Pentru moment morţii aşteaptă în morminte transformarea pentru prima înviere. Ellen White nu va putea merge în rai prin propria-i putere.

De la prima înviere, Iisus însuşi va reveni pentru a doua oară.

9 Dar El nu poate veni, până ce poporul nu este pregătit să trăiască asemenea Lui. „Dumnezeul nostru este ca un foc mistuitor" pentru păcat. (Evrei 12: 29). Dacă El ar veni mai înainte, ca inima noastră să fie schimbată (fără păcat) noi am fi mistuiţi. El ne iubeşte prea mult, ca să ne facă aceasta nouă.

Cum poate fi rezolvat acest impas? (problemă)

e Hristos a spus că această problemă este dificilă – strigătul prin care anunţă „îngerul" biserica este suprem.

Esenţa ideilor discutate în această carte e de o mare importanţă.

POCĂINŢA COLECTIVĂ

Solia Martorului Credincios

Autorul a servit biserica 53 de ani ca pastor misionar, administrator, publicist în cadrul editurii.

El a onorat mereu titlul ministerial încredinţat de „Pacific Union Conferance".